

CĂRȚI ROMANTICE

*Ispășire
prin iubire*

MARY JO
PUTNEY

MARY JO PUTNEY

Ispășire prin iubire

Once a Soldier

**Traducere din limba engleză
Cristina Radu**

capitolul 1	6
capitolul 2	18
capitolul 3	25
capitolul 4	28
capitolul 5	41
capitolul 6	48
capitolul 7	57
capitolul 8	62
capitolul 9	72
capitolul 10	80
capitolul 11	90
capitolul 12	95
capitolul 13	105
capitolul 14	114
capitolul 15	118
capitolul 16	125
capitolul 17	132
capitolul 18	142
capitolul 19	148
capitolul 20	155
capitolul 21	164
capitolul 22	171
capitolul 23	180
capitolul 24	189
capitolul 25	198
capitolul 26	207
capitolul 27	214
capitolul 28	222
capitolul 29	232
capitolul 30	242

capitolul 31	248
capitolul 32	254
capitolul 33	262
capitolul 34	268
capitolul 35	278
capitolul 36	286
nota autoarei	291

În ultima vreme, n-am mai pomenit despre cât de mult iubesc bibliotecile și pe bibliotecari...

capitolul 1

Portugalia, 1809

Haos, strigătele femeilor și ale copiilor zbatându-se disperați în apă. O călugăriță absurd de înaltă cu o pușcă aruncată pe spate, încercând să salveze o ceată de școlărițe. Soldați francezi violenți apropiindu-se...

— E mort?

Degete aspre apăsară pe gâtul lui Will. El încercă să se descotorosească de ele și fu răsplătit cu o durere agonizantă de cap. Durerea îi limpezi puțin mintea, și își dădu seama că cineva îi verifica pulsul.

— Nu încă, răspunse o voce vag cunoscută. Degetele dispărură. E lovit la cap. Nu știu cât de grav e. Îl recunosc totuși. Îl cheamă Masterson.

— Lasă-l să doarmă, spuse aspru o altă voce. Dacă nu-i treaz, n-o să vrea o dușcă din rachiul ăsta groaznic.

Gândindu-se că îl durea destul de tare capul și fără a mai bea un rachiou prost, Will deschise ochii și văzu că se afla într-un loc umed și întunecos, poate un beci, cu rafturi acoperind aproape toți pereții de piatră. Un felinar ce atârna de o grindă din tavan arunca suficientă lumină pentru a vedea fața bărbatului aplecat peste el. Păr blond încâlcit și o barbă zbârlită, ceva mai închisă la culoare. Îmbrăcat ponosit, dar cu ochi vioi și grijulii.

Will se uită la el cu coada ochiului.

— Te cunosc, nu-i așa?

— Mă cheamă Gordon. Am mers la aceeași școală, de mult, tare de mult. Ce-ți face capul? Ai încasat o lovitură zdravănă.

Will își atinse tâmpla, înfiorându-se de durere. Mai era și sânge lipicios. Dar creierul părea a-i funcționa. Acum îl recunosc pe Gordon, deși nu acesta era numele pe care-l folosisese pe vremea când erau elevi la Academia Westerfield. Dată fiind proasta lui purtare de atunci, nu era de mirare că se hotărâse să-și schimbe numele.

— Unde mă aflu?

Vocea lui Will era răgușită. Gordon se lăsă pe călcâie.

— În Vila Nova de Gaia, în beciul unei case ce dă spre râul Douro, răspunse el. Îți amintești de podul plutitor? Oamenii înecându-se încercând să fugă din Porto spre Gaia și podul improvizat rupându-se sub ei? Vocea îi deveni seacă. Ai fost un erou. Ai condus atacul pentru a salva un grup de călugărițe și școlărițe de la viol și posibil de la moarte.

„Călugărița cea înaltă. Fetițe disperate, cu ochii larg deschiși.” Amintindu-și acum, Will întrebă:

— Au scăpat?

— Da, cel puțin pentru moment. Răspunsul veni de la un bărbat brunet cu trăsături aspre care se sprijinea obosit de peretele opus, cu brațele încrucișate la piept. Habar n-am ce s-a întâmplat după ce le-am pierdut din ochi.

Sperând că măcar un grup de oameni nevinovați reușise să supraviețuiască măcelului, Will încercă tremurând să se ridice. Fără vreo vorbă, Gordon îl ajută să stea șezând lângă peretele umed de piatră. Fiecare părticică din trupul lui Will îl durea, dar părea să nu aibă răni serioase.

Fără uniformă. Era îmbrăcat ca un bărbat portughez de condiție modestă. Pentru că vorbea fluent portugheza, spaniola și franceza și petrecuse un timp în Porto, comandantul lui îl trimisese să afle ce se întâmpla în oraș. Descoperise că nimic bun.

Cercetă încăperea întunecoasă în care se aflau trei bărbați în afară de el și de Gordon. Toți arătau în aceeași stare ca el.

Gordon făcu un gest politicos.

— Dă-mi voie să ți-i prezint pe camarazii noștri spioni englezi. Acolo e Chantry rezemat de perete, Hawkins sorbind din sticla de rachiu și Duval la stânga.

— Nu-mi place să fiu alăturat cu voi, spioni englezi, spuse Duval fără vlagă, cu un vag accent. Sunt un regalist francez.

— Dar spion? întrebă Will.

— Aș putea fi considerat așa de către ofițerii francezi încuiați la minte, admise franțuzul. De fapt, sunt doar un ticălos incorigibil.

— Incorigibil? Acum e un bun moment să vorbim despre izbăvire, spuse gânditor Hawkins. El era bărbatul cu vocea aspră al cărui păr castaniu zbârlit îi ascundea o jumătate din față. Dacă n-o să murim de dimineață, oare vom încerca să ne ispășim păcatele? Sau am ridica din umeri și ne-am întoarce la ele?

Gordon se încruntă.

— Cred că aș încerca să fiu mai bun. Am presupus întotdeauna că o să vină momentul să devin un om onorabil. Nu m-am așteptat să intru în criză de timp.

Apucă sticla de rachiu de la Hawkins și luă o gură zdravănă, apoi i-o dădu lui Will.

— Eu nu știu cum să fiu bun, spuse Chantry, cu voce ascuțită. O să mă duc în iad, și n-are importanță când o să mor. Ceea ce se va întâmpla în câteva ore.

Will se întrebă dacă nu cumva nu auzise bine.

— Ce-i chestia asta cu muritul?

— Cu toții urmează să fim împușcați în zori, explică Duval. Așa că spune-ți rugăciunile și speră că te bon *Dieu* e într-o dispoziție milostivă. Strâmbă din gură. Nu mă aștept la așa o milă. Dar având în vedere răcoarea acestui beci, gândul de-a mă perpelii în iad e mai atractiv.

Will gustă prudent din rachiu. Prost într-adevăr, dar primi bucuroși tăria ce-i arse gâtulejul pe când încerca să asimileze informația cum că era pe cale să moară în fața unui pluton de execuție. Înfruntase adesea

moartea în bătlie, dar o execuție cu sânge rece era... îngrijorătoare.

După a doua înghițitură de rachiu, îi înapoie sticla lui Gordon.

— Nu putem ieși din beciul ăsta?

— Am cercetat. Cel puțin, am sperat să mai găsim ceva băutură pe vreunul din rafturi, dar nu era nimic de folos, și singura cale de ieșire e ușa aia. Hawking flutură din mână. Chiar ușa aia extrem de grea, ce e zăvorâtă și blocată de cealaltă parte.

— Mai sunt și două santinele înarmate acolo, adăugă Duval. Nu-s chiar tipi răi. Ne-au dat două sticle de rachiu, pentru că s-au gândit că un bărbat n-ar trebui să-și înfrunte moartea treaz. Zâmbi strâmb și se întinse după sticlă. Și-au cerut iertare pentru calitatea rachiului, dar, de fapt, nici nu-mi pasă. Am isprăvit prima sticlă pe când zăceai inconștient, așa că suntem mai beți decât tine.

— *In vino veritas*, murmură Hawkins. Contemplând momentele din viața mea ce dispar cu repeziciune, mă gândesc la toți oamenii pe care i-am rănit pentru că am fost nepăsător sau egoist. Recuperă rachiul de la Duval și luă o înghițitură. Dacă printr-o minune o să scap teafăr de această condamnare la moarte, jur să mă străduiesc mai mult. Să fiu mai atent. Să... să fiu mai bun.

— E un legământ bun. Gordon se încruntă. Dacă o să scap cu viață, jur să nu mă mai culc cu nici o femeie măritată. Nu aduc decât neazuri.

Asta stârni câteva chicoteli.

— Dacă n-o să te mai culci cu femeii măritate, ai putea la fel de bine să fii mort, se pronunță Chantry. După câteva momente de gândire, continuă, spunând încet: Dar, dacă se întâmplă să scap teafăr, mă jur că o să-mi accept responsabilitățile de care m-am ferit. O promisiune ce mă face să salut bucuros plutonul de execuție.

— Cum rămâne cu tine, Masterson? întrebă Gordon. Dacă nu te-ai schimbat prea mult, sufletul tău n-ar trebui să se simtă amenințat de moartea din zori. La școală, erai al naibii de bine crescut și de amabil.

— Să nu confunzi buna creștere cu o comportare ireproșabilă,

spuse Will sec. M-am străduit ani de zile să-mi ispășesc păcatele, dar nu sunt nici măcar pe-aproape de a înclina balanța în favoarea mea.

Nici nu era sigur dacă mântuirea era măcar posibilă.

Hawkins oftă cu putere.

— Din nefericire, santinelele nu ne-au dat mai mult rachiu. Ar fi fost bună câte o sticlă de fiecare. Chiar și cu două sticle, am fi avut câte o jumate de fiecare dacă tu nu te-ai fi trezit, Masterson.

— Îmi pare rău că te-am lipsit de ceva băutură, spuse Will pe un ton de scuză.

Hawkins privi spre sticlă cu seriozitate, apoi se aplecă să i-o dea lui Will.

— Pe cinstite, ar trebui să termini sticla asta, de vreme ce noi am început mai devreme.

Oricât de prost ar fi fost rachiul, Will acceptă sticla și o goli dintr-o singură înghițitură lungă. Nu era nici pe departe destul de mult cât să se îmbete, din păcate.

Speră din nou ca școlărițele și călugărițele să fi scăpat în siguranță. Asta i-ar fi oferit o oarecare însemnătate morții sale. Dumnezeu știa că văzuse destule morți lipsite de sens.

Într-o izbucnire de furie față de brutalitatea războiului, aruncă sticla goală prin beci. Avusese de gând să lovească o parte din peretele gol de piatră, dar, în loc de asta, sticla grea se izbi de un cadru șubred ce sprijinea unul dintre rafturile de la perete. Raftul se prăbuși într-un nor de praf, în vreme ce oale vechi și obiecte imposibil de identificat se prăbușiră la podea.

— Iisuse, Masterson! spuse indignat Chantry pe când se dădea înapoi, atingând cu capul felinarul ce începu să se legene cu putere. Încerci să ne omori înainte de vreme?

Praful îi provocă lui Will un acces de tuse înainte de a reuși să mormăie:

— Îmi pare rău. Am greșit ținta.

Pe când se uita la praful ce se ridica de pe raftul prăbușit, lumina

pâlpâitoare a felinarului ce se legăna dezvălu pentru scurt timp niște linii drepte dăltuite într-una dintre pietrele ce fuseseră ascunse de raft. Liniile erau foarte șterse, dar forma lor părea cunoscută. Încruntându-se, se ridică și merse împleticit prin beci.

— Știe cineva a cui e casa asta?

Duval ridică din umeri.

— Am auzit că e a unor exportatori englezi de vin care au funcționat în Gaia de câteva generații, dar nu le știu numele. Are vreo importanță? Proprietarul actual și familia lui au fugit când francezii au confiscat casa.

— Se pare că un francmason a construit casa. Will se întinse spre perete și urmări cu vârful degetului liniile colțuroase, ce-i întăriră presupunerea. Masoneria a luat ființă din breslele medievale ale zidarilor, așa încât simbolurile lor sunt bazate pe uneltele unui zidar. Asta e un compas suprapus peste un pătrat, un simbol masonic.

— Așa, și? se auzi vocea posacă a lui Hawkins.

— Masonii nu sunt întotdeauna îndrăgiți. Se știe despre unii că au construit căi de evadare din casele lor, în caz că răsculații ar veni după ei. Poate că ăsta exact așa a făcut.

Mortarul prăfuit din jurul blocului de piatră arăta ca oricare alt mortar din fundație, dar îmbinările laterale păreau puțin mai late. Dacă presupunerea lui Will era corectă... Bănuind ceva, se uită la raftul prăbușit. Avea sens ca meșterii să țină mereu uneltele la îndemână dacă era nevoie să se facă nevăzuți.

Da! Unul dintre suporturi se împărțise în două bucăți și amândouă arătau ca un metal călit. Ridică o bucată ce avea forma unei mici dălți de pietrar. Perfectă pentru a scobi. Săpă în mortar pe partea dreaptă a pietrei, și acesta se fărâmiță ca o glazură de zahăr.

— Pe dracu'! exclamă cineva pe când ceilalți bărbați se ridicară și se adunară lângă el.

Tensiunea era evidentă. În tăcere, Hawkins ridică cealaltă bucată de suport rupt și începu să sape la stânga pietrei. Gordon se aplecă și

începu să înlătore rămășițele raftului rupt, astfel încât zona de sub spațiul de lucru să fie liberă.

— Ești francmason, de știi atâtea despre ei? Întrebă Duval.

— Sunt inginer cu jumătate de normă, explică Will. Unitatea Regală de Ingineri ducea mereu lipsă de oameni, așa încât noi, ofițerii combatanți, suntem câteodată scoși pentru o vreme din rândul cadrelor militare pentru a lucra în slujba Unității Regale de Ingineri dacă avem experiență în această sferă. Foarte educativ.

— Dacă există un tunel de evadare... Vocea lui Hawkins se întrerupse pentru o clipă. Ai idee unde ar putea să ducă? Casa asta e înșesată de soldați francezi și există santinele peste tot.

— Bănuiesc că tunelul iese printre acareturi, undeva unde să nu fie la vedere, răspunse Will. N-are nici un sens să te străduiești atâta, doar ca să fii prins afară.

Când cea mai mare parte din mortar fu înlăturată, Will îi spuse lui Hawkins:

— Dă-te în lături. Apoi băgă cu grijă partea mai lată a uneltei în gaura pe care o făcuse printre pietre. Tentația era să folosească din plin forța, dar nu voia să-și strice ranga.

Piatra se mișcă. Dând drumul aerului din piept pe care nici măcar nu-și dăduse seama că-l reținuse, Will manevră piatra până când aceasta fu destul de departe de celelalte pietre, astfel încât s-o poată apuca. O trase, și piatra se mișcă spre el. Hawkins apucă de partea cealaltă, și traseră amândoi. Brusc, piatra se eliberă și se prăbuși greu pe podeaua murdară a beciului, ratând cu puțin piciorul stâng al lui Will.

În spatele ei era un tunel destul de larg pentru ca un om să se târâie înăuntru.

— Păi, aleluia! exclamă Chantry.

Tunelul era căptușit cu pietre umede, și partea pe care Will o putea vedea în lumina slabă mergea în sus în pantă, cu creștături orizontale în partea de jos, de care să te poți trage dacă te târâi prin tunel. Își miji

ochii, făcând o evaluare. Un om de o statură medie ar putea merge pe acolo, dar Will era mai lat în umeri decât media. Păstrând asta pentru el, spuse:

— Acum e momentul să descoperim dacă tunelul merge până la suprafață.

— Și dacă sunt șobolani, scorpioni sau cadavre, spuse Duval sec. O să merg eu primul. Nu sunt atât de masiv ca voi, englezii uriași, și, în plus, vorbesc franceza ca un localnic, dacă ies și mă întâlnesc cu un soldat.

— Astea sunt motive solide. Will făcu semn spre tunel. Baftă!

— Nu te invidiez că trebuie să mergi ca orbeții prin tunelul ăla, spuse Gordon, întinzându-i un ciob dintr-un vas. Nu-i mult, dar poate să-ți fie de folos contra șobolanilor sau a santinelelor.

Duval luă arma improvizată cu un semn de mulțumire din cap.

— O să mă întorc să vă spun ce găsesc.

Will știa că nu era singurul care se ruga pentru succes, pe când Duval se avântă în tunel și începu să se târască pe burtă. Cei patru bărbați rămași așteptară în tăcere, ascultând sunetele slabe făcute de Duval. Mormăi o înjurătură sau două în franceză de câteva ori, și apoi sunetele dispărură cu totul.

— Trebuie să fie un tunel lung, spuse Gordon.

Se uită spre podea, ascunzându-și expresia feței.

— Cu cât e mai lung, cu atât șansa noastră de evadare în siguranță e mai mare. Chantry se foi lângă el. Mi-am rupt o coastă sau două. N-am crezut că merita să le mai leg dacă tot urma să fiu împușcat, dar acum ar fi bine să fac ceva, altfel n-o să mă pot târî.

Gordon își dădu jos mantaua ponosită pe care o purta.

— O s-o tai să-ți fac legături. Folosi un alt ciob să taie țesătura în fâșii.

Munciră cu toții să-i lege coastele lui Chantry, activitatea distrăgându-le atenția. Will abia terminase de legat ultimul bandaj, când auziră zgomote în tunel.

După câteva clipe, apăru capul lui Duval.

— Suntem salvați! spuse el jubilând. Tunelul se termină într-un vechi șopron de piatră ce face parte dintr-un grup de acareturi. Când am privit afară, n-am văzut picior de soldat prin apropiere. Plouă, așa că oamenii cu minte stau în casă.

Pe când Will îl ajuta pe francezul înnoroit să-și coboare în siguranță picioarele pe podea, Hawkins spuse scurt:

— Atunci, e momentul să evadăm. Chantry, o să fii în stare să te cațări până sus, cu coastele tale rupte?

— Ce mai înseamnă o mică durere când zorii se apropie atât de repede? răspunse Chantry cu o grimasă. O să reușesc.

— Plecați voi toți mai întâi, spuse Will. Dacă tunelul e prea îngust pentru mine, nu vreau să împiedic pe careva să scape.

Duval se încruntă studiind lățimea umerilor lui Will.

— Va fi dificil, dar cred că nu imposibil. Poate că ar trebui să-ți scoți haina și cămașa. O mică diferență poate fi de ajuns. O să-ți car eu hainele prin tunel.

— O idee bună. Pe când Will își scosese haina și cămașa, Gordon, Chantry și Hawkins se târâră spre ieșire. Chantry icni de durere pe când Hawkins îl ajuta să urce în tunel, dar nu se plânse, ci începu să se miște încet și stăruitor în sus.

Duval înfășură hainele lui Will într-o legătură strânsă și plată, apoi își folosi eșarfa să le lege pe șale.

— Tunelul e îngust și stricat în anumite locuri, dar cred că vei putea să treci prin el. N-o să fii prea departe în față. Dacă dai de necaz, strigă. O să găsim noi o cale să te scoatem.

Will se îndoia că asta ar fi fost posibil, dar aprecie intenția.

— Dacă mă înțepenesc de tot, pentru numele lui Dumnezeu, plecați! N-are nici un rost să murim cu toții.

— Nu scapi așa ușor de mine, Masterson, ripostă Duval. O să te duc la suprafață.

Se cățără în tunel și începu să avanseze din nou.

Will trase adânc aer în piept, apoi îl urmă. Nu-i plăceau deloc spațiile închise, nici măcar în cele mai favorabile situații, și urcatul prin întunericul sufocant urma a-i bântui visele ani la rând, presupunând că avea să poată scăpa de acolo. Chiar și fără haină și cu trunchiul gol ud de apă și mânjit cu noroi, erau momente în care credea că se înțepenise fatal. Descoperi cât de tare îi puteau fi presați umerii și pieptul, dar eforturile lui abia dacă erau de ajuns.

Cea mai strâmtă porțiune era chiar la capăt, unde tunelul se deschidea în șopron. După două încercări, Will își acceptă mohorât soarta.

— Nu pot să ies, spuse el direct. Plecați fără mine.

— Ba, la naiba, sigur că o să reușești! ripostă Gordon. Dă-te înapoi vreo doi metri și acoperă-ți capul în vreme ce noi lărgim gaura.

Will se îmbărbătă cât să se tragă înapoi câțiva zeci de centimetri și își înfășură brațele peste cap înainte ca sfărâmăturile să cadă pe el. Trecură doar câteva minute înainte ca Gordon să spună:

— Drumul e liber!

Apoi întinse o mână prin tunel.

Recunoscător pentru ajutor, Will reuși să se târască pe scurta distanță până afară, pe o dușumea rece și plină de noroi. Se săltă clătinându-se, apoi își trase pe el cămașa și haina pe care Duval i le cărase, recunoscător pentru căldura pe care i-o ofereau.

— Repede acum, spuse Chantry. Noaptea e aproape pe sfârșite, și trebuie să plecăm. Avem noroc. Clădirea de la dreapta noastră e un grajd, și Hawkins a eliberat cinci cai. Știu cu aproximație unde suntem și pot să vă conduc la câmp. Imediat ce ieșim, trebuie să ne mișcăm iute și fără zgomot. Gata, Masterson?

După ce Will încuviință din cap, Chantry deschise ușa șopronului. Ploaia deasă făcea întunericul aproape de nepătruns, dar Will reuși să vadă siluetele cailor chiar afară. Hawkins reușise să înșeuzeze animalele după ce le furase.

Bărbații încălecară rapid, Hawkins ajutându-l pe rănitul Chantry să

urce în șa. Păstraseră cel mai mare cal pentru Will. Chantry conducea și stabilise un ritm de mers ușor, ca să nu atragă atenția. Will era sigur că ceilalți bărbați îi împărtășeau dorința de a se îndepărta în galop, dar știa că Chantry avea dreptate și că trebuiau să fie precauți.

Lumini ocazionale începeau să se arate la ferestre pe când oamenii se trezeau să-și înceapă treburile. Dar casele se răriră, până când, în cele din urmă, cei cinci ieșiră din oraș. Chantry mări pasul la trap, apoi la un galop ușor. Oricât de rece, de ud și de neconfortabil era călăritul, Will îl prefera oricând evadării din beci. Dacă ar fi fost împușcat acum, măcar ar fi murit liber.

Când ajunseră la câțiva kilometri buni de Gaia, soarele răsărise și ploaia se oprise, deși cerul era în continuare înnorat. Chantry îi conduse într-un crâng ascuns și se opri. Cu efort, descălecă, frecându-și cu o mână coastele.

— E vremea să ne despărțim, domnilor.

Ceilalți călăreți descălecară și ei și se adunară în cerc, ținându-și caii. Uitându-se spre cer, Gordon murmură:

— N-am crezut niciodată că o zi umedă și rece poate fi atât de frumoasă. Faptul că știu că ar fi trebuit să fiu mort la ora asta face să-i sporească frumusețea.

— Cu toții am contribuit la reușita evadării noastre, spuse Duval gânditor. Înfruntarea morții dă naștere unei legături frățești interesante, nu-i așa?

Într-adevăr, așa era. Pe când Will privea fețele tovarășilor lui, conștientiză cât de bine lucraseră împreună. Nu știa aproape nimic despre nici unul dintre ei, dar totuși avea cu adevărat sentimentul că între ei se crease o legătură ca urmare a primejdiei comune.

— Deși poate că suntem ticăloși autoprocamați, voi sunteți cu toții genul de oameni pe care mi-ar plăcea să-i am lângă mine dacă o să mai fiu vreodată la strâmtoare.

— Ticăloșii pot fi mai utili la strâmtoare decât oamenii onorabili, spuse amuzat Hawkins. Vocea îi deveni serioasă. Înfruntarea morții a

fost simplă, dar acum ne confruntăm din nou cu realitatea crudă. Câți dintre noi vor încerca ispășirea despre care am vorbit? Eu, unul, am de gând.

Gordon schiță o grimasă.

— Eu o să încep.

Chantry arăta pământiu la față din cauza durerii, dar vocea îi era fermă.

— Am spus că o să-mi asum responsabilitățile de mult timp neglijate și îmi place să cred că sunt un om de cuvânt.

Duval oftă.

— Ce s-a făcut e bun făcut. Poate că există împăcare, dacă nu ispășire. Ar trebui să fac o încercare.

După ce împărtășiseră o noapte neagră și apropierea iminentă a morții, era ciudat pentru Will să creadă că nu avea să mai vadă vreodată pe nici unul din acești oameni. Ciudat și greșit.

— Dacă războiul ăsta se va sfârși vreodată, spuse el ezitând, poate că aceia din noi care vor supraviețui vor putea să se întâlnească din nou la Londra și să schimbe minciuni despre faptele noastre eroice și despre ispășiri.

— Frația Ticăloșilor Mântuiți! spuse Duval. Îmi place ideea, dar vom avea nevoie de un punct de contact în Londra, pentru a trimite mesaje, astfel încât să ne putem găsi unul pe altul.

Will se gândi o clipă.

— Librăria Hatchard din Piccadilly. Îl cunosc pe proprietar. De fapt, Will era un client important. O să-l rog să păstreze orice scrisoare pe care o primește și care este adresată Ticăloșilor Mântuiți, menționând că acestea pot fi citite de oricare dintre noi care apare în librărie. O să-i dau numele pe care le folosim în seara asta.

Chantry zâmbi larg.

— Pentru că e posibil să fi mințit în legătură cu identitățile noastre? Îmi place mintea ta bănuitoare. Strâmbându-se de durere, întinse o mână în centrul cercului închis de călăreți. Pentru o întâlnire în

vremuri mai favorabile!

Will apucă mâna lui Chantry. Ceilalți făcură la fel, unindu-se într-o strângere de mână ce făcu înțelegerea lor mai reală. Când se eliberară din strânsoarea mâinilor, Will se aruncă din nou în șa, simțindu-se recunoscător pentru că-i cunoscuse pe acești bărbați în aceste împrejurări.

Spera să supraviețuiască cu toții pentru a se reîntâlni într-o bună zi.

capitolul 2

*Sud-vestul Franței, lângă Toulouse,
aprilie 1814*

Vestea abdicării împăratului prilejui sărbătoriri exuberante în tabăra armatei. Pentru că lui Will Masterson nu-i plăcea să se simtă amețit, rămase aproape treaz și își petrecu noaptea hoinărind printre corturi, pentru a se asigura că soldații lui nu aveau să se omoare unul pe altul în exuberanța lor.

La ivirea zorilor, cheflii rămăseseră fără băutură și își reveneau din beție dormind. Will prinsese și el câteva ore de somn și se trezi gândindu-se că, din moment ce nu reușise să se lase omorât, era vremea să meargă acasă. Războiul era groaznic, și avusese pe săturate parte de el. În adâncul inimii, nu mai era soldat. Era gata să revină la viața de civil. De fapt, abia aștepta. Vreme de ani buni, nu mai crezuse că ar fi vreodată posibil.

Tocmai scria o scrisoare fratelui său din Londra pentru a-și anunța întoarcerea, când ordonanța lui, sergentul Thomas Murphy, zgârie pânza de lângă frontonul deschis al cortului pentru a-i atrage atenția.

— Colonelul vrea să vă vadă în cortul lui, domnule maior.

Will presără nisip peste ultima frază, apoi puse deoparte pupitrul portabil și se ridică. Acum era un moment potrivit să-i spună colonelului Gates că avea să demisioneze cât de repede posibil.

Recunoscutele sale talente nu mai erau necesare, acum că venise pacea.

Tabără era în mare liniștită în vreme ce Will se îndreptă spre cortul colonelului, deși vreo doi tineri irlandezi neobosiți se întreceau într-o cursă de catări la marginea taberei. Will nu era sigur dacă fusese vreodată atât de tânăr.

Frontonul cortului colonelului era ridicat, așa că Will se aplecă și intră.

— Bună dimineața, sir. E un moment potrivit pentru a vă spune că voi părăsi armata cu toată viteza?

Colonelul Gates zâmbi și îi făcu semn spre un scaun de campanie.

— Ia loc, Will. Mă bucur să aud că pleci. Odată ce Boney¹ a fost înfrânt, armata va fi drastic restrânsă, și va fi nevoie de mai puțini ofițeri. Cu cât vor pleca mai mulți amatori, așa ca dumneata, cu atât va rămâne mai mult loc pentru ofițerii de carieră, așa ca mine. Vrei o ceașcă de cafea?

Will râse.

— Mă bucur că plecarea mea vă face plăcere. O cafea ar fi bine-venită. Se așeză pe un scaun pliant. Cunoașteți condițiile abdicării? Presupun că împăratul nu va fi împușcat, altfel n-ar fi acceptat să plece fără agitație.

— A încercat să abdice în favoarea fiului său, cu împărăteasa ca regentă, dar aliații nici n-au vrut să audă.

Gates umplu o ceașcă de cafea și i-o întinse.

Will sorbi recunoscător. Devenise amator de cafea în anii de armată, deși era încă suficient de englez cât să-i placă în aceeași măsură și ceaiul.

— Imposibil de imaginat o regentă cu Napoleon pândind retras, așteptând o ocazie să ia din nou în stăpânire Franța.

— Exact. Gates își reumplu ceașca de cafea. Va fi exilat în Elba, o

¹ Porecla ironică dată de britanici lui Napoleon Bonaparte (n.tr.)

mică insulă în largul coastelor Italiei. Poate avea o curte și propria gardă, dar totul va fi la scară redusă.

Will ridică din sprâncene.

— E sigur să-l închidă atât de aproape de Europa? Aș prefera să-l văd trimis la Botany Bay².

— Flota Regală va patrula în jurul insulei, ceea ce ar trebui să-l împiedice pe Boney să mai pricinuiască neazuri. Gate își ridică ceașca într-un toast. Pentru sfârșitul unei ere!

Will își ciocni ceașca de cea a colonelului.

— La bine și la greu. Nu regret anii de armată, dar sunt pregătit să mă duc acasă.

— Și așa vei face, maior Masterson. Cuvintele într-o engleză educată îi aparțineau unui bărbat zvelt, brunet, care intră în cort. Pot să rămân și eu?

— Bineînțeles. Gates înghiți ultima picătură de cafea și se ridică. Will, colonelul Duval este principalul motiv pentru care te-am chemat aici în această dimineață. Face parte din Serviciul secret de informații al armatei și vrea să discute cu dumneata despre o misiune specială. Cunosc chestiunile generale, dar vă las să discutați între patru ochi.

Will îl privi pe nou-venit pentru o clipă, întrebându-se dacă memoria îi juca o festă. Nu, n-avea să-i uite niciodată pe bărbații pe care îi cunoscuse în acea noapte. Se ridică și îi întinse mâna.

— Dacă nu cumva ai un frate geamăn, cred că ne-am mai întâlnit.

— Așa este. Privirea lui Duval luci amuzată, și bărbatul vorbi fără vreo urmă de accent franțuzesc. O noapte memorabilă.

După ce își strânseseră mâinile, Will se așează din nou pe scaunul lui.

— N-ai menționat că erai în armată, și azi pari mai degrabă englez.

— Jumătate francez, jumătate englez, explică Duval luându-și o ceașcă de cafea. Pe când amesteca cubulețele de zahăr, continuă: N-am

² Colonie de deținuți în Australia, lângă Sydney, folosită de guvernul britanic din secolul al XVIII-lea până la mijlocul secolului al XIX-lea pentru deportarea condamnaților, în mare parte pentru delictive politice (n.tr.)

menționat armata, și dumneata n-ai menționat că te tragi din rândul nobilimii, maior Lord Masterson.

— Titlurile nu par relevante când ești pe cale să fii executat. Will îl studie pe celălalt bărbat, gândindu-se că Duval are, probabil, niște povești interesante de spus despre anii care trecuseră. Ar trebui să fiu îngrijorat că te gândești la o misiune specială pentru mine?

— Nimic prea alarmant, îl asigură Duval. San Gabriel îți este cunoscut?

— O țărișoară în munți, între Spania și Portugalia. E cel mai mic regat din Europa, nu-i așa? replică Will. Dar n-am fost niciodată acolo, nici nu cunosc altceva despre ea.

— Locuitorii țării au fost aliați de nădejde în timpul războiului contra lui Napoleon, explică Duval. Au contribuit cu trupe de primă mână la armata anglo-portugheză de sub conducerea lui Wellington. Acum, vor să plece acasă.

— Care om în toate mințile n-ar vrea? replică Will. Presupun că există o problemă cu asta, altfel n-ai fi discutat acum.

Duval încuviință din cap.

— Unitățile lor de infanterie au fost în focul luptei pentru Toulouse și au pierdut mulți oameni, așa că n-o să fie aplecați să se întoarcă în San Gabriel preț de câteva săptămâni. Dar există un mic escadron de cavalerie gabrilenă care e gata de plecare acum. Au nevoie de un ofițer la conducere, care să-i ferească de neazuri pe drumul de întoarcere.

— De ce eu? întrebă Will. Vorbesc spaniola și portugheza, dar nici măcar nu știu ce fel de limbă se vorbește în San Gabriel.

— E un dialect cam între cele două limbi. No să ai probleme cu el, îl asigură Duval. Ofițerul comandant gabrilen, colonelul da Silva, va trebui să-ți dea aprobarea, dar o va face.

— Și? Sigur e ceva mai mult la mijloc.

Duval se încruntă.

— Suntem preocupați de situația din San Gabriel și aș vrea să obțin informații directe. N-a fost niciodată o țară bogată, dar, sub domnia

familiei Alcantara, a fost stabilă și bine ocârmuită, și, așa cum am spus, au fost aliați de nădejde în lupta contra francezilor. Vara trecută, generalul francez Baudin a năvălit în San Gabriel prăduind și distrugând. I-a capturat pe conducător, regele Carlos, și pe fiul său, Alexandre, prințul moștenitor, în vreme ce aceștia mergeau la negocieri purtând steagul alb. Baudin a numit pe un bătrân unchi senil, prințul Alfonso, ca regent pentru tânăra prințesă Maria Sofia, care a reușit să fugă.

— Fără conducător, țara a fost copleșită de haos sau de tâlhării?

— Sincer, nu știu, spuse Duval. Nu am primit prea multe informații despre San Gabriel. Bănuiala mea e că țara are probleme grave. În calitate de aliați ai Angliei, merită ajutorul nostru la reconstrucție. Sper să fii de acord să conduci cavaleria gabrilenă înapoi și să stai acolo o săptămână sau două pentru a evalua situația.

— Regele și fiul său nu se întorc acasă? Sigur prizonierii politici francezi sunt eliberați.

— Nu știm ce s-a întâmplat cu ei, spuse Duval cu o expresie sumbră. Mă tem că sunt morți, dar intenționez să aflu adevărul. Între timp, San Gabriel nu are o conducere funcțională. Acum, că războiul s-a terminat și gherilele spaniole nu mai trebuie să lupte împotriva francezilor, sunt îngrijorat că o bandă a lor ar putea să preia puterea. Reședința Alcantara, Castelo Blanco, e o fortăreață medievală nemaipomenită. Dacă o bandă de jefuitori intră acolo, va fi foarte greu să-i miști din loc.

Foarte adevărat. Will ezită. Cum războiul se terminase, tânjea să se întoarcă acasă cât de repede posibil. Acceptarea misiunii lui Duval l-ar întârzia cu săptămâni, poate chiar luni.

Dar nu uitase discuția despre ispășire pe care o avuseseră în timpul acelei lungi și tensionate nopți în Porto. Acceptarea acestei sarcini nu era chiar o ispășire, dar ar fi o treabă pentru care era perfect calificat. Și, deși ar prefera să ia o navă rapidă spre casă, lunga traversare prin Spania și Portugalia ar fi un mod potrivit de a-și lua rămas-bun de la viața în armată. Ar putea și să-și viziteze prietenul Justin Ballard

Înainte de a părăsi peninsula, poate pentru totdeauna.

— Foarte bine. Dacă obțin acceptul comandantului gabrielen, o să-i conduc pe oamenii lui acasă.

Colonelul da Silva era un bărbat vânjos, cu șuvițe argintii în părul negru și cu bandaje pe mâna și piciorul drepte. Stătea pe un scaun de campanie în cortul său și arăta de parcă și acest simplu fapt necesita un prea mare efort, dar ochii îi deveniră alerți când Duval îl prezentă pe Will.

— Maior Masterson. Colonelul Duval a spus că ai putea accepta și ai fi potrivit pentru a-mi conduce cavaleria acasă.

Vorbea fluent engleza, dar cu accent.

— Asta rămâne să stabiliți dumneavoastră, domnule, spuse Will în spaniolă. Câți oameni sunt? Și nu le va displăcea, oare, un ofițer britanic?

— Spaniola dumitale e bună, spuse da Silva aprobator. Duval a zis că vorbești și portugheza și că știi să lupți. Aceste talente asigură acceptarea. Sunt doar două duzini de oameni apți pentru a călări. Răniții vor rămâne aici până când li se vor tămădui rănile îndeajuns pentru a merge acasă. O umbră îi trecu peste față. Mulți dintre oamenii mei s-au pierdut de-a lungul anilor. Ar fi fost mai mulți rămași în viață dacă veștile despre abdicarea împăratului ar fi ajuns la Toulouse înainte de bătălia pentru oraș.

— Cu voia lui Dumnezeu, nu vor mai exista astfel de bătălii inutile, spuse încet Will.

Da Silva își făcu cruce cu mâna stângă. Dar anii petrecuți în armată îi învățaseră pe bărbați să nu cugete la ceea ce nu putea fi schimbat, așa că adăugă:

— Nici unul dintre ofițerii mei care au supraviețuit nu sunt în formă pentru a călări spre casă, așa încât bărbații sunt sub comanda sergentului Gilberto Oliviera. El înțelege necesitatea menținerii ordinii în călătoria prin Spania. Tatăl său este șambelan la Castelo Blanco, așa

că sergentul Oliviera cunoaște bine reședința regală.

— Cum merg lucrurile în San Gabriel fără regele Carlos?

Da Silva ezită.

— La scurt timp după ce Baudin mi-a jefuit țara, un curier a adus un mesaj de la prințul Alfonso. Spunea că multe proprietăți au fost distruse, dar mare parte dintre oameni au supraviețuit și că el avea să rămână să vegheze peste țară până când, prin voința lui Dumnezeu, regele Carlos are să se întoarcă teafăr în țară, la poporul său.

— Sună promițător.

— Mă îndoiesc că scrisoarea a fost scrisă de către prințul Alfonso. Colonelul își alege cu grijă cuvintele. Prințul e foarte bătrân și... infirm. Poate că a fost scrisă de prințesa Maria Sofia, în numele lui.

— Prințesa va domni bine dacă tronul îi va reveni ei? Întrebă Will direct.

— Când am părăsit San Gabriel, ea era o fetiță drăguță și dulce, o prietenă apropiată a fiicei mele. Fratele ei, prințul Alexandre, părea foarte capabil și nu exista nici un motiv să presupunem că surioara lui avea să fie vreodată moștenitoare. În vremuri normale, dacă ar ajunge la tron, ar avea consilieri buni care să o ajute. Acum... Scutură din cap. Nu știu destule despre situația de acolo. Dacă aș putea pleca mâine, aș ști. De vreme ce nu pot, mă rog ca Duval să nu se fi înșelat când mi te-a recomandat pe dumneata.

Will se întrebă cât de serioasă era situația din San Gabriel.

— Curând, prințesa va avea consilierii necesari. Poate prin voința lui Dumnezeu, regele Carlos și fiul său au fost deja eliberați din închisoare și acum se îndreaptă spre casă.

— Chiar și voința Domnului are limitele ei, maior Masterson, spuse da Silva sumbru. Cât de curând poți pleca? Mâine-dimineață?

Așa repede? Foarte bine, atunci.

— Va trebui să mă consult cu comandantul meu, dar, dacă n-are nici o obiecțiune, atunci da, mâine, răspuse Will. Presupun că oamenii dumneavoastră sunt bine echipați cu cai, nu?

— Foarte bine, mulțumită francezilor înfrânți. Da Silva își dezgoli dinții, însă fără a zâmbi. Te mai rog să-i duci un mesaj soției mele și s-o asiguri că eu și cu fiul cel mare suntem bine. El este unul dintre căpitanii mei și a fost rănit în bătălia recentă, dar își revine. Curând vom fi amândoi acasă.

— Aș fi fericit să fiu purtătorul unor astfel de vești, îl asigură Will.

Problema fu rezolvată foarte rapid. Colonelul Gates aprobă plecarea lui Will, astfel că Tom Murphy începu imediat să împacheteze, să organizeze și să scape de lucrurile inutile. În acea noapte, Will își luă rămas-bun de la prietenii lui din tabără. Deși nu avea să ducă dorul războiului, avea să-i lipsească strânsa camaraderie consolidată de primejdii și de lipsurile împărțite de toți. Se întrebă dacă ar putea ceva înlocui această apropiere.

În zorii zilei următoare, Will își conducea mica trupă în ultima lui călătorie prin Spania.

capitolul 3

Regatul San Gabriel, aprilie 1814

Veștile circulă prin Europa precum o furtună de vară. Împăratul a abdicat. Napoleon a plecat! În sfârșit, lungile războaie s-au terminat.

Și pe când euforia de început se stinge, cei mai înțelepți se întrebau: „Și acum, ce se întâmplă?”

*

Athena Markham lucra în micul ei birou din Castelo Blanco, întrebându-se cum naiba avea această mică țară devastată de război să facă rost de bani pentru a supraviețui și a reconstrui, când prințesa Maria Sofia del Rosario de Alcantara – și încă alte câteva nume mai puțin importante – năvăli în birou, atât de agitată, încât abia dacă putea vorbi.

— Athena, războiul s-a terminat! Napoleon a fost obligat să abdice!

Athena își ridică privirea de pe registre și neliniștea îi pieri la aflarea acestor vești bune.

— Ei bine, slavă Domnului! Sfârșitul era previzibil de ceva timp, dar Napoleon e atât de viclean și de ambițios, că aproape mă așteptam să mai scoată un iepure din pălărie. A venit acum un curier din Porto?

— Da, imediat ce mesagerul a anunțat veștile în curte, a fost asaltat de oameni care voiau să-l audă repetând asta iar și iar. Când se eliberează, o să meargă la unchiul Alfonso și apoi o să treacă pe aici. Sofia chicoti. Să inviți curierii să se oprească în San Gabriel pentru mâncare și odihnă în timpul călătoriilor lor din Porto și Lisabona a fost una dintre cele mai bune idei ale tale.

— În vremuri nesigure, să fii bine informat e o chestiune vitală. Athena își dorea ca vara trecută să fi fost avertizați înainte ca generalul Baudin și trupele lui să năvălească în San Gabriel în retragerea lor din fața armatei lui Wellington.

Neputând să stea pe loc, Sofia dansă prin birou ca un fluturaș. Minionă, brunetă și frumoasă, arăta mai degrabă de șaptesprezece ani decât de douăzeci și patru.

— Tata și fratele meu o să se întoarcă acasă curând, acum că împăratul a fost dat jos?

Athena oftă și se sprijini de scaun, mângâindu-l absentă pe Sombra, motanul cenușiu al Sofiei ce se odihnea pe masă.

— Nu știu, Sofi. N-am auzit nici un cuvânt de când generalul Baudin și-a croit drum pârjolind prin San Gabriel și i-a luat cu el. Aș crede că va fi o eliberare în masă a prizonierilor politici, așa cum e tatăl tău.

— Doar dacă nu cumva sunt morți, spuse Sofia încetând să danseze. Privi afară pe fereastră, cu umerii înțepenți. Trebuie să fie în viață, Athena. Să omoare conducătorul unei țări, chiar și una mică precum San Gabriel, nu e ceva ce Napoleon ar face.

— Asta e adevărat în ce-l privește pe împărat, dar generalul lui era un om brutal, iar tatăl și cu fratele tău nu erau dintre cei care să se umilească în fața cuiva, spuse Athena cu blândețe. Nu e un semn bun

că n-am auzit nimic despre ei de când au fost luați prizonieri.

— Crezi că sunt morți, spuse Sofia cu voce plată.

Era pentru prima dată când Sofia admisesese această posibilitate. Până acum, vorbise ca și cum ei aveau a se întoarce în San Gabriel de îndată ce războiul se va fi terminat.

Dacă erau morți, Sofiei urma să îi revină sarcina conducerii țării. Dându-și seama că venise vremea să vorbească deschis, Athena răspunse:

— Întoarcerea lor nu e dincolo de orice speranță, dar se prea poate să nu se mai întoarcă.

— Nu sunt destul de puternică pentru a conduce San Gabriel, spuse Sofia cu voce joasă. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu!

— O lipsă pe care ne străduim s-o corectăm încă de când am venit eu aici, sublinie Athena. Ai făcut mari progrese învățând cum să guvernezi și, cum obiceiul gabrielen spune că o femeie care succede la tron nu poate conduce până când nu împlinește douăzeci și cinci de ani, mai ai un an să înveți, în vreme ce prințul Alfonso e regentul tău.

Sofia se întoarse de la fereastră cu o expresie ironică pe chip.

— Regentul oficial, sărmanul unchi. Încearcă, dar San Gabriel s-ar prăbuși fără tine. Ce păcat că nu poți purta titlul de regent, de vreme ce tu faci această muncă.

Athena râse.

— Prostii! Sunt doar însoțitoarea prea înaltă și prea englezoaică pentru Alteța Sa prințesa Maria Sofia. Poporul tău te iubește, Sofi. Pe tine se bizuie să-i conduci. O să conduci bine dacă îți va reveni sarcina asta.

— Aș vrea să am încrederea ta. Sofia se jucă cu brățara. E foarte egoist din partea mea, dar partea cea mai rea la preluarea tronului e că trebuie să mă mărit din considerente politice. Asta fac prințesele. Dar tata mi-a promis mereu că voi putea să-mi aleg soțul, în limite rezonabile. În schimb, va trebui să mă mărit cu un duce îngrozitor cu ochii bulbucați, care o să vrea să mă dea la o parte și să-mi conducă

țara cum crede el de cuviință.

— Nu vei fi prea curând nevoită să faci asta, Sofi! spuse Athena hotărât. Nu-i cazul să-ți faci astăzi griji din pricina asta. Războiul s-a terminat, și ar trebui să sărbătorim. Poate că tatăl și fratele tău sunt deja pe drumul spre casă.

— Aș vrea să cred asta. Sofia îl luă pe Sombra de pe masă, apoi strânse în brațe motanul pentru mult timp, înainte de a-și ridica privirea, cu o expresie serioasă. Promite-mi că nu să mă părăsești atâta vreme cât am nevoie de tine, Athena! Te rog!

Athena ezită. Nu intenționase niciodată să rămână atâta vreme în San Gabriel. Inima îi tânjea după câmpiile verzi și după tihna Angliei. Dar n-o putea abandona pe Sofia – sau această țară.

Întrebându-se dacă avea să se mai întoarcă vreodată în casa sufletului său, chiar dacă nu fusese niciodată foarte bine-venită acolo, spuse încet:

— O să rămân, Sofi. Atât timp cât vei avea nevoie de mine.

capitolul 4

Cărările de munte din Spania înspre San Gabriel erau străvechi și deloc nivelate. Will se întrebă dacă trupele romane mărșăluiseră pe aceste dealuri stâncoase și prin trecători. Poate că nu, de vreme ce drumurile romane erau de obicei mai late și mai netede.

Pe când micul său grup de gabrileni apăru pe fâșia afundată de drum, sergentul Gilberto Oliviera dădu pintoni calului înainte.

— San Gabriel! *Acasă!* strigă el, cu vocea vibrând de emoție. Apoi struni calul râzând. Și iubita noastră țară e învăluită în ceață ca să n-o vedem!

Will și restul călăreților se alăturară tânărului sergent și priviră în lungul drumului ce se întindea în fața lor. Fără îndoială că lungă vale de jos era acoperită cu nori albi. În depărtare, un vârf rotunjit de deal abia se întrevedea din ceață.

Oliviera îi explică lui Will:

— Asta se întâmplă câteodată, deși de obicei doar iarna. Dacă nu era ceață, ați fi putut vedea tot San Gabriel de aici. Râul ce curge prin vale, castelul regal, satele, câmpiile, copacii și viile. Oftă încet. Acasă.

— Și eu de abia aștept să-mi văd propriul cămin, chicoti Will.

— Avem ceață în cea mai mare parte a timpului. Ridicându-și glasul, strigă: Știu că sunteți nerăbdători, dar aveți grijă. Familiile voastre vor fi tare supărate dacă vă frângeți gâtul în pragul ușii, și nu vreau să dea vina pe mine!

Cu un hohot de râs și încântare, trupa începu coborâșul, mergând cu viteză moderată. Drumul era destul de lat încât să încapă o căruță sau doi călăreți, așa că Will mergea lângă Oliviera. Sergentul fugise de acasă ca să lupte contra francezilor la o vârstă fragedă. Deși încă tânăr, trecuse prin aproape tot atâția ani de război ca Will. Îi ținea pe oamenii lui atât de bine în frâu, încât Will bănuia că nu erau atât de necesare serviciile sale de comandant. Adevăratul interes al lui Duval era probabil să obțină informații despre felul în care mergeau treburile în San Gabriel.

— Ce aștepti cu nerăbdare cel mai mult după ce-ți vezi familia?

Oliviera cugetă:

— După familie, vinul gabrilen! E cel mai bun vin pe care-l veți bea vreodată, domnule maior. O înghițitură, și voi ști cu adevărat că sunt acasă. O să beți din acest vin, pentru că trebuie să stați cu familia mea. Tata e șambelanul castelului regal și locuim acolo. O să fie suficient spațiu pentru dumneavoastră și pentru sergentul Murphy.

Locuind în castel avea să aibă o bună ocazie de a cunoaște țara. Întrebându-se ce va afla, Will spuse:

— Mulțumesc, accept cu multă recunoștință.

Martinez, călărețul aflat în frunte, strigă:

— În față e altarul Madonei de las Rosas! Trebuie să aducem mulțumiri Fecioarei Maria pentru întoarcerea noastră în siguranță!

Nerăbdător, dădu pintoni calului.

Mijindu-și ochii, Will putu zări prin ceață forma neclară a unui turn. Contururile unei mici construcții deveniră mai clare pe măsură ce se apropia. În față, Martinez se opri înaintea altarului și scoase un strigăt îndurerat.

Camarazii lui răspunseră acestui strigăt, venind în mare viteză. Când Will se opri, văzu construcția în ruine. Fațada se prăbușise și din structura de piatră rămăsese doar atât cât să sprijine turnul dărâmat. În spate erau ruinele unei mici clădiri ce fusese în totalitate distrusă.

Oliviera scoase un sunet slab, plin de durere, sărind de pe cal.

— Locul ăsta a fost construit pentru a oferi o primire călduroasă călătorilor venind din Spania. Erau acolo apă și un mic adăpost pentru odihnă. Și acum...! Scui pă. Fie ca blestemații ăia de francezi să putrezească în iad pentru asta!

Ceilalți gabrieleni se uitau încremeniți la piatra înnegrită și la căpriorii carbonizați, cu fețele îndurerate. Will bănuie că această distrugere îi făcuse să înțeleagă clar prin ce trecuse San Gabriel. Dacă un asemenea loc putuse fi distrus, atunci ce se întâmplase cu casele și cu familiile lor?

Will descălecă și studie interiorul expus vederii. Fiind atât de aproape, putu vedea că se depuseseră eforturi pentru a înlătura dărâmăturile arse și pentru a face cumva ordine.

— Dușmanul a putut distruge clădirea, dar n-a putut distruge sacralitatea acestui loc, spuse el încet, recunoscând o formă familiară înăuntrul clădirii dărâmate.

Păși înăuntru și puse mâna pe doi căpriori carbonizați ce fuseseră bătuți în cuie în forma unei cruci cât el de înaltă.

— Compatrioții dumitale au făcut ce au putut. În curând vor veni momentul potrivit și oamenii necesari pentru a o reconstrui în întregime. Făcu un gest spre o mică siluetă cioplită grosolan în fața crucii. O cruce și o statuie a Madonei cu pruncul. Nu e de-ajuns pentru un altar?

Oliviera înghiți cu dificultate.

— Aveți dreptate. Brutele alea fără de Dumnezeu n-au distrus spiritul sfânt al acestui loc.

Îngenunche și își făcu cruce. Will se dădu înapoi pe când ceilalți membri ai trupei făcură la fel. Unul dintre soldați rosti o rugăciune de mulțumire pentru întoarcerea lor cu bine acasă.

Dar, când se ridicară, unul câte unul, expresia lor își pierduse din bucuria de adineauri. Se întăreau pentru a face față stricăciunilor pe care le avusese de îndurat țara lor.

Gabrielenii călăreau încruntați în josul văii. Începuse să se lase înserarea. Întunericul ce îi cuprindea împreună cu ceața îi dădea lui Will senzația că străbătea călare o țară bântuită.

Poteca dădea într-o dumbravă, și se auziră cumplite înjurături la vederea copacilor înnegriți. Unul dintre oameni mormăi:

— Au dat foc copacilor de plută, ticăloșii!

Un altul zise:

— Copacii de plută își revin după un foc mai bine decât oricare alt copac. Uite, au apărut noi lăstari. Scui pă. Dar fie ca francezii care au făcut asta să plătească pentru păcatele lor și să nu mai aibă parte în veci de o sticlă bună de vin!

Will surâse. În partea asta de lume iubitoare de vin, blestemul acesta era mai cumplit decât să putrezească în iad.

După încă un kilometru, un tânăr pe nume Ramos spuse încordat:

— În curând vom ajunge la casa familiei mele. Mă rog lui Dumnezeu să îi găsec pe toți în siguranță și bine!

Ramos dădu pinteni calului, trecând în fruntea grupului. Când ajunsese la o cărare ce ducea spre o fermă, se îndreptă într-acolo. Casa din capăt arăta pustie, fără lumini sau alte semne de viață.

Pe când trupa îl urma pe Ramos, Will văzu construcția solid clădită din piatră, dar un capăt era ars și acoperișul din acea parte se prăbușise. Ramos își mână calul la galop, strigând:

— *Mamă! Tată!*

Încruntat, Will slăbi strânsoarea carabinei în vreme ce se apropia

de fermă. Deși casa părea părăsită, ca soldat ce își dorise să supraviețuiască, învățase să nu ia nimic de bun.

Obloanele unei ferestre se deschiseră puțin, făcând vizibile câteva dâre de lumină. O femeie strigă:

— *Julio, mi hijo*³!

În vreme ce oamenii ieșeau din casă, Ramos sări de pe cal, strigând:

— Mamă! *Mamá!*

Imediat ce tânărul atinse pământul, fu acaparat de familie. Will răsuflă ușurat și se așeză mai bine în șa. Iată o poveste ce nu se terminase cu o tragedie.

Tatăl lui Ramos își îmbrățișă strâns și pentru mult timp fiul, pe când lacrimi tăcute îi lunecau pe obraji. Apoi se retrase, ca și alți membri ai familiei să-și poată saluta băiatul ce se întorsese.

Will își conduse calul spre bătrânul venerabil și zise:

— Îmi pare bine să asist la această reunire, domnule Ramos. Am văzut câteva dintre urmele războiului pe drumul nostru. Cum e în San Gabriel? Soldații voștri au primit puține vești de acasă.

Bătrânul se întoarse și își înclină cu respect capul când văzu uniforma roșie a lui Will.

— A fost greu, pentru că Baudin, porcul ăla de francez, a năvălit în vale. Foarte greu. Se uită la fiul lui, cu inima oglindindu-i-se în ochi. Dar, după ce tinerii noștri se întorc, cu siguranță că vom reconstrui și vom fi din nou puternici.

Asta suna mai mult ca o speranță decât ca un gând optimist. Will spuse:

— Asta e doar începutul. În câteva săptămâni, restul soldaților voștri vor fi și ei acasă.

Își luă rămas-bun de la domnul Ramos, apoi se întoarse la cal și îi adună pe ceilalți călăreți pentru a-și continua călătoria. Deoarece noaptea pe munte devenea rece, își strânse pe el mantaua călduroasă,

³ În limba spaniolă, în original, „băiatul meu” (n.tr.)

care avea multe buzunare și era făcută special pentru călărit.

El și mantaua lui trecuseră prin multe împreună. Cu puțin noroc, nu avea să fie nevoit să doarmă înfodolit în ea în noaptea asta. Dar, pe când îi conducea pe călăreții săi mai în adâncul văii cețoase, se întrebă ce avea să găsească la Castelo Blanco.

Trecuseră săptămâni de când veștile despre abdicarea lui Napoleon ajunseseră în San Gabriel. Din nefericire, nu fuseseră urmate de nici o altă veste despre regele și prințul capturați. Uneori lipsa de vești e un semn bun, dar acum nu era cazul.

Neputând să doarmă, Athena se ridică și își puse halatul și papucii cu blană de oaie, să se apere de frig. Deși camera ei avea un șemineu, cărbunii erau insuficienți și nu trebuiau folosiți fără un motiv întemeiat.

Își deschise agenda ce se îngroșa pe zi ce trecea. Avea liste cu lucrurile care trebuiau făcute, împărțite în funcție de cât de urgente erau, urmate de alte note despre posibilele soluții.

Erau și alte liste, mai scurte, cu resursele disponibile. Fiind izolat în munți, San Gabriel fusese întotdeauna în mare parte autosuficient. Nu existau rezerve de bani în bănci străine. Mare parte din banii țării se duseseră pe echiparea trupelor trimise la război. Generalul Baudin furase tot ce era de valoare și care-i căzuse în mâinile hrăpărețe. Nu mai rămăseseră prea mulți bani.

În plus, cu atâția bărbați plecați la război, se crease o lipsă acută de mână de lucru. Gabrilenii care rămăseseră – femei, copii, tineri și bătrâni – munciseră din greu, dar nu erau destui oameni care să planteze, să culeagă și să conserve.

Se uită încruntată la agendă și își dori să știe când aveau a se întoarce soldații supraviețuitori. Chiar dacă să lupte contra monstrului corsican era fără îndoială un lucru curajos și nobil, Athena, ca femeie, nu se putea opri să nu se gândească la faptul că ar fi fost mai de folos să rămână acasă și să facă treburile mai puțin agreabile, precum

cultivarea plantelor și administrarea fermelor și a viilor.

Unde se putea căuta ajutor pentru un mic regat ruinat și îndepărtat de care cei mai mulți europeni nu auziseră niciodată? Venitul ei anual era suficient pentru a-i asigura independența și libertatea de a călători, dar nu era nici pe departe de ajuns într-un loc cu atâtea lipsuri. Folosise în avans întregul venit pe un an pentru a cumpăra mâncare în iarna trecută.

Strânse din dinți când se gândi la tatăl ei. Ar putea să ajute dacă ar vrea, dar nu voise niciodată. Asta fusese dovedit cu mult timp în urmă.

Dacă soldații din San Gabriel se întorceau curând acasă, poate unii dintre ei aduceau bani cu care să-și ajute familia și prietenii...

Zâmbea strâmb la acest gând, când un țipăt o făcu să devină foarte atentă. Fu urmat de alte strigăte, lătrături și țipete, ca și cum se dădea o bătălie chiar în castel. Poate că năvăliseră bandiții? Castelul era, teoretic, inexpugnabil; dar, în zilele acestea liniștite, singura pază de la poartă era un băiat de doisprezece ani, fiul cel mai mic al doamnei Oliviera.

Athena își luă pușca, convinsă că zgomotul venea din apartamentul familiei Oliviera. Verifică rapid să vadă dacă arma era încărcată, își agăță geanta cu muniție pe umăr și alergă din camera ei spre scări.

Sofia ieși din cameră, clipind somnoroasă și arătând îngrijorată.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu, izbucni Athena. Dar stai pe loc și pregătește-te să fugi, dacă e nevoie!

Coborî în viteză primul etaj, ocolind un colț către al doilea etaj. Nu se putea spune că Athena făcea cât o armată, dar ea era cea mai în măsură să apere acest castel.

Până când Will să ajungă la Castelo Blanco, împreună cu cei doi camarazi rămași, fusese martorul multor întâlniri pline de fericire, dar chiar și acestea păleau în comparație cu primirea făcută sergentului Oliviera. Când ajunseră la poarta din zidul exterior ce ducea în curtea

castelului, fură întâmpinați de un foarte tânăr băiat Oliviera, care stătea de strajă. Băiatul se uită pe ferestruica din mijlocul ușii, apoi o deschise.

— Gilberto! strigase el cu voce atât de pițigăiată, că aproape nu se mai auzea.

Râzând, sergentul se aplecă din șa și îl trase în sus pe cal pe fratele lui, cu o îmbrățișare puternică.

— Abia dacă te mai recunosc, Albano! După ce ne lăsăm caii în grajduri, poți să le dai de mâncare și să le așterni de odihnă, în timp ce eu îl duc pe prietenul meu înăuntru? Am avut o călătorie lungă.

— Ah, da! Cu un zâmbet larg pe buze, Albano se ținu de piciorul fratelui său pe când ocoleau castelul spre grajdurile din spate.

Will era bucuros să descalece și abia aștepta să doarmă într-un pat adevărat, într-o casă adevărată. După ce văzu de cal, își agăță desaga de o mână și luă carabina în cealaltă; nu era ceva ce să lași într-un grajd. După aceea, o porniră cu toții spre castel, cu sergentul în față.

Familia Oliviera ocupa un apartament la nivelul de jos, cu o intrare în fața grajdurilor. Deoarece Albano era afară, ușa nu fusese zăvorâtă, și Gilberto îi conduse într-un hol destul de spațios. O jumătate de duzină de lumânări cu suporturi din sticlă erau puse pe masă, dar numai una era aprinsă. Lumânarea abia dacă dădea suficientă lumină pentru a se vedea niște uși masive pe fiecare dintre cei trei pereți și o scară slab vizibilă în colțul întunecat din dreapta.

Gilberto străbătu încăperea pentru a deschide larg ușa de pe peretele din stânga, dezvăluind o bucătărie mare și bine luminată. Strigă:

— Mamă, sunt acasă!

Ca și cum fusese plecat doar pentru o zi, nu ani întregi.

Anunțul său dezlănțui un răspuns ce făcu întâlnirile la care Will fusese martor mai devreme să pălească în comparație cu asta. O mulțime de membri ai familiei Oliviera năvăliră în bucătărie și se agitară pe lângă el în valuri gălăgioase. Erau acolo mătuși bătrâne și

bunici și doi copilași care îl strângeau de genunchi. O femeie, care era, cel mai probabil, mama lui scoase un țipăt de bucurie asurzitor când își îmbrățișă fiul ca și cum nu mai voia să-i dea drumul.

Mai țipară și alții la fel ca mama lui. Dacă Will n-ar fi știut, ar fi crezut că avea loc un masacru. Mai veni acolo și un câine ce albise pe lângă bot, lătrând disperat și împingându-se în picioarele lui Gilberto, aproape doborându-l la pământ. Cei din familia Oliviera erau niște oameni frumoși. O tânără femeie, probabil o soră, era atât de frumoasă, încât Murphy nu putu să nu se holbeze la ea, cu gura căscată.

Fericirea delirantă din încăpere era pe-atât de istovitoare pe cât era de însuflețită. Murphy îl urmă pe Gilberto în apartament, cu privirea ațintită tot asupra fetei, dar Will rămase în hol. Avea să aștepte până când se potolea agitația, pentru a se prezenta.

Se plimba prin încăpere pentru a-și dezmoți picioarele, admirând modelul complicat al dalelor din pardoseală. Nu știuse cât de frumoase puteau fi dalele până când nu venise în peninsula. Dar mobilierul era auster. În afară de masa încăpătoare, mai erau doar două scaune subrede ce se puteau prăbuși dacă încerca să se așeze.

Medalionul din dale de la mijlocul podelei din hol avea un blazon, probabil al țării sau al familiei conducătoare. Tocmai admira măiestria cu care fusese realizat, când auzi niște pași repezi venind dinspre scări. Când pașii încetară, își ridică privirea – și văzu în lumina lumânării țeva unei puști ațintită din umbre spre pieptul lui.

— Aruncă arma! strigă o voce în dialectul gabrilen. Foarte, foarte atent.

Comanda fu repetată în franceză.

Will spuse pașnic în gabrilenă:

— Nu am intenții rele. Sergentul Oliviera s-a întors la familia lui și eu sunt un ofițer englez care l-a însoțit. Își lăsă desaga să cadă pe podeaua de piatră și se aplecă încet să pună carabina deasupra.

— Cu siguranță nu ești de prin locurile astea, mormăi vocea. Spune

ceva în engleză.

— Cum dorești, zise el în engleză. Dacă îmi permiți să-mi dau jos mantaua, pot să-ți arăt uniforma.

Țeava puștii nu se clinti.

— Scoate-ți încet mantaua, spuse vocea într-o engleză concisă. Dacă îți miști mâna spre armă, o să te împușc.

Fără să facă mișcări bruște, Will își dădu jos mantaua. Uniforma lui era ponosită și cârpită în anumite locuri, dar roșul englez se vedea, fără îndoială.

— Numele meu e William Masterson și sunt din Oxfordshire.

După o tăcere încordată, pușca fu coborâtă, și din întuneric înaintă o superbă amazoană. Acum, că Will nu mai avea o armă ațintită asupra lui, își dădu seama că vocea pătrunzătoare și joasă aparținea unei femei.

Mici scânteii de energie îl străbătură și părți de mult adormite ale corpului începură să se deștepte la viață. O privea țință, vrăjit. Amazoana avea aproape un metru optzeci și tenul alb al unui nordic. Chiar și înfășurată într-un halat închis la culoare ce-i venea până la glezne, era extraordinar de atrăgătoare, cu trăsături puternice și regulate, o cosiță de păr castaniu ce-i cădea pe spate și niște periculoși ochi căprui aurii.

Și mânuia pușca aia cu ușurința unui expert. Nu doar o amazoană războinică, ci regina amazoanelor în persoană. Trase adânc și încet aer în piept înainte de a spune:

— Înțeleg, așadar, că și dumneata ești englezoaică?

— Athena Markham de niciunde în mod special, dar da, englezoaică. Vocea ei joasă avea un accent cultivat. Îmi pare rău că am fost atât de amenințătoare, dar a fost un an greu, și strigătele te duceau cu gândul la un atac.

— Și eu am crezut la fel. Privi spre ușa ce dădea în apartamentul familiei Oliviera. Zgomotul se mai potolise puțin. Sunt recunoscător că n-ai tras.

— Să înveți să împuști e mai ușor decât să înveți când să n-o faci. Ea îi studie uniforma. Un maior în regimentul cincizeci și doi. Făcând parte din infanteria ușoară, probabil ai asistat cam la toate bătăliile importante din războaiele din Peninsula⁴.

— Da, și la mai multe încăierări decât pot să-mi amintesc, fu el de acord. Acum, că Napoleon a fost înfrânt, mă îndrept spre casă și San Gabriel îmi e în drum. Locuiești aici?

— De cinci ani. Ochii ei scânteiară. Și dumneata ești cel mai masiv bărbat pe care l-am văzut în toți acești ani.

Will râse.

— Gabrilenii pe care i-am întâlnit sunt mai degrabă vânoși și îndesați. Mă simt precum Gulliver în țara piticilor.

— Eu m-am simțit așa încă de când am sosit aici. Sunt sigură că sunt cea mai înaltă femeie din San Gabriel.

— Ești gardă la palat? Întrebă el pe jumătate serios.

— Nu, Lady Athena e însoțitoarea mea, spuse o voce înceată de femeie, într-o engleză doar cu o vagă urmă de accent. Sau guvernanta mea. Sau regenta în funcție din San Gabriel.

O fată tânără, minionă și surprinzător de drăguță, brunetă cu ochi negri, coborî scările din spatele Athenei Markham, cu un pistol în mână. Spre deosebire de însoțitoarea ei, nu părea a se pricepe la arme, dar arăta hotărâtă. Din fericire, arma era ațintită spre podea.

— Ți-am spus să stai deoparte și să fii pregătită să fugi, spuse domnișoara Markham, părând mirată că nu i se dăduse ascultare.

Fata își semeți bărbia.

— Și să te las să înfrunți singură primejdia? Trebuie să fiu curajoasă!

Făcând o presupunere, Will întrebă:

— Sunteți Alteța Sa Regală prințesa Maria Sofia?

⁴ Conflict militar ce a opus între 1807 și 1814 o armată franceză unor armate regulate spaniole, portugheze și britanice, susținute de un război de gherilă izbucnit în mai multe regiuni ale Spaniei (n.tr.)

— Eu sunt, spuse fata cu măreție. N-am aflat ce e cu tot zgomotul ăsta. Se pare că nimeni nu omoară familia Oliviera.

— Sărbătoresc întoarcerea fiului celui mare, sergentul Gilberto Oliviera, explică Will. Nu-i așteptau venirea.

— Gilberto e acasă? Atunci se cade să sărbătorim! Prințesa își puse iute pistolul pe masă, făcându-l să alunece pe suprafața acesteia, și se repezi în apartamentul familiei Oliviera. Din fericire, arma nu se descărcă.

Will privi cum aceasta dispăru în fericita agitație de acolo.

— Mă simt un foarte bătrân și plicticos englez.

— Știu exact cum te simți, maior Masterson. Domnișoara Markham – Lady Athena – zâmbi aprinzând una dintre lumânările suplimentare de pe masă. După ce luă pistolul prințesei, spuse: Ai nevoie de un pat pentru noaptea asta, bănuiesc, și mi-ar plăcea să aud ultimele noutăți. Vino sus la etajul familiei, și o să-ți găsec o cameră. Dacă nu ești prea obosit, o să-ți ofer vin și brânză – numai dacă o să-mi povestești ce se întâmplă în lumea de afară.

— Accept bucuros și patul, și masa, spuse el ridicându-și desaga și carabina. În Anglia, propunerea ei ar fi fost considerată indecentă. Aici era o recunoaștere a faptului că amândoi erau adulți, departe de casă, și pur și simplu se întâmpla să fie bărbat și femeie.

Asta își spuse Will pe când o urma pe domnișoara Markham urcând două etaje, spre apartamentele familiei. Își mai spuse că un gentleman n-ar admira atât de ostentativ felul în care corpul ei puternic și zvelt se mișca sub halatul gros sau felul în care lumina pâlpâitoare a lumânării îi mângâia rotunjimile ascunse.

Din fericire, ea nu putea vedea cât de lipsit de politețe se purta el.

Când ajunse la etajul corespunzător, îl conduse pe un culoar spre stânga. Trecu de câteva uși pentru a deschide una la capăt. Când intră, spuse:

— Castelul are foarte puțini servitori acum, pentru că e nevoie de ei în altă parte, dar camera ar trebui să fie curată. Poate s-a pus puțin

praf, dar camera asta de oaspeți are cea mai frumoasă perspectivă.

Folosi sfeșnicul ei pentru a aprinde lampa de pe birou. Din nou, mobilierul se rezuma la un pat ponosit cu baldachin, un dulap, un birou, două scaune de lemn și un lavabou, dar podeaua din dale era la fel de impresionantă ca jos.

Ea verifică o carafă de pe lavabou să se convingă că avea apă înăuntru.

— Sper să te simți confortabil aici. Poate că San Gabriel e într-o situație precară, dar tradițiile ospitalității sunt bine încetățenite.

Will își lăsa desaga pe podea.

— Nu-i nevoie să te scuzi. E cea mai bună găzduire pe care am văzut-o de luni întregi. Traversă camera spre fereastră și privi spre vale. Era destul de sus pentru a fi deasupra ceții ce oferea un acoperământ pufos peste întreaga vale. Sus, o mână de stele și un pătrar de lună luminau cerul. Abia aștept să văd valea la lumina zilei.

— Când vei termina cu aranjatul, vinul te așteaptă în salonul de familie aflat în spatele ușii din fața scărilor. O să aduc și niște mâncare, să meargă cu vinul.

— Și apoi întrebările. În ambele direcții. Își atârnă mantaua într-un cuier de lemn. O să vin și eu curând. Pot să presupun că familia Oliviera îmi va găzdui ordonanța, pe sergentul Murphy?

— Desigur. Deși rămâne de văzut dacă cineva va pune geană pe geană în seara asta.

Zâmbi și închise ușa după ea. Lumina lumânării surprinse o sclipire de șuvițe roșcate în cosița ei.

El se uită în dulapul vechi ce avea o închizătoare și o cheie solidă. Acolo puteau sta lucrurile lui, ferite de copiii curioși. Își puse desaga și carabina înăuntru, apoi încuie ușa. După ce se spală pe față și își pieptăna părul prea lung, se gândi să se lungească pe pat pentru câteva minute, apoi se răzgândi, pentru că știa că ar adormi buștean. Mai bine s-o găsească pe domnișoara Markham și să înceapă să discute, căci avea o sumedenie de întrebări pentru această superbă

gazdă.

capitolul 5

Athena coborî în bucătăria castelului și luă un coș cu pâine, brânză și alte feluri de mâncare ce nu necesitau pregătire. Pe când punea în coș măslina și alune, auzi cum la bucuria din sânul familiei Oliviera se adăugau și instrumente muzicale.

Valul ăsta de fericire era molipsitor, și ea zâmbi pe când se întorcea sus. Salonul era folosit de secole pentru mici adunări de familie, își imagina ea, și mobila din lemn era modelată de trupurile nenumăraților membri ai familiei Alcantara și ale prietenilor lor. Spre deosebire de încăperile pentru marele public, aflate un etaj mai jos, spațiul de aici era relaxant și primitiv.

Tulburată de întâlnirea cu maiorul Masterson, se concentrează pe tăierea brânzei, a cârnaților și a pâinii. O mâncare simplă, dar vinul compensa din plin.

Abia terminase de aranjat farfuriile și șervetele, când intră maiorul. Arăta atât de masiv, de chipeș și de *englez*, că îi venea să-l îmbrățișeze.

Nu-și dăduse seama că fusese așa dornică să vadă un compatriot de-al ei. Aici, în peninsulă, trecuseră ani de când văzuse un asemenea bărbat robust. Chiar și în Anglia, nu existau prea mulți bărbați care să o depășească în înălțime.

Chiar mai captivante decât acei impresionați umeri lați erau umorul și inteligența din ochii lui. Spera ca el să poată rămâne aici cel puțin câteva zile.

Știind că n-ar trebui să-l fixeze cu privirea, își coborî ochii și turnă două pahare de vin roșu.

— Îmi imaginez că ai nevoie de asta mai mult decât de mâncare. Doar dacă nu cumva ești într-atât de obișnuit să ai ațintite puști asupra dumitale, încât nervii să nu-ți mai fie afectați.

— Oricine pretinde că nu e tulburat după ce a avut o pușcă ațintită

spre el minte. Își ridică sprâncenele când sorbi prima dată din vin. Dar sergentul Oliviera n-a mințit când a spus că vinul e excepțional.

Nedorind să se gândească la viitorul producției de vinuri din San Gabriel, Athena puse pe masă platourile cu mâncare.

— N-am prea multe să-ți ofer, dar vinul ăsta merge bine cu brânzeturile locale și cu cârnații.

— Delicios. Se așeză și își puse pe farfurie câte puțin din fiecare fel de mâncare. O să încerc să nu mă port ca un lup hămesit. A fost o zi lungă.

Pe când maiorul mușca entuziasmat din pâine și din brânză, Athena se așeză pe scaunul din fața lui.

— Prima și cea mai importantă întrebare a mea este dacă regele Carlos și prințul Alexandre sunt pe drumul de întoarcere spre casă. Ai auzit ceva despre ei?

Masterson scutură din cap în vreme ce tăia în bucăți mai mici o ceapă murată.

— N-am auzit nimic înainte de a pleca noi din Toulouse. Soarta lor e un mister, deși omul care m-a trimis aici cercetează ce s-a întâmplat cu ei. Nu sună prea bine.

— Îmi era teamă de asta, spuse ea, dorind ca acest pesimism să fie nejustificat. Majoritatea oamenilor nu știu că San Gabriel există. Așadar, cine te-a trimis? Și de ce?

— Am fost rugat să vin de către un ofițer de spionaj al armatei engleze care era îngrijorat de condițiile de aici.

— Mă bucur să știu că cineva e îngrijorat de San Gabriel, spuse Athena caustic. Ce se așteaptă să faci dumneata?

— Să observ cum se descurcă țara după distrugerile francezilor, spuse Masterson scurt. Și, dacă e nevoie de ajutor, să stabilesc ce fel de ajutor anume.

Ea îl privi fix. Niște ochi englezești, serioși și cenușii, nu căprui-închis.

— Cineva vrea cu adevărat să ajute? Situația e dificilă, și n-am știut

cui să ne adresăm.

— San Gabriel a contribuit cu multe la lupta contra lui Napoleon, îndeosebi având în vedere dimensiunea țării, explică Masterson. Războiul costă mult din toate punctele de vedere. Vieți, durere, bani. Acum, că Napoleon a dispărut, e vremea refacerii. Pentru că n-au avut loc lupte pe pământ englezesc, suntem mai bine pregătiți să ne ajutăm aliații.

— E un sentiment frumos și nobil, spuse ea, plină de speranțe, dar oarecum prudentă. Nu există vreo doză de egoism în asta?

El zâmbi slab.

— Întotdeauna există cel puțin un strop de egoism în politică. Bărbatul care m-a trimis aici se teme că, dacă San Gabriel e slăbit în mod primejdios, ar putea deveni ținta unor bande de insurgenți ticăloși care n-au nici o ocupație, acum că războiul s-a terminat. Să te trezești că un aliat valoros este transformat într-un regat al bandiților nu e un gând prea plăcut.

Athena își mușcă buza.

— M-am gândit și eu la această posibilitate. Ofițerul care te-a trimis are dreptate. Cu regele și prințul închiși sau, destul de posibil, morți, San Gabriel e vulnerabil. Ați fost amenințați de vreo astfel de bandă pe când traversați Spania?

— Doar proștii ar ataca o trupă așa bine înarmată și disciplinată, și gherilele pe care noi le știm nu sunt făcute din proști. Dar am auzit povești despre atacuri asupra satelor îndepărtate, spuse el serios. Am izgonit o astfel de bandă dintr-un sat la vest de Vitoria.

Ea se înfioră, amintindu-și atacul trupelor franceze.

— M-am rugat ca munții să ne protejeze, dar n-au fost îndeajuns pentru a ne salva din mâinile lui Baudin.

— Asta se va schimba în câteva săptămâni, atunci când restul trupelor gabrilene o să se întoarcă, spuse Masterson pe un ton încrezător. Sunt luptători bine antrenați, și comandantul lor, colonelul da Silva, pare un om competent. Doar dacă nu cumva crezi că ar putea

da o lovitură militară când se întoarce, înlocuind-o pe prințesă?

— Ce gând îngrozitor! exclamă Athena. Nu l-am văzut pe colonelul da Silva de ceva timp, dar el și familia lui sunt recunoscuți ca loiali coroanei și țării. Ar fi trebuit să se schimbe peste poate pentru a se întâmpla una ca asta.

— Nu părea genul care să completeze pentru a răsturna ocârmuirea existentă, fu de acord Masterson. Că veni vorba despre familia lui, am promis s-o vizitez pe soția sa când sosesc. A spus că locuiesc chiar la marginea orașului. Așa-i?

Athena încuviință din cap.

— Nu e departe. O să mergem acolo mâine-dimineață.

— Mulțumesc. După aceea, o să ai timp să mă duci într-un tur al văii? Vreau să văd cu ochii mei care sunt condițiile.

— Bucuroasă. Dar, înainte de a o vedea pe doamna da Silva, ar trebui să-i faci o vizită de curtoazie regentului.

— Bineînțeles. Aș face-o acum, dar bănuiesc că s-a retras la culcare. Ezită înainte de a continua. Înțeleg că prințul Alfonso e bătrân și nu prea sănătos?

— Te-ai exprimat cu tact, răspuse ea. Da, este foarte bătrân, și câteodată mintea îi cam rătăcește. Adesea, de fapt. O confundă pe Sofia cu mama ei. Și pe mine cu mama mea.

— Prințesa Maria Sofia ar fi un bun conducător?

Subiectul era unul despre care Athena și Sofia discutaseră adesea. Erau obsedate de el, de fapt.

— Sofia e inteligentă, se pricepe bine la oameni și are un puternic simț al datoriei. Nu se va eschiva de la responsabilitățile ce-i revin. Dar are o fire blândă și n-a fost crescută să conducă, de vreme ce părea puțin probabil să fie ea moștenitoarea coroanei. Se străduiește să corecteze lipsurile din cunoștințele sale și e foarte simpatizată de oameni, dar nu e pregătită să conducă. După legea gabrilenă, nu poate accede la tron până nu împlinește douăzeci și cinci de ani, peste mai puțin de un an. Până atunci, va fi mai bine pregătită.

— E norocoasă că te are pe dumneata. Masterson ridică urciorul de vin și turnă din nou în cele două pahare. Pușca ațintită spre mine a scurtat prezentările. Cum să-ți spun? Domnișoara Markham, doamna Markham sau Lady Athena? Îi aruncă un zâmbet ce-i tăie răsuflarea. Athena, zeița înțelepciunii și a războiului. Ți se potrivește Lady Athena.

Căldura din zâmbetul lui o săgetă și stârni în ea o dorință arzătoare pentru ceva ce nu putea avea vreodată. Cu voce aspră, pentru a pune lucrurile la punct, spuse:

— Câteodată mi se spune Lady Athena pentru că înclin să dau ordine. Titlul ar fi corect dacă aș fi legitimă, dar, pentru că nu sunt, e în regulă domnișoara Markham.

Se aștepta ca el să se arate șocat sau dezaprobat, dar el doar puse ultimele bucăți de cârnaț pe o felie de pâine și nici măcar nu clipi.

— Toți pruncii sunt legitimi. Ce au făcut sau n-au făcut părinții lor e lipsit de relevanță când vine vorba despre un bebeluș energetic și sănătos.

Uimită, ea spuse:

— Nu multe persoane ar fi de acord cu dumneata.

El îi adresă un surâs.

— Ei greșesc, eu am dreptate. Ruda mea preferată e ilegitimă și, după câte știu eu, n-are nici coarne, nici copite.

Ea simți că i se ia o piatră de pe inimă.

— Atitudinea dumitale, maior Masterson, e deosebită.

— Spune-mi Will. Luă niște măslina de pe platou. Marea majoritate a oamenilor așa îmi spun, doar dacă nu cumva sunt ofițerul lor.

Ea zâmbi și se lăsă absorbită de atmosfera de pace dintre ei.

— Atunci, trebuie să-mi spui Athena, deși nu pretind că sunt deosebit de înțeleaptă.

El o studie cu ochii lui cenușii, gânditori.

— Cum de ai ajuns aici, Athena? Dacă trăiești în San Gabriel de cinci ani, trebuie să fi ajuns aici în 1809, când războiul izbucnise peste tot în

această parte a Europei. Ai o nebunească trăsătură aventuroasă?

— Când am sosit, situația era mult mai primejdioasă decât mă așteptam, admise ea. Vrei întreaga poveste dramatică a proastelor mele alegeri și a situațiilor pe muchie de cuțit sau versiunea scurtă îți e de ajuns?

— Cât de curând, vreau neapărat să aud versiunea lungă. Își acoperi un căscat. Dar, pentru această seară, versiunea scurtă e de-ajuns, pentru că ar fi absolut nepolitic să adorm în toiul unei povești pline de primejdii.

Athena se gândi de unde să înceapă.

— Familia Alcantara a avut întotdeauna strânse legături cu Anglia. Fiindcă mama are prieteni aici, am vizitat San Gabriel de când eram copil. Suficient de mult timp pentru a învăța limba și a-mi face prieteni aici. Cu cinci ani în urmă, unchiul Carlos – regele – mi-a scris să-mi spună că i-a murit soția și să mă întrebe dacă aş putea veni în San Gabriel, pentru că dorea o însoțitoare englezoaică pentru Sofia, fiica lui. Cineva care să și cunoască țara. Zâmbi slab. Bănuiesc că nu știa pe nimeni altcineva care să se potrivească descrierii. Scrisoarea a sosit în mijlocul unei ierni englezești reci și umede, așa că am acceptat imediat. Planul era să stau cu Sofia vreme de trei ani, până când împlinea douăzeci și unu de ani și era pregătită de măritiș.

— Planurile se schimbă atât de des când intervine viața. Gustă din alune și le înghiți cu o gură de vin. Consideri că San Gabriel a devenit acum căminul tău?

Ea ezită, recunoscând că el îi puna niște întrebări la care ea nu-și permisesese a se gândi.

— Îmi plac acest loc și oamenii de aici. Sofia e ca sora mea mai mică pe care n-am avut-o niciodată. Dar San Gabriel e departe de mare. Credeam că până acum voi fi acasă.

— Și acum lumea are prea mare nevoie de tine pentru a te gândi la plecare?

— Exact. Athena își dădea seama de ironie. Un important motiv

pentru care acceptase oferta lui Carlos era faptul că voia să se facă utilă. Dar nu cred că voi fi mereu de folos.

— Lumea se va stabiliza cu timpul, încuviință Will, deși nu cred că asta te liniștește prea mult când ești nerăbdătoare să te întorci la familia ta în Anglia.

Ea râse trist.

— N-am o familie care să accepte o pată pe blazon cum sunt eu, dar am prieteni pe care vreau să-i revăd și duc dorul Angliei.

— O să-mi lipsească soarele din peninsulă, deși nu căldura verii, spuse el chicotind. Te-ai săturat de aventuri?

Ea încuviință din cap.

— Am văzut mai mult din lumea asta decât majoritatea femeilor. Acum e timpul să plantez o grădină a mea și s-o văd cum crește. Tu ce zici? Viața normală te-ar plictisi de moarte, după anii de război?

— Pentru toate există o vreme potrivită. Se uită la ultima bucată de brânză și o puse pe farfuria sa când ea îl îndemnă printr-un gest. A existat o vreme potrivită pentru război și, fiindcă în mod surprinzător am supraviețuit, acum e timpul să mă întorc acasă și să-mi asum responsabilitățile pe care le-am ignorat mult prea mulți ani.

Percepând ceva în vocea lui, ea întrebă încet:

— Ai vrut să mori?

Urmă o lungă tăcere, în vreme ce el tăia brânza în felii foarte subțiri.

— La început, cam asta am vrut, spuse el cu voce joasă, când în cele din urmă termină brânza. M-am însurat de tânăr. Soția mea a murit când năștea, la mai puțin de un an. Nu mi-am putut imagina că o să mai am vreodată ceva sau pe cineva care să merite să trăiesc. Așa că mi-am cumpărat un post de ofițer⁵, crezând că măcar așa putea face ceva folositor.

⁵ Cumpărarea de posturi de ofițer în armata britanică era o practică obișnuită de-a lungul întregii sale istorii. În principal, prețul de cumpărare era de fapt o garanție pentru bună purtare, confiscată de contabilii armatei în eventualitatea dezertării, a unei comportări lașe sau a unui delict grav din partea celui care își cumpăraseră postul. (n.tr.)

O durezza în inimă pentru el. Nu era chiar atât de bătrân acum, cam treizeci și ceva de ani, bănuia ea.

— Îmi pare atât de rău. Sper că acum consideri că viața merită trăită.

Meticulos, el aranjă feliile de brânză peste pâine înainte de a-și ridica privirea, spunând, cu vocea din nou limpede:

— Nimic nu reușește mai bine să te faci să simți că viața trebuie trăită ca senzația pe care o ai când se trage asupra ta de către un mare număr de străini. Am fost foarte norocos și am de gând să nu-mi risipesc șansa.

Privirea lui era caldă. Plină de admirație, chiar. Admirație și dorință. Ea aproape că nu recunoștea dorința, pentru că trecuse atât timp de când o văzuse ultima oară. Sau, poate, de când își permisesese s-o vadă.

Chiar mai multă vreme de când simțise ea însăși dorință. Acum simțea asta și își imagină acele brațe puternice și calde îmbrățișând-o. Un sărut, ah, era sigură că știa să sărute bine! Orice bărbat care putea savura o astfel de mâncare simplă avea, negreșit, o fire senzuală.

Dacă ar fi semănat mai mult cu mama ei, s-ar fi ridicat și i-ar fi aruncat un zâmbet ispititor, invitându-l în dormitorul ei. Ar putea să aibă o aventură pasională pentru o săptămână sau două, până când el ar pleca din San Gabriel – era sigură că el ar fi vrut.

Dar nu era mama ei. Așadar, se ridică și spuse:

— Mă bucur să aud asta, Will. Noapte bună. Sper să dormi bine.

El se ridică și făcu o plecăciune formală.

— Sunt convins că da. Pe mâine, Athena!

Ea ridică sfeșnicul și ieși din cameră, dorindu-și foarte tare ca pentru următoarele zile să semene mai mult cu mama ei.

capitolul 6

Patul era păcătos de confortabil, și poate că asta era motivul pentru care Will avu vise păcătoase. Când răsăritul soarelui îl trezi, rămase

nemișcat și savură imagini nedeslușite ale unei femei calde și dornice în brațele sale. O femeie înaltă și drăguță, inteligentă și amuzantă, pe care nu puteai s-o îmblânzești și care s-ar putea potrivi cu el la putere și pasiune...

Ultimele urme ale visului dispărură când se auzi un scurt ciocănit în ușă. Murphy strigă:

— Sir?

— Intră. Oftând după visurile dispărute, Will se dădu jos din pat pe când Murphy intră cu o carafă de apă fierbinte. Cât a durat sărbătorirea, Tom?

Murphy făcu o grimasă.

Fiind un tânăr irlandez chipeș, demonstrase o înclinație deosebită pentru tot felul de belele înainte ca Will să-l facă ordonanța lui. Sarcinile mai variate ale unei ordonanțe de ofițer i se potriviseră ca o mânășă lui Tom.

— Miezul nopții a rămas o simplă amintire, sir. Gabrilenii ăștia știu cum să petreacă.

Will turnă apă fierbinte în lavoar și se spală bine pe față.

— Asta o include și pe fata aceea deosebit de drăguță care te-a făcut să holbezi ochii la ea?

Murphy roși. Asta era ceva ce Will nu mai văzuse până atunci.

— Maria Cristina e sora lui Gilberto, și n-am mai văzut o fată atât de dulce. Roși mai tare. Mi-a dat un sărut drept mulțumire că i-am adus fratele teafăr acasă.

Will se săpuni pentru a se putea bărbieri.

— I-ai spus că fratele ei a reușit să ajungă acasă de unul singur și că tu doar l-ai însoțit?

— Nu, domnule. Eram prea ocupat să mă holbez la ea, spuse Murphy binedispus. Sunteți invitat jos la familia Oliviera, pentru micul dejun, și Lady Athena se va întâlni cu dumneavoastră după aceea, să vă conducă la regent, apoi într-un tur al văii.

— Te-ai întâlnit cu Lady Athena? întrebă Will. Pentru că n-am fost

în stare să iau parte la sărbătorirea entuziastă a familiei Oliviera, m-a hrănit cu pâine, brânză și vin în salonul familiei. O femeie interesantă.

Ceea ce era puțin spus.

— Încă n-am întâlnit-o, dar aici e foarte respectată. Murphy scoase uniformă lui Will din dulap și începu s-o curețe de praful adunat în călătorie. E mâna dreaptă a prințesei și are un rol foarte important. Deoarece este englezoaică, cineva a început să i se adreseze cu Lady Athena.

Simțind o nevoie ridicolă să vorbească despre ea, Will întrebă:

— Știi cum se face că o englezoaică a ajuns aici?

— Cred că are legături de familie cu San Gabriel. A venit ca un fel de guvernantă pentru prințesă, dar are cunoștințe în multe domenii, ceea ce a fost de mare folos în ultimul an. După felul în care se vorbește despre ea, cred că e posibil să fi făcut niște fapte pline de vitejie în timpul invaziei franceze. Murphy trase cizmele lui Will de sub pat și începu să le curețe de noroi. Aveți nevoie de mine pentru plimbarea cu Lady Athena?

Will se gândi la această întrebare în vreme ce se uita la cea mai curată cămașă, ce nu era chiar curată. Cu voia lui Dumnezeu, ar putea să-și spele rufăria aici. Își trase cămașa, gândindu-se că Murphy ar veni cu el dacă i-ar cere, dar se vedea că nu era prea dornic.

Observând expresia lui Will, Murphy spuse:

— Senora Oliviera a spus să-i aduc rufele dumneavoastră pentru spălat. Suntem oaspeți de onoare. Celor de aici le plac mult englezii.

Cum Will și Lady Athena n-aveau nevoie de însoțitor, Will spuse:

— Petrece-ți ziua cu familia Oliviera și ascultă ce au de zis despre condițiile de viață din vale. Părerile lor vor fi probabil diferite de cele ale familiei regale.

Murphy zâmbi încântat.

— Cristina a spus că o să mă ducă la o plimbare prin oraș. E o veche biserică mare în piața centrală. Ea e foarte credincioasă. A spus că se gândește să devină călugăriță.

Will își stăpâni un zâmbet. Era mai puțin probabil ca o fată drăguță să facă o asemenea alegere dacă avea prin preajmă tineri adoratori.

— Iată șansa ta de a-i arăta ce bun catolic ești. Dar fii atent. Sunt sigur că bărbații gabrileni sunt la fel de protectori cu femeile lor precum sunt portughezii și spaniolii, și nu vreau să-ți gălesc pielea pusă pe băț la ușa celui mai apropiat șopron.

— N-aș face *niciodată* ceva care s-o jignească pe Maria Cristina! spuse Murphy cu înflăcărare, înainte de a-și da seama că Will glumea. Se relaxă zâmbind. O să văd ce pot afla despre cum se descurcă oamenii, sir. Poate că o să mă întâlnesc cu vreun călăreț de-al nostru. Cu siguranță că ei au ceva de spus despre ce s-a schimbat și despre ce e nevoie.

— Cu cât aflăm mai multe, cu atât mai bine, deși nu prea știu cât de mult poate face colonelul Duval. Dar să afle care e situația reală e primul pas decisiv. Își îmbracă haina. Câteodată îi invidia pe infanteriștii din regimentul 95, pentru că uniformele lor de un verde-închis nu reprezentau o țintă atât de bună ca roșul purtat de majoritatea trupelor engleze. Dar, când nu era în cătarea puștii, uniforma roșie era destul de impresionantă.

Cu o grimasă, încercă să-și aducă aminte când dorise ultima dată să impresioneze o femeie. Trecuse prea multă vreme.

Își trase în jos jacheta scurtă. Căptușeala de un galben-închis și fireturile argintii erau intacte, dar se gândi cu regret că uniforma trecuse prin multe în război și avea și rănile drept dovadă. Murphy devenise expert la cârpitul tăieturilor lăsate de săbiile francezilor sau a urmelor de praf de pușcă lăsate de un glonț care trecuse razant.

Pe de altă parte, faptul că purta uniformă însemna că nu trebuia niciodată să se decidă cu ce să se îmbrace. Când avea să fie din nou civil, avea să fie nevoit să își aleagă hainele. Zâmbind la acest gând, Will coborî scările, îndreptându-se spre apartamentul familiei Oliviera, cu Murphy în urma lui. Fu întâmpinat călduros de către sergentul Gilberto și părinții săi.

— Maior Masterson. Senor Oliviera făcu o plecăciune adâncă. Vă mulțumesc mult că mi-ați adus fiul acasă.

— Ba nu, protestă Will. Sergentul Oliviera și oamenii lui sunt soldați foarte bine pregătiți, care n-au avut nevoie de mine.

— Fără îndoială, spuse bătrânul cu o licărire de amuzament, dar nu pot mulțumi întregii armate engleze pentru ce a făcut pentru toți cei din peninsulă. Așa că vă mulțumesc dumneavoastră.

Înțelegând dorința de a exprima mulțumiri, Will spuse:

— În numele englezilor, vă accept mulțumirile, dar, într-adevăr, victoria noastră a fost posibilă datorită multor aliați care au acționat împreună.

Acestea fiind spuse, venise momentul să se abordeze tema mai serioasă a micului dejun. La masă luau parte doar membrii adulți ai familiei, care nu făceau mare gălăgie.

După cum spusese Murphy, englezii erau oaspeți de onoare, și mâncarea era oferită cu generozitate: prăjituri, omlete spaniole cu cartofi și șuncă tăiată atât de subțire, că era aproape transparentă. Will spera că nu se folosise pentru acest singur mic dejun rația de mâncare pentru o lună întreagă și onoră ospitalitatea mâncând cu multă poftă. Era cea mai bună mâncare de care avusese parte de săptămâni întregi.

Spera ca Athena să vină și ea la micul dejun, dar nu apăru până când ei nu terminară de mâncat. Will își savura ceașca de cafea când ea intră în sufragerie, însufletind întreaga încăpere cu vitalitatea ei. Îi aruncă lui Will un zâmbet scurt înainte de a saluta familia Oliviera. El simți un șoc, înlemnind, și cuvântul „superb” îi trecu din nou prin minte.

Ea era îmbrăcată pentru o zi de călărie, dar, în loc de costum de călărie, purta o jachetă spaniolă scurtă, brodată cu fir auriu, peste o cămașă albă, bărbătească.

Fusta-pantalon cafenie se rotea provocator deasupra gleznelor și, încălțată cu cizmele de călărie cu tocuri medii, era aproape tot atât de

înnaltă ca Will. Într-adevăr superbă.

Când își scoase pălăria cu boruri largi, spuse:

— Dacă nu e un moment nepotrivit, aş vrea să-l duc pe maiorul Masterson să-l cunoască pe prinţul Alfonso.

Senor Oliviera se ridică.

— O să vă însoţesc şi o să fac prezentările, Lady Athena.

Will abia aştepta să plece cu Athena, dar trebuiau respectate convenienţele, şi asta însemna că nu putea amâna întâlnirea cu regentul. Cei trei urcară un etaj spre încăperile de uz public. În vreme ce paşii le răsunau prin vastele spaţii, bogat mobilate, Will spuse:

— Se pare că aici în castel n-a fost nici un jaf. Să înţeleg că francezii n-au putut intra?

Senor Oliviera arăta de parcă ar fi vrut să scuipe, dacă n-ar fi fost în interior.

— Aveţi dreptate. Am putut păstra comorile regale din San Gabriel. Mai preţioase sunt însă vieţile compatrioţilor mei. Ar fi murit mult mai mulţi dacă n-ar fi fost Lady Athena.

Athena făcu un gest dezaprobator, – dar Will hotărî că asta era o poveste pe care trebuia s-o audă cât de curând. Ar fi întrebat pe loc, dar ajunseseră la o uşă înaltă, şi Senor Oliviera îi invită într-o mică sală de primire în care se vedea un bătrân aşezat pe un jilţ de lemn asemănător cu un tron. Lângă el, prinţesa Maria Sofia citea cu glas tare. Se opri când intrară ceilalţi, cu privirea aţintită asupra lui Will. Deoarece noaptea trecută nu făcuseră cunoştinţă cum se cuvenea, era de aşteptat să fie curioasă.

Senor Oliviera anunţă cu voce sonoră:

— Alteţă, permiteţi-mi să vi-l prezint pe maiorul William Masterson din armata britanică.

Prinţul Alfonso, un bărbat subţire, cu păr alb şi cu o vagă expresie fericită, spuse:

— Vă mulţumim pentru vizită, maior Masterson.

— Respectele mele, Alteţă. Will făcu o scurtă reverenţă. Vă

mulțumesc pentru că mi-ați acordat această audiență.

— Sunt întotdeauna mulțumit să văd cetățeni britanici, spuse prințul. Am petrecut doi ani la Londra reprezentându-mi țara și mi-a plăcut nespun. Acolo am cunoscut-o pe draga mea Lady Delilah.

Făcu semn spre Athena.

Surprins, Will îi aruncă Athenei o scurtă privire. Fața ei era impasibilă, iar el își aminti că spusese că prințul o confunda cu mama ei.

— Anglia apreciază legăturile ei de lungă durată cu San Gabriel, spuse Will. Trupele dumneavoastră au luptat cu mult curaj împotriva francezilor.

Prințul Alfonso se încruntă.

— Nu ne plac francezii. Sălbatici! Au furat Regina Cerurilor! Trebuie să fie pedepsiți pentru asta. Pedepsiți!

— Și vor fi, spuse blând prințesa Sofia, punându-și mâna pe brațul unchiului ei. Dar acum e vremea pentru cafeaua de dimineață, ce zici?

Fața regentului se împlânzi.

— Cafea, da. Ești o fată bună, Isabella. O bătu peste mână. Lui Will îi spuse: Vă rog, Lord Masterson, să transmiteți salutările noastre prințului dumneavoastră regent. Mi-ar plăcea să-i fac eu însumi o vizită, dar mă tem... mă tem că e prea mult pentru mine.

— Voi face precum ați solicitat, Alteță.

Will se înclină din nou, apoi se retrase, cu Athena lângă el. Pe când părăseau încăperea, *Senor Oliviera* spuse:

— O să vă aduc cafeaua, Alteță. Și avem prăjituri cu miere.

Fața regentului se luminează precum a unui copil.

— Prăjiturile cu miere sunt preferatele mele!

Will scoase un oftat de ușurare când ușa se închise în urma lui.

— Înțeleg de ce tu și prințesa Maria Sofia ați fost nevoite să preluați obligațiile guvernării.

— Prințul Alfonso are și zile mai bune, spuse Athena pe când îl conducea prin holul spațios spre scări. Din fericire, e întotdeauna

binedispus, atât timp cât nu sunt pomeniți francezii. O adoră pe Sofia, chiar dacă o mare parte din timp crede că e mama ei, regina Isabella. Seamănă foarte mult.

— Așa cum și tu semeni cu mama ta, Lady Delilah?

Ea se încruntă.

— Nu-mi pot imagina de ce vrei să afli despre ea, maior Masterson.

— Nu vreau, dar mă interesează totul despre tine, Athena, spuse el împăciuitor. Mi-ar plăcea să știu mai mult despre trecutul tău. În schimb, întreabă-mă orice dorești, deși, te previn, nu sunt foarte interesant.

— Mă interesează familiile, de vreme ce eu nu prea am una. Când ajunse la parter, se uită înapoi peste umăr. Cum era familia ta?

— Mama a murit când aveam șase ani. Era dulce, dar sănătatea ei era mereu precară, așa că n-o prea vedeam. Tata nu era un monstru, dar nu era în mod deosebit interesat de odrasla lui. Am fost crescut mai mult de servitori. Din fericire, erau cumsecade și s-au îngrijit de mine.

— Asta sună mai degrabă jalnic. Care e ruda ta favorită, cea ilegală?

— Fratele meu vitreg, Damian T. Mackenzie, răspunse Will pe când ieșeau și se îndreptau spre grajduri. Belea scrie pe fruntea lui.

Athena râse; irascibilitatea îi dispăruse.

— Serios? Deja îmi place.

— Mac e foarte simpatic. Will zâmbi, amintindu-și prima lor întâlnire. E cu doi ani mai mic decât mine, și mama lui era actriță. După ce a murit, camerista ei l-a adus pe Mac la Hayden Hall, reședința familiei, apoi a dispărut.

— Ce îngrozitor pentru el! În vocea Athenei se simțea o vehemență ce suna foarte personal. A fost crescut undeva departe?

— Când tata s-a întors de la Londra, a vrut să-l trimită de acolo, dar eu n-am permis asta. Îmi plăcea de Mac, și l-am mutat în camera copiilor cu mine. Fusese minunat să afle că avea un frate. Nu uitase

niciodată clipa în care îl văzuse pentru prima dată pe Mac: îngrozit, îndurerat, încercând curajos să n-o arate. Eu eram un copil bine-crescut, mai degrabă plicticos. Mac era un tovarăș minunat. Sociabil și plin de haz. Așa că am insistat să-l păstrez.

— Ca pe un cățeluș? întrebă Athena amuzată.

— Întocmai. Will avea o privire tristă. Poate că eram eu plicticos, dar mai eram și încăpățânat. Când am refuzat ca Mac să fie trimis de acolo, tata a renunțat la planurile de a mă înscrie la Elton. În schimb, ne-a trimis pe amândoi la o mică școală pentru băieții de familie bună, dar cu proastă purtare, așa încât fiul ilegitim să nu iasă în evidență.

Pe când intrau în grajduri, Athena întrebă:

— A funcționat treaba?

— Da, am primit amândoi o educație excelentă și acolo ne-am făcut prieteni pe viață. Will se uită prin grajduri și văzu câțiva cai zdraveni. Calul meu ar trebui să se odihnească. Mai ai cai potriviți pentru statura mea?

Athena arătă spre un cal murg.

— Herculano e cel mai puternic cal de aici și e foarte blând. Se uită șăgalnic spre Will. Ți s-ar potrivi de minune.

El chicoti în vreme ce se duse să-și ia șaua și harnașamentul.

— E și încăpățânat?

— Când simte nevoia. Athena își luă șaua și intră într-o boxă cu un roib înalt. Unde e fratele tău acum?

— Conduce un club foarte la modă în Londra. Deși își petrece mai puțin timp în club de când s-a însurat, anul trecut. Will intră în boxa lui Herculano și începu să se împrietenească, încetișor, cu animalul. Abia aștept să-l văd din nou. Am fost numit pe post de naș pentru copilașul care urmează să se nască.

— Sună minunat. Athena înșeuă cu pricepere roibul și îl conduse pe culoarul aflat între șirul de boxe. Puse desagii și adăugă: După ce o vizităm pe Senora da Silva, ne așteaptă o zi lungă de călărie dacă vrei să vezi aproape toată valea. Mai devreme, am luat niște mâncare, dar

va fi o nouă masă foarte simplă. E în ordine?

— Sună perfect. Will zâmbi în barbă pe când înșeua calul. O zi lungă cu Athena Markham era exact ce dorea.

capitolul 7

După cum Athena se aștepta, Will călărea ca un bărbat care își petrecuse o jumătate din viață în șa, ceea ce era probabil adevărat. Ploaia și ceața zilei de ieri dispăruseră, lăsând în loc un soare strălucitor și un cer de un albastru viu. San Gabriel se prezenta în cele mai bune condiții.

Ea era încântată că el nu-i mai pusese întrebări personale. Pe când călăreau prin oraș, toată atenția lui se concentrase pe împrejurimi în vreme ce asimila fiecare detaliu. Casele de piatră afectate de intemperii, cu acoperișuri de șindrilă roșie, erau caracteristice acestor părți de lume, dar pe alocuri existau urme de gloanțe sau de foc.

Will atrăgea atenția asupra lui, atât prin statură, cât și prin uniformă. Copiii se holbau la el de parcă ar fi fost de pe altă planetă. El le zâmbea amical. Cei mai mici se retrăgeau timizi, dar un băiat mai îndrăzneț spuse tare:

— De ce e el aici?

Will răspunse în limba locală:

— Vizitez frumoasa voastră țară. De ce ești *tu* aici?

Băiatul rămase cu gura căscată înainte de a-și reveni și a răspunde:

— Eu m-am născut aici!

— Un motiv bun!

Will le făcu copiilor semn cu mâna, pe când Athena îi conducea după un colț la următoarea stradă.

— În răstimp de o oră, toată lumea din oraș o să știe că un ofițer englez care vorbește limba locală a venit la noi în vizită. Nemaiauzit! O să fii privit drept vestitorul primăverii. Când Will îi aruncă o privire întrebătoare, ea explică: E o expresie de pe aici pentru momentul când

primele păsări cântătoare se întorc. E un moment norocos, fericit, pentru că iarna ia sfârșit.

— Probabil că arăt mai degrabă ca un urs cântător, spuse el amuzat. San Gabriel a avut un an prost, așa că îmi imaginez că toate semnele de bun augur sunt bine-venite. Chiar și urșii cântători.

— Cânti?

El făcu o grimasă.

— La fel ca un urs.

Athenei i-ar fi plăcut să-l audă.

Piața centrală era liniștită, pentru că nu era zi de târg. Pe când o traversau, Will studie biserica aflată pe o latură a pieței.

— Cât de veche e biserica? E foarte frumoasă.

— Partea cea mai veche, cripta, are peste o mie de ani. Se cheamă Biserica Sfintei Maria, Regina Cerurilor.

Will se uită atent spre ea.

— Are ceva de a face cu comentariul prințului Alfonso cum că francezii au furat Regina Cerurilor?

— Mă tem că da. Francezii au furat tot ce era de valoare, inclusiv o veche și superbă statuie a Madonei, explică Athena. Regina Cerurilor era cel mai sacru obiect din San Gabriel, și toată lumea a fost dezolată. Preotul, părintele Anselmo, a încercat să-i oprească pe hoți și a fost bătut și lăsat să moară, dar a supraviețuit. Se crede că însăși Maica Prea binecuvântată a intervenit să fie apărat.

Clopotnița domina piața și, pe când treceau de ea, clopotele bisericii începură să bată ora. Will întrebă:

— Clopotele se aud în toată valea?

— Da, și biserica Santo Espirito din satul din capătul de apus al văii are o pereche asemănătoare de clopote. Cu războiul în curs chiar peste munți, s-au stabilit semne speciale de avertizare. Când au venit francezii, diaconul de la biserica asta a tras clopotele drept atenționare, astfel că oamenii au apucat să fugă în peșteri.

— Un plan foarte bun, spuse Will aprobator, pe când își conducea

calul pe după o căruță ce fusese lăsată în mijlocul drumului. Dacă aş fi fost eu acolo, şi eu i-aş fi învăţat pe oameni unde să se ascundă şi i-aş fi sfătuit ce să ia cu ei.

— Exact așa s-a făcut aici, spuse Athena. Altfel, ar fi existat mult mai multe victime în timpul invaziei.

Will se uită atent la ea.

— Tu ai sugerat semnalele și instructajul?

Surprinsă de intuiția lui, ea spuse:

— Nu în totalitate, dar am făcut parte din consiliul de război pe care l-a convocat regele, și câteva dintre sugestiile mele au fost adoptate.

Carlos spuse că ea era cel mai valoros membru al consiliului și, în secret, știa că el avea dreptate. Toți acei ani de lecturi îi dăduseră idei bune.

După ce lăsară orașul în urmă, parcurseră doar un drum scurt până la moșia da Silva. Vasta reședință din piatră și construcțiile ce o înconjurau erau protejate de ziduri înalte și de grădini spațioase. Bătrânul portar care îi lăsă să treacă de porțile de fier o salută pe Athena cu un zâmbet.

După ce-i răspunse la fel, ea o porni pe lungă alee, spunând:

— Cei din familia da Silva sunt cei mai mari moșieri după familia Alcantara. Câmpurile lor au suferit mari pagube din pricina francezilor.

— Cum e *Senora* da Silva?

— O femeie încântătoare dintr-o familie portugheză. Fiica ei cea mai mică e o bună prietenă de-a Sofiei. Au mers împreună la școală în Porto. Cel mai mic dintre fii e la școală în Spania și cel mai mare e căpitan sub conducerea tatălui său. L-ai cunoscut?

— Nu, totul s-a petrecut foarte repede. Will se uită la ea când ajunseseră la grajduri și descălecau. Există și un fiu mijlociu?

Athena oftă.

— A existat. Alberto a fost ucis luptând sub comanda tatălui lui.

— Prea mulți tineri au murit, spuse Will încet. Cel puțin asta a

încetat acum.

Gura Athenei se strâmbă când intră în casă.

— Mă întreb dacă bărbații vor depăși vreodată dorința de a se război. Femeile deja au făcut-o.

— Am cunoscut câteva femei din gherilă la fel de aprige ca un bărbat, dar, în general, ai dreptate. Poate că omenirea are nevoie de mai multe regine și de mai puțini regi.

Athena trase de șnurul clopotului de la ușa din față.

— Ce crezi despre război, Will?

— Câteodată este necesar. Întotdeauna e îngrozitor de distructiv. Will zâmbi strâmb. Și prea des produce dependență, devenind periculos. Unii bărbați au beneficii de pe urma pericolului și a nesiguranței și nu vor fi nicicând mulțumiți cu pacea.

— În cazul ăsta, ar trebui să fie puși cu toții într-o arenă și să se lupte unii cu alții până la capăt, spuse Athena cu asprime.

— Asta a fost una dintre sugestiile pe care le-ai făcut în consiliul de război gabrilen? Întrebă el cu interes.

— Nu, spuse ea. Dar ar fi trebuit!

O slujitoare mică și bătrână îi pofti pe Will și pe Athena într-o frumoasă cameră de primire cu mobilier sculptat și cu covoare delicate, dar ușor uzate acoperind pardoseala lucioasă din dale. Se părea că zidurile reședinței da Silva protejaseră casa de jafuri.

Will abia avu timp să se uite împrejurul lui, că stăpâna casei intră în încăpere cu pași iuți și nerăbdători. *Senora* da Silva era o femeie atrăgătoare, de vârstă mijlocie, îmbrăcată în veșminte negre, de doliu, și cu o spectaculoasă șuviță argintie fluturând în părul negru.

Părea în pragul leșinului. Cu privirea ațintită asupra lui Will, întrebă încordată:

— Soțul meu? Băiatul?

— Amândoi sunt bine, spuse el pe dată. Sunt aici nu ca să vă aduc vești proaste, ci deoarece colonelul da Silva m-a rugat să însoțesc o

unitate a cavaleriei gabrilene spre casă. Deși el și fiul dumneavoastră au suferit oarece răni în bătălia pentru Toulouse, amândoi se refac fără probleme. Colonelul și restul trupelor sale vor fi acasă în câteva săptămâni.

Ea închise ochii și se înfioră ușurată. Athena se îndreptă către femeia mai în vârstă și o conduse spre un fotoliu.

— Veștile bune pot fi la fel de neplăcute ca veștile rele, spuse ea consolând-o. Ați dori ceva? Brandy? Cafea?

— Nu, mulțumesc, draga mea. *Senora* da Silva deschise ochii și o bătu pe Athena pe braț. Când am văzut un ofițer englez, pentru moment m-am temut de ce-i mai rău. Dar acum pot respira din nou.

— Mă bucur că v-am putut aduce vești bune, *Senora*. Dar soțul dumneavoastră mi-a încredințat și niște informații mai triste. Will băgă mâna în interiorul jachetei și scoase câteva foi de hârtie împăturite ce fuseseră sigilate cu ceară roșie. I le înmână soției colonelului. Aici e o listă cu victime din trupele voastre. El mi-a spus că unele dintre familii știau deja, datorită scrisorilor primite mai înainte, dar au mai fost victime la Toulouse.

Senora da Silva se uită la hârtii cu o expresie tristă.

— O să merg la toate aceste familii. Lady Athena, credeți că prințesa mă va însoți? Prezența ei ar însemna... mult.

— Sigur va dori să vă însoțească, spuse Athena cu blândețe.

— În cazul ăsta, o să trimit un mesaj către Sofia chiar acum. *Senora* da Silva se ridică, cu o expresie hotărâtă. Cu cât îndeplinim această sarcină mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Soțul dumneavoastră a mai trimis ceva, spuse Will scoțând un săculeț de catifea din buzunarul interior. Un dar pentru dumneavoastră.

Curioasă, femeia mai vârstnică deschise săculețul. Obiectul dinăuntru era înfășurat în bumbac moale. Desfăcu țesătura, și în mână i se împrăștie o cascadă de bijuterii rubinii și strălucitoare.

— Un colier de rubine! spuse ea, tresărind. Știe că mi-au plăcut

întotdeauna rubinele. Pot îndrăzni să întreb de unde provine acesta?

— Dacă vă temeți că l-a smuls de la gâtul vreunei franțuzoaice, răspunsul este nu, zise Will cu hotărâre. Adesea există jafuri după bătălii, și nu e neobișnuit pentru un soldat să ia ce găsește și apoi să vândă unui ofițer pentru a avea bani ca să se îmbete. Așa presupun că a intrat colonelul da Silva în posesia colierului. Puteți să-l întrebați când ajunge acasă.

— Când ajunge acasă, repetă ea cu fața strălucind. Aș putea fi o gazdă mai bună, dar trebuie să încep pregătirea pentru sarcina care îmi revine.

— Și noi trebuie să facem turul văii, spuse Athena, privind către Will. Ești pregătit să afli ce-i mai rău?

— De asta sunt aici, spuse el pe loc.

Întâlnirea cu Athena Markham era doar un bonus norocos.

capitolul 8

Când plecară de la reședința da Silva, Will și Athena merseră printr-o pădurice. Unii copaci arătau neatinși, alții fuseseră parțial distruși și mult prea mulți erau doar niște schelete carbonizate.

— Măslini, spuse Athena. Deși arborii de plută supraviețuiesc destul de bine focului, livezile de măslini și de migdali au fost distruse.

Will strânse din dinți în vreme ce examina pagubele.

— Genul ăsta de distrugeri nejustificate reprezintă o infamie. La ce le-a folosit să distrugă sursele de hrană?

— Generalul Baudin părea mare amator de distrugeri inutile, spuse Athena cu voce plată. El și oamenii lui erau ca un roi de lăcuste, distrugând totul în calea lor. Viile au avut chiar și mai mult de suferit.

Ieșiră din păduricea distrusă, iar Will văzu o întindere de vii terasate coborând de pe dealurile ce dădeau spre sud spre râul ce curgea prin inima văii. Gura i se încleștă când văzu că majoritatea butucilor de vie fuseseră arși. Câțiva supraviețuiseră și acum le

dăduseră lăstari, dar în marea lor majoritate fuseseră distruși, lăsând pustiitele terase urâte de butuci înnegriți și lipsiți de viață.

— Mi s-a spus că strugurii creșteau aici încă dinainte de epoca romanilor, zise Athena. Uită-te la ei acum! Baudin și oamenii lui erau furioși că gabrilenii au fugit și au ascuns atâtea valori. Înainte de a da foc, au pus paie la baza butucilor de viță, astfel încât căldura să distrugă rădăcinile. După cum vezi, foarte puțini butuci au supraviețuit.

— O să fie nevoie de câțiva ani să crească noii butuci, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— Da, chiar dacă ar fi existat niște butași viabili, ar fi nevoie de ani întregi. Și avem foarte puțini butași buni.

Pe când cotiră spre dreapta să meargă pe o cărare îngustă ce șerpuia între două grupuri de terase, Will întrebă:

— Unde s-au refugiat oamenii?

— Valea are multe peșteri, unele din ele foarte adânci. Suficient de mari ca să-i adăpostească pe toți locuitorii din San Gabriel împreună cu unele dintre lucrurile lor cele mai de preț. Nu toată lumea a reușit să ajungă în adăpost, dar mare parte din oameni au făcut-o, explică Athena. Ne-am străduit să ascundem intrările în peșteră, astfel încât să fie greu pentru străini să le găsească.

— Dar câmpurile nu putea fi ascunse. Văd lanuri de grâu încolțit în fața noastră. Calculă cam cât de coaptă era recolta când năvăliseră francezii, cu un an în urmă. Invazia a fost înainte de recoltat, nu-i așa? Au dat foc câmpurilor?

— Da, și, ca să facă și mai mult rău, au distrus morile din vale. Mai târziu, o să trecem pe lângă cea mai mare moară, ca să vezi pagubele. Morile se pot repara, dar n-am putut găsi mână de lucru suplimentară pentru a ridica roțile de apă și pietrele de moară. Nu atunci când nu există grâne de măcinat și sunt multe alte sarcini mai importante.

Colonelul Duval avusese dreptate să fie îngrijorat în legătură cu țara asta mică.

— Trebuie să fi fost o iarnă tare săracă. Francezii au luat cea mai mare parte dintre vite?

— Da, doar câteva dintre cele mai bune animale au putut fi ascunse în peșteri. Au luat, de asemenea, și orice alt fel de hrană au putut găsi. Probabil că armata lui Baudin a străbătut o jumătate din Spania fără să mai fie nevoită să caute de mâncare.

Will studie chipul elegant și hotărât al Athenei, gândindu-se că nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea.

— Cum au supraviețuit oamenii pe timp de iarnă?

Athena se încruntă.

— Mi-am folosit economiile și mi-am convins administratorul să-mi dea în avans venitul pe anul ăsta. Bănuiesc că, de fapt, mi-a dat cu împrumut banii din propriul buzunar. Lucru pentru care îi sunt profund recunoscătoare, pentru că altminteri oamenii ar fi murit de foame. Am fost în stare să suplimentez mâncarea disponibilă cu făină, fasole, cartofi și pește uscat. Am folosit ultimele mele fonduri ca să cumpăr stocuri de semințe, dar n-am putut să obțin atât cât ar fi fost necesar.

Deși foametea era o moștenire cunoscută a războiului, Will ura să se gândească în ce situație disperată se găsiseră locuitorii acestei minunate văi.

— Gabrilenii sunt norocoși că ești aici. Să hrănești o țară întregă e o treabă costisitoare.

— Nu prea am cine știe ce avere, dacă asta te întrebi, spuse Athena. Dar am moștenit ceva bani de la mama, și tata îmi plătește o foarte mică alocație trimestrială, cu condiția să nu menționez absolut niciodată că suntem rude.

Will se crispă.

— Cel mai bine e să nu-mi spui numele de familie, altfel aș fi tentat să-l gădesc pe tatăl tău și să-l bat când mă voi întoarce în Anglia.

— Nu-i nevoie să te arăți atât de fioros, spuse Athena. Sunt o complicație serioasă. Întotdeauna am bănuț că mama l-a sedus pe tata

doar ca să-l umilească. Cel puțin s-a simțit oarecum responsabil. Nu era obligat să-mi dea nimic.

— Ești foarte iertătoare.

— Mai degrabă, practică. Nu are sens să irosesc resentimente pe un om pe care l-am văzut doar o dată în viață. S-a comportat de parcă eu eram ceva ce fusese lăsat în prag de unul din câini. Dar n-a pus să fiu trimisă la un azil de săraci, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. Renunțând la subiect, ea arată cu mâna în față, unde drumul întâlnea râul. Poți vedea acolo ruinele podului. Era singurul pod în valea centrală, așa că prin pierderea lui s-au creat multe probleme. Mai e un pod în susul râului, dar pe acolo traversarea văii durează prea mult.

— Câteodată primeam sarcina de a-i ajuta pe ingineri, inclusiv la poduri. Studie adâncimea râului, viteza apei și pilonii de piatră, adică tot ce mai rămăsese din vechiul pod. Dacă aveți lemn disponibil și putem aduna destui muncitori, n-ar fi greu să construim alt pod.

— Atât lemnul, cât și mâna de lucru lipsesc, spuse ea. Crezi că soldații care s-au întors cu tine ar fi de acord să ajute la reconstrucție?

— Mare parte din ei au obligații de familie, dar cu siguranță că ar consacra ceva timp pentru un asemenea proiect important. Mai rămâne doar problema cu lemnul. Will arată cu mâna spre întinderea însoțită a văii. Partea asta de lume n-are prea mulți copaci.

— O să găsim ceva, promise Athena. Putem să mergem mai departe? A fost distrus și un stăvilă de pe unul dintre pârâurile ce se varsă în râu, și i se simte și acestuia lipsa.

Will făcu o grimasă.

— Podurile și stăvilarele sunt plăcerea unui inginer. Arată-mi drumul, Lady Athena!

Ea râse.

— Sunt foarte bucuroasă că ai fost cel ales de colonelul da Silva să vină aici!

Will îi privea chipul luminat de un zâmbet larg și se gândea că și el era la fel de bucuros.

Cât timp Athena îi arătase lui Will cele mai grave probleme din vale, se făcuse vremea prânzului. Îl conduse spre un loc unde ei îi era drag să meargă când ajungea prin partea locului. Cu mult timp în urmă, cineva construise o bancă de lemn în interiorul unei peșteri puțin adânci, mai degrabă o stâncă proeminentă. În față era un petic de iarbă moale și la câțiva pași mai departe un pârâiaș răsărea din deal, adunându-se într-o mică adâncitură de piatră, ideală pentru ca atât caii, cât și oamenii să-și astâmpere setea bând de acolo. Stânca se afla cam la jumătatea dealului de deasupra văii și oferea o perspectivă largă asupra râului, fermelor și viilor.

În vreme ce Will priponea caii astfel încât aceștia să poată mânca iarbă și să bea apă, Athena desfăcu desagii și întinse o pânză la mijlocul băncii tocite de vreme.

— Îmi pare rău că prânzul e din nou foarte simplu, spuse ea pe când aranja bucăți de pâine, brânză și măslinae.

Ultimele fură scoase o carafă de vin, un cuțit și două pahare solide de sticlă.

— Nu-i nevoie să te scuzi, spuse Will pe când se așeza la celălalt capăt al băncii. Mâncare bună, un vin bun, o priveliște minunată și cea mai bună companie.

Privirea lui era caldă.

Chiar și fără să se uite, ea era profund conștientă de puterea lui Will și de aspectul lui impunător. Era greu să nu se holbeze la el. Renunțase să se convingă de faptul că atracția pe care o simțea era doar pentru că amândoi erau englezi. Era atrasă pentru că era enervant de atrăgător. Inteligent, prietenos, cu un farmec discret și minunat de puternic și de chipeș. Firește că observase. Era om – și femeie.

Așa că, fie ce-o fi. Puteau fi prieteni și puteau vorbi în engleză pentru o săptămână sau două, apoi el avea să plece și nu avea să-l mai vadă niciodată. În veci. Așa că avea să se bucure de compania lui și să fie recunoscătoare pentru prezența lui.

Oftând în sinea ei pentru prostiile ce-i treceau prin cap, turnă vinul. Când îi întinse un pahar, el îl ciocni de al ei.

— Pentru San Gabriel!

— Pentru San Gabriel și, într-o zi, pentru Anglia!

Deși numai Dumnezeu știa când avea să poată reveni acolo. Sorbi delectându-se cu vinul pe când se uita la câmpuri, la terase și la lucirea depărtată a râului.

— E un lux să te relaxezi și să te bucuri de o zi splendidă. Mare parte din timp mi-am petrecut-o trecând de la o criză la alta. N-am văzut pădurea din cauza copacilor.

— Metaforic vorbind, spuse el făcând semn spre valea aproape în întregime defrișată.

— Copaci metaforici, fu ea de acord. Dar, parcurgând valea, mi-a adus aminte de cât de multe sunt de făcut. De-abia am izbutit să ieșim din iarna trecută. Dacă nu se însămânțează curând mai multe terenuri, iarna ce vine va fi și mai rău.

Will tăie o bucată de brânză și o puse pe o felie de pâine. După ce înghiți o îmbucătură, întrebă:

— Dacă ai putea flutura din bagheta magică, ce ai cere?

— Bani și bărbați, spuse ea prompt. Bani pentru semințe și echipament și pentru plata muncitorilor angajați la muncă. Se încruntă gândindu-se ce mai era necesar. Mi-aș mai dori niște butași buni de viță pentru a replanta viile. Anul ăsta se vor culege puțini struguri și, dacă nu începem să plantăm, în viitor nu va fi mai bine.

— Presupun că francezii au băut sau au luat cea mai mare parte din vin, spuse Will. Cât a mai rămas pentru gabrileni? Evident, e vital pentru ridicarea moralului.

— De fapt, francezii n-au pus mâna pe prea mult din vinul nostru, dar ce a mai rămas e inaccesibil, spuse Athena. Podgoreniile locale au adăpostit întotdeauna vinul în peșteri, pentru că temperaturile erau constante. O trupă de cavalerie franceză era la un pas de a pune mâna pe cele două depozite ale noastre din peșteri, când o avalanșă le-a

blocat.

Will făcu ochii mari.

— Bănuiesc că n-a fost întâmplător. Sfântul protector al văii voastre și-a făcut foarte, foarte bine treaba!

Athena chicoti.

— Ai dreptate, n-a fost o întâmplare. Eu și Sofia eram în vizită la mănăstirea benedictină când am auzit clopotele de avertizare de la biserica Santo Spirito. Aveam un binoclu la mine și am putut să-i văd pe francezi cum pătrund în vale dinspre apus. Se mișcau cu o viteză uimitoare. Era evident că planificaseră invazia și trimiseseră spioni să afle cum stăteau lucrurile, pentru că escadronul de cavalerie se îndrepta direct spre depozitele din peșteri. Mănăstirea nu se afla prea departe, așa încât eu și Sophia am putut să ajungem primele acolo.

Will se uită fix la ea, îngrozit.

— Voi două ați crezut că veți învinge un escadron de cavalerie al francezilor?

— Nu direct, bineînțeles. Dar o furtună violentă din vară măturase pământul din jurul unui grup de stânci de deasupra peșterilor de depozitare. Podgorenii se întrebaseră dacă panta dealului putea fi stabilizată sau era necesar să mute butoaiile cu vin în alte peșteri, ceea ce ar fi implicat un efort colosal. Inspectaserăm zona distrusă cu vreo două săptămâni înainte și știam că era instabilă. Athena zâmbi răutăcios. Așadar, folosindu-ne de cai, de câteva pârgii și de legile de bază ale fizicii, eu și Sofia am declanșat o alunecare de teren.

— Voi sunteți două îndrăznețe, spuse el cu admirație. Și după aceea? Presupun că ați luat-o la goană.

— Exact. Ne-am adăpostit într-o peșteră mică mai sus, unde am stat ascunse câteva zile. De aceea Sofia n-a fost luată de Baudin, precum tatăl și fratele ei. Athena se strâmbă. Bărbatul era turbat că ea scăpase, dar n-avea timp s-o caute, pentru că se retrăgea din fața armatei lui Wellington.

— Bănuiesc că l-a declarat pe prințul Alfonso drept regent pentru

că voia să lase țara slăbită, comentă Will.

— Poate. Nimeni n-a comentat numirea, pentru că nu mai era nici un alt membru vârstnic al familiei regale la dispoziție, și Sofia e prea tânără pentru a domni. Noi toți eram mult prea ocupați să ne revenim după distrugerile provocate de Baudin pentru a ne mai gândi la motivele lui. Cel puțin ne-am bucurat să-i lipsim pe francezi de prada lor, dar acum peșterile sunt blocate și pentru noi. Sunt sigură că pot fi deschise prin săpături și cred că o mare parte dintre butoaiele cu vin au rămas intacte, dar va fi o sarcină dificilă. Din nou, avem nevoie de muncitori și de mijloace pentru a-i plăti.

— Dacă oamenii rămân fără vin, sunt sigur că o să apară o mulțime de voluntari să înlătore stâncile, dar sunt alte priorități, fu el de acord. Ce e mai important?

Împreună, terminaseră toată mâncarea și jumătate din sticla de vin. Athena scutură bucata de pânză, șterse cuțitul și băgă înapoi în desagă totul în afară de vin și pahare.

— Răspunsul la această întrebare depinde de ce fel de ajutor e disponibil, răspuse ea. Acum, că am inspectat valea, ce crezi că e realizabil? Contrar convingerii colonelului Duval, mi-e greu să cred că guvernul britanic, care nu i-a acordat lui Lord Wellington suficiente resurse să ducă un război, va sări în ajutorul unei țări mici de care majoritatea englezilor nici n-au auzit. Strânse din dinți. Chiar dacă ar vrea să ajute, numai Dumnezeu știe cât ar dura ca ajutoarele să ajungă aici.

— Am câteva idei, spuse Will, netulburat de pesimismul ei. Un vechi coleg de școală al meu, Justin Ballard, locuiește în Porto. Conduce afacerea familiei sale de transport de vinuri și cred că ar fi dispus să ajute.

— Ballard Port, compania scoțiană? întrebă ea surprinsă. Toată lumea a auzit de ei.

— Familia lui are această afacere de câteva generații, spuse Will. Afacerea cu vinuri a fost foarte afectată de atâta război în zonă și

pentru Ballard e frustrant, pentru că n-are prea multe de făcut. Sunt sigur că ar fi încântat să trimită butași de vie și oameni pentru plantat, și ar putea s-o facă repede.

— Ar fi minunat! exclamă ea. Sunt sigură că ar fi chiar varietățile de struguri potrivite. Dar cine să plătească pentru asta?

— Eu o voi face, spuse el liniștit.

Ei i se tăie răsuflarea.

— După cum ai observat mai devreme, să sprijini o întreagă țară e o treabă foarte costisitoare.

El ridică din umeri.

— Nu duc lipsă de bani și n-am avut ocazia să-i cheltuiesc cât am fost în armată. Îmi pot permite să plătesc un ajutor concret pentru San Gabriel.

Ea văzu că el vorbea serios.

— Nu știu când vei putea fi răsplătit – sau dacă se va întâmpla vreodată, spuse ea nesigură.

— Sunt prea prudent pentru a da cu împrumut ceva ce nu-mi pot permite să pierd, așa că n-o fac. Țasta este un dar pentru o țară măreață. Văzând expresia de neîncredere de pe chipul ei, făcu o grimasă. Milă creștinească?

Ea trase adânc aer în piept.

— Nu sunt eu o autoritate aici, dar, chiar și așa, accept, în numele acestei țări! Cât îți trebuie să iei legătura cu domnul Ballard și să obții un răspuns?

— O săptămână, poate? Porto e mult mai aproape decât Toulouse, și bănuiesc că sunt mulți oameni în oraș dornici de muncă. În plus, Justin e foarte eficient. Will se încruntă. Mi-a mai venit o idee. Râul vostru se varsă în Douro? Nu mă pricep, dar vinurile au gustul foarte asemănător cu cel al vinurilor scumpe din susul râului Douro.

— Da, râul din San Gabriel e afluentul lui Douro, iar pământul și clima de aici sunt aproape la fel ca acolo.

— Ați trimis vreodată vinurile locale în Porto, pentru export? Când

viile vor fi refăcute, asta ar putea fi profitabil, dacă se poate realiza transportul.

— Râul nu e navigabil, și drumul spre Portugalia peste munți e prea dificil pentru încărcături mari. Vinul gabrielen e consumat pe plan local sau trimis spre est, în Spania. Împărți restul de vin între ei, puse dopul sticlei și o băgă în desagă. Păcat că nu există un mod de transport convenabil. Vinurile noastre se păstrează bine, așa că ar fi ideale pentru export. În anii buni, există un surplus considerabil, așa că viticultorii adaugă rachiu la surplusul de vin și așa se păstrează și mai mult.

— Albia s-ar putea îmbunătăți încât râul să devină navigabil? întrebă Will. Înainte era imposibil să navighezi în susul râului Douro mai departe de cheile Cachao da Valeira, dar cascada și proeminențele stâncoase au fost aruncate în aer acum douăzeci de ani, pentru ca navele să poată merge în susul râului. Acum există vii aproape pe tot drumul spre Spania, și producția de vinuri a crescut spectaculos. Poate e posibil să se procedeze la fel pe râul San Gabriel.

— S-ar putea ca unchiul Carlos să se fi gândit la o asemenea soluție, dar, dacă a făcut-o, eu n-am auzit nimic despre asta, spuse Athena gânditoare. Pentru foarte multă vreme, San Gabriel a fost o mică țară adormită, izolată și mulțumită. Dar unchiul Carlos și-a dat seama că lumea se schimbă și că e necesar ca și țara lui să facă la fel. Țsta e motivul principal pentru care a trimis trupe să lupte împotriva lui Bonaparte. Tinerii care se vor întoarce vor avea idei noi și vor avea un orizont mai larg. Vocea i se întrerupse pentru o clipă. Acum, unchiul n-o să mai vadă asta.

— E prea devreme să presupui că el și cu fiul lui sunt morți, spuse Will încet. Dar, dacă sunt, San Gabriel va merge înainte, așa că trebuie să vă gândiți la viitor.

— Ai dreptate, firește. Crezi că ai timp să cercetezi râul pentru a vedea dacă se pot face îmbunătățiri care să nu fie imposibil de costisitoare? Dacă s-ar putea începe lucrul curând, poate că râul ar

deveni navigabil cam pe când viile se vor fi refăcut.

— O să-l întreb pe Ballard dacă are timp să vină el însuși până aici, răspunse Will. Poate să se uite și el la albia râului. Familia lui s-a ocupat de îmbunătățirile făcute pe râul Douro, așa că știe cât de cât ce implică toate astea. Will ridică paharul într-un toast neprotocolar. În afară de asta, sunt sigur că va fi interesat de vinurile voastre. Dacă peșterile în care sunt butoaiele pot fi deschise și vinul e încă bun, ai putea să vinzi din el curând, presupunând că problemele cu transportul pot fi rezolvate.

— Ce perspectivă minunată! Dumnezeu să te binecuvânteze, Will. Cu un optimism pe care nu-l mai simțise de luni întregi, Athena se aplecă să-l sărute ușor pe obraz, dar el își întoarse capul, și buzele ei aterizară pe ale lui. Avea gust de vin și de soare, de căldură și bunătate – și de ceva mult mai intens și mai primejdios.

Sărutul se adânci, și lumea ei se întoarse cu susul în jos.

capitolul 9

Paharul Athenei căzu pe iarbă când șocul și dorința îi copleșiră simțurile. Simțea mâna mare a lui Will la ceafă, trăgând-o mai aproape. Se abandonează momentului, tânjind după căldura și tandrețea lui. Pe când sărutul se adâncea, brațele lui o cuprinseseră într-o îmbrățișare ce o făcu să se cuibărească la pieptul lui. Ce ușor, chiar foarte ușor ar fi să se îndrăgostească de bărbatul ăsta și să se piardă împreună cu toate temerile și grijile ei...

Will se mișcă și șopti:

— Ești atât de minunată...

Vorbele lui rupseră vraja, și Athena se desprinse, mânioasă pe ea însăși și pe lipsa ei de control.

— N-o să fiu amanta ta, spuse ea încordată. Sau ăsta e prețel ajutorului pe care l-ai oferit?

El păru extrem de surprins, de parcă tocmai ar fi primit o palmă.

Apoi începu să râdă.

— Și eu care încercam să mă port ca un gentleman. Bănuiesc că n-a fost prea politicos din partea mea să te sărut, deși tu ai început, să știi.

— Da, eu am început. Ea își șterse palmele umede de fustă. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun ce am spus. Doar dacă nu cumva vrei să te culci cu mine drept răsplată pentru ajutorul dat țării...

— Ce-ai spune dacă cele două lucruri ar avea legătură? Întrebă el cu interes. Se întoarse spre ea, cu pieptul arătând imposibil de lat în uniforma roșie. O șuviță de păr castaniu îi căzu pe frunte, și își întinse o mână pe spătarul băncii. Deși n-o atingea, ea era perfect conștientă de apropierea lui fizică. La doar câțiva centimetri distanță...

Se depărtă cât de mult îi permitea banca, adică nu prea mult. Deși vălul dorinței se retrăsese, rămăsese un sentiment de conexiune. Ceea ce era absurd, întrucât, cu doar douăzeci și patru de ore în urmă, nici nu se cunoșteau.

Dorind să pună o distanță emoțională mai mare între ei, ea spuse ironic:

— O întrebare intrigantă, maior Masterson. Mi-aș sacrifica onoarea ca să-mi ajut țara de adopție? Dar, de vreme ce am fost născută în rușine, poate că nu este o întrebare corectă.

El ridică din sprâncenele negre.

— Prostii! Îmi știi părerea în ce privește legitimitatea. Permite-mi să adaug că n-am nici cea mai mică dorință să îmi iau o amantă contra voinței ei.

— Multor bărbați le lipsesc scrupulele tale, spuse ea sec. Dar e clar că am exagerat. Tot ce ai vrut era un sărut, nu o amantă.

— Am spus eu asta? replică el și un zâmbet leneș îi lumină întreaga față. Nu sunt nici orb, nici prost, așa că firește că aș vrea să mă culc cu tine. Am vrut să te sărut încă din clipa în care ne-am cunoscut. Dar orice ar fi între noi n-are nici o legătură cu ceea ce trebuie făcut în San Gabriel.

Ea îi zâmbi cu tristețe.

— Cum să poată fi ceva între noi când o să pleci în curând? Ești nerăbdător să te întorci acasă, în vreme ce eu m-am angajat să stau aici pe termen nelimitat. Nu sunt o mironosiță care abia a ieșit de pe băncile școlii, dar nu sunt nici pe departe destul de nesăbuită și de versată încât să mă culc cu un om care practic e un străin pentru mine. N-avem la dispoziție atât timp cât să parcurgem primele etape ale unei prietenii.

— Asta nu e... neapărat adevărat. Se uită în ochii ei, cu o expresie serioasă. Deși tânjesc după casa mea, unele lucruri sunt mai importante. Să ajung să te cunosc mai bine e unul dintre ele.

Ea îl fixă cu privirea.

— Ești un bărbat foarte neobișnuit, maior Masterson.

— Mi s-a mai spus asta, zise el trist. Nu e niciodată un compliment.

Ea nu putu să nu zâmbească.

— Acum, știu că mă tachinezi.

— Posibil, fu el de acord, rămânând serios, deși în ochi îi luca amuzamentul. Dacă sunt iertat pentru sărut, îmi vei zice Will din nou? Prefer să ne spunem pe nume.

— Foarte bine, Will. Și ea prefera asta. Pentru oricât timp vei fi aici, putem fi prieteni. După ce vei pleca... Ridică din umeri. Din experiența mea, bărbații nu sunt la fel de buni la scris scrisori precum femeile, și din San Gabriel până în Oxfordshire drumu-i lung.

— De fapt, îmi place destul de mult să scriu scrisori. O privi și mai intens. Prieteni. Și cine știe? Poate că putem deveni mai mult decât prieteni.

Ea simți că i se taie răsuflarea. Era imposibil să insinueze ce părea a insinua. Recurgând din nou la ironie, ea spuse:

— Care sunt posibilitățile unei relații? Își ridică mâna stângă și îndoi un deget. Prietenia e cea mai cuprinzătoare categorie, și poate merge de la cunoștințe întâmplătoare până la o profundă și durabilă loialitate. Cred că suntem măcar puțin prieteni, nu?

— Dacă n-am fi fost deja măcar puțin prieteni, n-am fi purtat

această conversație extrem de interesantă, fu el de acord.

Ea îndoii încă un deget.

— Am putea deveni dușmani.

— *N-am* să permit asta, spuse el hotărât. Am destui dușmani.

— Nu întotdeauna ai de ales. Se bătu ușor peste degetul mijlociu.

Opusul dragostei sau urii, adică indiferența.

— E mult prea târziu pentru indiferență, spuse Will cu seriozitate.

Cred că mi-am arătat interesul când te-am sărutat.

— Întotdeauna vrei să săruți femeii care te țin în bătaia puștii? Întrebă ea curioasă.

— Nu, tu ești singura, spuse el. Deși, dacă e s-o spunem pe-a dreptă, femeile arareori mă întâmpină cu arme.

— Mă bucur să aud asta. Își studie mâna. Au mai rămas două degete pentru a enumera tipurile de relații, și cele rămase sunt mai mult decât neverosimile.

— Dar astea sunt cele mai interesante posibilități! exclamă el.

— Interesant nu înseamnă bun. Își îndoii degetul inelar. Am putea avea o aventură. Asta nu se va întâmpla dintr-o mulțime de motive – mare parte dintre ele ți le poți închipui.

— Mai rămâne o posibilitate, spuse el cu voce blândă.

Ea își strânse mâna în pumn.

— E imposibil să fii interesat de o căsătorie! Abia dacă mă cunoști.

— E adevărat, la fel cum e și reciproca. Dacă ne vom cunoaște mai bine, unul sau altul din noi ar putea decide că nu ne vom potrivi niciodată.

Ea îl privi fix, simțind că timpul se oprise în loc. Era conștientă de întinderea văii și de adierea blândă, de căldura soarelui ce îi încălzea pe amândoi, de fața lui arsă de soare.

De imposibilitatea tristă ca vorbele lui să devină realitate.

— Iartă-mă dacă am înțeles greșit, dar tu propui, de fapt, să-mi faci curte?

— Exact asta îți propun. O curtare între doi adulți precauți, dar

serioși. Ezită înainte de a continua. Se prea poate să fiu prea bătrân și blazat pentru a fi bun de însurătoare.

— Nu ești chiar așa bătrân, spuse ea hotărât.

El zâmbi slab.

— Poate că nu. Dar am văzut prea mult din lumea asta și am făcut prea multe greșeli.

— Adesea simt și eu la fel, spuse ea. Poate că de asta mă consideri interesantă?

— Se prea poate. Mi-e greu să mă imaginez făcând conversație în Anglia cu o banală domnișoară binecrescută.

— Nu mai greu decât aș putea eu conversa cu un boiernaș de țară, genul acela care adoră femeile delicate, spuse ea pe un ton mucalit. Iar asta e unul dintre cele câteva motive pentru care am jurat că n-o să mă mărit niciodată.

— Niciodată e un interval foarte lung de timp. Ne schimbăm odată cu vârsta. Lucruri care păreau improbabile pot ajunge să sune atractiv.

— Teoretic, e adevărat, dar mă împac cu statutul de fată bătrână excentrică, replică ea. Mă îndoiesc că mă voi răzgândi.

— Așa e, spuse el gânditor. Ești dispusă să experimentezi? Soția fratelui meu are o mulțime de idei și de teorii interesante. Spune că perechile în stadiul de curtare se întâlnesc în niște împrejurări atât de nefirești și văd așa puțin din celălalt, încât e mult prea simplu să aleagă greșit partenerul de viață.

— Ea a greșit cu fratele tău? întrebă Athena, surprinsă.

— Nu, dar ei nu s-au întâlnit în împrejurări sociale convenționale, explică Will. Kiri l-a întâlnit pe Mac după ce a scăpat ca prin urechile acului de a se logodi cu un bărbat pe care l-a cunoscut în modul standard. Ar fi fost un soț foarte nepotrivit pentru ea, așa că ea chiar susține evitarea modului convențional de a curta o femeie.

— În ce împrejurări neconvenționale l-a cunoscut pe fratele tău? întrebă Athena curioasă.

— El a salvat-o după ce a fost răpită de contrabandiști. Will făcu o

grimasă. Așa că au sărit peste vorbăria superficială și au trecut direct la chestiuni mai serioase.

— Răpită de contrabandiști. *Bineînțeles!* Ar fi trebuit să-mi aduc aminte că ăsta e cel mai bun mod de a-ți întâlni viitorul soț, spuse Athena cu o seriozitate prefăcută. Pare o femeie interesantă.

— O să-ți placă, o asigură Will, ca și cum o viitoare întâlnire era inevitabilă. Dar cele două relații, cea greșită și apoi cea bună, au inspirat teoria lui Kiri privind modul în care să afli multe și cât mai repede despre un potențial partener.

— Ce metodă sugerează ea? întrebă Athena fără prea mare tragere de inimă.

— Să-și pună unul altuia întrebări dificile, genul acela care te face să te dezvălui, explică el. Nu e ușor, dar procesul e mult mai folositor decât să schimbi amabilități la un ceai și prăjiturile sau să încerci să faci conversație într-o sală de bal aglomerată.

Ea se încruntă.

— Asta sună al naibii de incomod. Dacă unul dintre parteneri refuză categoric să participe?

— Asta nu-ți spune ceva important din start?

— Spune că presupusul partener se simte jenat de emoții și de intimitate, spuse Athena gânditoare. Majoritatea oamenilor se simt stânjeniți să dezvăluie prea multe, firește, dar de la un posibil partener de viață te aștepți la mai mult.

— Ești gata pentru câteva întrebări acum? întrebă el, privind-o atent. Dacă nu ne vom despărți imediat, putem să ne punem câte o întrebare sau două pe zi.

Ea studie expresia impresionantă și sinceră a lui Will. Renunțase de mult la ideea de-a se mărita vreodată și se îndoia că urma a se răzgândi, oricât de insistent avea să se arate el. Chiar dacă era cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise de ani buni.

— Nu cred că mă vei face să mă răzgândesc, Will. Merită oare efortul, când sunt o astfel de femeie nesupusă?

— N-o să regret efortul dacă ești dispusă să încerci, spuse el serios. Voi regreta dacă refuzi categoric să încerci. Când ea ezită, el continuă: E și un mod bun de a întări o prietenie, și deja suntem pe drumul cel bun.

— Dacă o întrebare are legătură cu ceva despre care unul din noi nu acceptă să discute?

— Atunci, nu va primi răspuns, spuse el prompt. Totul este benevol. Un mijloc de a ne cunoaște mai bine, nu o amenințare.

— Foarte bine, o să încerc. Zâmbi trist. Întotdeauna am fost mult prea curioasă. O să pun prima întrebare, așa încât tu să fii cel speriat și jenat.

— Foarte corect. Hai, întrebă! răspunse el. Bănuiesc că orice întrebare va duce la alte întrebări despre respectivul subiect. Vom vedea.

Cu ce să începă? Nu cu ceva prea dificil, hotărî ea.

— Ai spus că ești din Oxfordshire la scurt timp după ce ne-am cunoscut; așadar, căminul e ceva important pentru tine. Povestește-mi despre casa ta, nu doar cum arată, dar și ce simți în legătură cu ea.

— Să descriu casa e ușor. Cea mai veche parte din Hayden Hall e de pe vremea Tudorilor, și de atunci încoace s-a tot adăugat câte ceva. Un arhitect tradiționalist s-ar înfiora, dar eu o găsesc primitoare. La fel de excentrică și de fermecătoare precum o mătușă preferată. Zâmbi la o tandră aducere-aminte. Oxfordshire e fermecător, cu dealuri molcome, cu pâraie și cu câmpii roditoare. Nu e departe de Oxford, unul dintre cele mai frumoase orașele din Europa. Și Londra e destul de aproape, când ai chef de viața de la oraș.

— Ai fost fermier, moșier, înainte de a intra în armată?

El încuviință din cap.

— O să am multe de învățat când o să mă întorc, dar am un administrator bun și răbdător care să mă învețe. Abia aștept. E ceva foarte sănătos în a cultiva grâne și a crește vite.

Începând să înțeleagă valoarea acestui exercițiu, ea întrebă:

— De ce ai lăsat în urmă o viață confortabilă într-o casă pe care o iubeai? A fost neastâmpărul tinereții?

Pe fața lui trecu o umbră, și își feri privirea.

— N-am putut suporta să mai stau acolo după ce Lily a murit, spuse el șovăitor. Ori de câte ori intram într-o cameră, aveam senzația că ea de-abia ieșise de acolo și că, dacă mă uitam mai atent, aveam să o gădesc. Era o nebunie. Eu... eu am simțit că, dacă rămâneam, aveam să sfârșesc prin a mă împușca.

Da, întrebările de genul ăsta puteau fi foarte răscolitoare.

— Așa că ai ales să-i lași pe francezi să te împuște, spuse ea încet.

— M-am gândit că cel puțin o să mor făcând ceva meritoriu. Se strâmbă. Nu mi-am dat seama că este mai probabil ca soldații să moară de friguri decât de gloanțe.

— O să te mai chinuiască gândul la Lily când o să te întorci acasă? Întrebă ea, știind că asta era una dintre întrebările incomode.

El se încruntă ca și cum cugeta.

— Nu cred. Amintirile despre ea Sunt fericite și... depărtate.

— Încă o iubești? Întrebă Athena cu blândețe.

Will oftă.

— Tânărul care eram pe-atunci a iubit-o profund, dar n-a supraviețuit tuturor acelor câmpii mlăștinoase din peninsulă. Nu mai sunt acel tânăr. Își ridică privirea și îi studie fața. Acum e momentul să te întreb și eu ceva și să te fac să te simți incomod.

— Foarte corect, spuse ea fără entuziasm. Întrebă.

— Povestește-mi despre Lady Delilah.

Ei i se tăie răsuflarea, dându-și seama că o astfel de discuție era inevitabilă. Mama ei fusese o parte atât de importantă din viața Athenei, încât n-aveau cum să nu vorbească despre ea.

Dar, dragă Doamne, cum ar putea oare s-o descrie pe mama ei?

capitolul 10

După ce Will îi puse întrebarea, Athena se uită fix la degetele înlănțuite, cu fața încremenită. Încet, el întrebă:

— Să încep cu ceva mai simplu?

Athena se ridică de pe bancă, mișcându-se iute, și începu să se plimbe de colo-colo.

— Nu, dacă avem de gând să scormonim în sufletul celuilalt, trebuie să vorbesc despre ea. Dar Delilah... e greu de descris.

Bănuind că nu știe de unde să înceapă, Will întrebă:

— Delilah era numele ei real?

— A fost botezată Cordelia și i se spunea Delia când era copil. Athena își încrucișă brațele și continuă să se miște încoace și încolo. Când a părăsit școala, la șaisprezece ani, și și-a dat seama că putea convinge pe orice bărbat să facă orice, a declarat că voia să i se spună Delilah. Era un nume așa potrivit, încât curând toți s-au conformat.

— Chiar și părinții ei? întrebă surprins Will.

— Nu cred că ei i-au spus așa, dar tatăl ei a dat-o afară din casă pe când avea șaptesprezece ani, așa încât chestiunea a rămas controversată.

— O fată de familie bună să fie dezmoștenită atât de tânără? Will încercă să-și imagineze făcând așa ceva unui copil de-al său, dar nu putu. E groaznic!

— Nu risca să moară de foame, spuse Athena sec. S-a mutat în casa unui diplomat austriac care avea de trei ori vârsta ei și a devenit amanta lui. A fost scandalos de răsfățată, până când a decis că s-a plictisit și l-a părăsit pentru alt bărbat.

— Așadar, era frumoasă, la fel ca tine.

Athena îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Glumești. Niciodată n-am avut decât o înfățișare comună, chiar copil fiind. Se putea vedea cu ușurință că eram rude, dar Delilah era uluitoare. Înaltă – dar nu așa exagerat, ca mine. Un păr strălucitor, de

un roșu-închis, nu castaniu ca al meu. Fermecătoare și sociabilă – nu practică și rezervată, ca mine.

— Exceptând când ai o pușcă în mână...

Ea zâmbi puțin.

— Țsta era spiritul practic, nu semnul unei firi prietenoase.

Reîncepu să patruleze, fusta-pantaloni rotindu-i-se provocator în jurul gleznelor.

— Dar, mai mult decât frumusețe fizică, avea... senzualitate. Chiar și cei mai fericiți soți o fixau cu privirea și se întrebau cum ar fi să se culce cu ea. Asta se putea vedea în ochii lor.

— Părea a fi... un părinte fascinant, spuse Will cu prudență.

Athena se opri din mers și fixă cu privirea proeminența stâncoasă.

— Am iubit-o mai mult decât orice în viața mea.

— Sper că și ea te-a iubit la fel, spuse Will, înainte de a-și da seama că asta ar putea fi o remarcă dureroasă dacă mama ei nu fusese o persoană iubitoare.

— M-a iubit. Athena se întoarse cu fața spre el, cu brațele încă încrucișate peste abdomen, ca și cum o durea stomacul. Nu am fost un accident, ci un copil iubit și un însoțitor răsfățat. Îmi spunea adesea că, mai mult decât orice pe lume, și-a dorit o fiică pe care s-o iubească. Am înțeles că părinții ei erau reci și critici, iar ea și-a dat tot interesul să le ofere cât mai multe subiecte de criticat. Asta a inclus și să aibă un copil din flori.

Lui Will asta i se părea monstruos de egoist, dar nu putea dori ca Athena să nu se fi născut. Poate că fusese un accident și că mama ei îi spusese contrariul, pentru a o face să se simtă dorită.

— Să fii copilul și însoțitorul ei preferat sună în același timp minunat și groaznic.

Athena zâmbi fără haz.

— Amândouă.

— Athena a fost un nume de familie?

— Spunea că, atunci când m-am născut, arătam ca o mică bufniță

serioasă. De vreme ce bufnița este simbolul Atenei, numele mi s-a potrivit. De asemenea, firește, Athena era zeița înțelepciunii, și ea voia ca eu să fiu bine educată, să călătoresc mult și să fiu înțeleaptă. Zâmbetul Athenei deveni natural. În primele două mă regăsesc. „Înțelepciunea” e discutabilă.

Will râse.

— Ce-ar fi făcut dacă ai fi fost băiat?

— Nu sunt sigură. Ar fi iubit și un băiat, pentru că avea o mare capacitate de a iubi. Dar relația ar fi fost foarte diferită de ceea ce am avut noi două. Cred că a fost mai bine pentru ambele părți implicate că a avut o fată.

Cu siguranță că era mai bine pentru Will.

— Din ce ai spus, pare că Delilah și-a petrecut mare parte din timp în aventuri pasionale. Cum era ca mamă?

— Era o însoțitoare minunată, întotdeauna interesată de lucruri noi, și mă ducea în diverse locuri. Chiar și când era la începuturile unei aventuri sentimentale, își găsea timp să stea cu mine și se despărțea pe loc de un amant dacă acela se dovedea insolent cu mine.

— S-a întâmplat des?

— Nu. Le spunea întotdeauna amantilor ei că, dacă voiau să fie cu ea, trebuiau să mă trateze cu politețe și respect. Unii dintre ei mi-au dăruit cadouri minunate, dorind să intre în grațiile ei. Athena zâmbi aducându-și aminte. Cel mai bun a fost un mic ponei, când aveam șase ani. Am urât să mă despart de acel ponei, dar călătoream foarte mult și arareori rămâneam într-un loc mai mult de câteva luni. Delilah angaja întotdeauna profesori excelenți oriunde ne-am fi aflat, așa că am învățat tot felul de lucruri interesante. Cum să folosesc armele de foc – pentru că spunea că o femeie trebuie să știe cum să se apere. Se mișca adesea în cercuri diplomatice și guvernamentale, așa că discuta cu mine politică și arta guvernării. Dacă stătea la moșia cuiva, cerea ca administratorul moșiei să îmi vorbească despre cultivarea pământului și creșterea animalelor. Era... un fel neobișnuit de a ajunge la

maturitate, dar minunat și emoționant. Ochii Athenei se închiseră și vocea i se schimbă. Era totul pentru mine.

Obosit să se uite în sus spre însoțitoarea lui, Will se ridică de pe bancă și luă o poziție relaxată sprijinindu-se de peretele de stâncă din fața Athenei.

— Dezavantajul fost că, atunci când ai pierdut-o, nu ai mai avut pe nimeni altcineva.

Athena deschise ochii și zâmbi încordată.

— Ești mult mai deștept decât arăți, Will.

El cugetă o clipă.

— Să mă simt insultat?

Încordarea ei se risipi lăsând locul unui zâmbet sincer.

— Sper că nu. Am vrut să spun că arăți ca un ofițer puternic, lipsit de imaginație, extrem de competent, dar nu... nu...

— Nu foarte inteligent? sugeră el.

Athena își mușcă buza, ca și cum își stăpânea râsul.

— Aș înclina să-mi termin fraza spunând că nu arăți în mod special ca un om cu imaginație sau perspicacitate. Dar le ai pe amândouă.

— Fiind plin de imaginație, mă întreb acum dacă vreuna dintre aventurile amoroase ale mamei tale te-au adus în San Gabriel.

— Mult mai isteț decât arăți! Mama l-a întâlnit pe prințul Alfonso când era la Londra și l-a urmat aici. Era, de departe, preferata întregii familii regale, așa că eram bine-venite aici chiar și după ce legătura amoroasă s-a terminat. Am locuit aici suficient de mult încât să pot învăța limba, să-mi fac prieteni și să vin mai apoi din nou în vizită. Mi s-a spus să mă adresez regelui și reginei cu unchiul Carlos și mătușa Isabella. Ea și regele aveau discuții aprinse despre felul în care să conducă o mică țară și ea mă lăsa să rămân acolo când discutau. Asta s-a dovedit foarte util când am ajuns să fiu consiliera Sofiei.

— Iată motivul pentru care prințul Alfonso te confundă cu Lady Delilah. Te simți în San Gabriel mai acasă decât în orice altă parte?

Athena se încruntă.

— Presupun că da. Cel mai mult timp petrecut în altă parte a fost la școală, și am urât locul ăla.

Pentru că nu părea posibil ca Delilah s-o fi trimis la o școală odioasă, Will întrebă:

— Ai fost trimisă acolo după ce mama ta a murit?

Athena încuviință din cap și începu din nou să se plimbe.

— Aveam paisprezece ani. Delilah era foarte bolnavă și mi-a explicat că era pe moarte, așa că trebuie să mă pună sub protecția tatălui meu. Bineînțeles că am fost distrusă. Pașii ei ajunseră să fie iuți și încordați. M-a dus la reședința de familie a tatălui meu și a intrat, cu mine lângă ea. Deși el a fost furios și îngrozit, am văzut că încă o dorea.

Will se încruntă, imaginându-și ce a însemnat o astfel de întâlnire pentru Athena.

— Nu pare a fi o scenă la care o fată de paisprezece ani ar trebui să asiste.

Athena oftă.

— Trebuia să fiu acolo, chiar dacă doar pentru a-mi întâlni tatăl pentru prima și ultima dată. Delilah i-a spus că eram o fată bună, inteligentă, ascultătoare, care avea să-i facă cinste.

— Erai ascultătoare? întrebă Will ușor mirat.

Ea ridică din umeri.

— Când voiam să fiu. Nu că ar fi contat ce spunea ea despre mine. Tata era revoltat de existența mea, dar se pare că asemănarea cu copiii lui legitimi era suficient de mare încât să nu poată nega paternitatea, mai ales că știuse de existența mea încă de când Delilah descoperise că era însărcinată. A urlat că se va avea grijă de mine și a ieșit trântind ușa.

— Tata nu era un om blând, dar era un sfânt în comparație cu al tău, spuse Will compătitor. Tatăl tău pare groaznic.

— Bazându-mă pe foarte scurta noastră întâlnire, e o descriere corectă. Dar și-a ținut cuvântul, asigurându-se că se avea grijă de mine.

— Și mama ta a avut destulă încredere în el că avea să se țină de

cuvânt. E o treabă interesantă.

— Da, este. Athena părea îngândurată. E un gentleman englez care se mândrește cu o comportare onorabilă, deși mă îndoiesc că ai fi de acord cu definiția sa pentru „onorabil”. Era atât de bogat încât întreținerea unei școlărițe nu era un efort pentru el, dar ar fi putut să mă trimită la un azil de săraci în loc să-și îndeplinească responsabilitățile. Așa că ar fi putut fi mai rău.

— Cu toate astea, te-a trimis la o școală pe care o urai.

Ea se strâmbă.

— Era o sinistră școală de fete, într-un conac dărăpănat, la malul mării Irlandei. Curenții înghețați ai iernii mișcau hârtiile de pe pupitre. Directoarea se ghida după acel minunat dicton creștin că bătaia e ruptă din rai. Toate elevele urau liceul ăla, așa că eu am devenit o țintă comodă pentru răutăți, fiind un copil din flori. Prea înaltă, prea diferită și cu mult prea nelegitimă. Mi-am creat o privire cu adevărat intimidantă când alte fete mergeau prea departe și am studiat mult, ceea ce m-a ținut ocupată și mi-a dezvoltat mintea.

Will se înfioră imaginându-și anii petrecuți într-un astfel de loc.

— Tatăl tău încerca să te pedepsească în mod intenționat pentru simplul motiv că existai?

— Nu știu. Poate că nu-i păsa unde mergeam, atâta vreme cât stăteam departe de el. Poate că ceruse expres o școală foarte severă pentru a contracara tendințele nesăbuite pe care sigur că le moștenisem de la Delilah.

Chiar și la paisprezece ani, probabil era independentă și inventivă. Will întrebă:

— Ai încercat vreodată să fugi de la școală?

— M-am gândit la asta. Un zâmbet slab îi apărură pe buze. *Serios* că m-am gândit la asta. Dar în Anglia n-aveam unde să mă duc și n-aveam bani. N-aș fi putut să ajung aici în San Gabriel, singurul loc în care aș fi fost bine-venită. Așa că am suportat.

— Ți s-a spus vreodată ce te așteaptă în viitor?

— Avocatul care m-a dus la școală a zis că voi rămâne acolo până când voi împlini optsprezece ani și atunci voi putea pleca și mi se va acorda o alocație trimestrială modestă, dar suficientă, cu condiția să nu spun niciodată cuiva că sunt rudă cu familia tatălui meu. Eu și Delilah folosiserăm numele de Markham, ce aparținea familiei ei de câteva generații. Nu există nici o legătură evidentă cu familia tatălui meu, așa că am putut continua să folosesc acest nume. Generos din partea lui, nu-i așa?

Will își înăbuși o dorință arzătoare de a afla cine era tatăl ei, ca să-l poată strânge de gât.

— Tatăl tău ar fi trebuit *biciuit!*

— Membrii Camerei Lorzilor sunt cei care mânuiesc biciurile, spuse ea sec. Nu sunt ei cei biciuiți. Acum poți înțelege de ce nu sunt o iubitoare a pairilor ereditari. Amândoi bunicii mei au fost lorzi. Pe cel din partea mamei nu l-am cunoscut niciodată.

Fiind el însuși membru al Camerei Lorzilor, Will spuse:

— Nu toți lorzii sunt atât de groaznici. Am mers la școală cu unii care sunt chiar foarte de treabă.

— În acest caz, sper că își tratează urmașii ilegitari mai bine decât au făcut-o bunicii mei. Propriului tău frate nu i-ar fi mers bine dacă n-ai fi fost tu. Dar destul cu asta. Athena dădu disprețuitor din mână. E vremea să-ți dezvălui tu sufletul și să mai suferi puțin. Care sunt cele mai rele trei lucruri ce ți s-au întâmplat? Pierderea soției tale este, cu siguranță, pe listă. Dar pierderea mamei tale? A tatălui tău?

Ea avea dreptate. Discuția asta era o sabie cu două tăișuri, și era timpul să vorbească și el despre lucruri de mult îngropate.

— Asediul orașului Badajoz ar fi pe lista celor mai groaznice lucruri pentru cine a fost acolo, dar asta e o oroare trăită de mulți. Poate că avem nevoie de o categorie separată pentru astfel de orori? Trăind aici în anii războiului, cu siguranță ai amintiri asemănătoare.

Ea se strâmbă.

— Nici una la fel de groaznică precum Badajoz, dar destul de urâte.

Poate în altă zi. Sunt mai interesată de încercările personale care te-au călit.

— Nu-mi place să clasific tragediile, spuse el încet. Pierderea lui Lily și a fiului nostru a fost, cu siguranță, prima mare tragedie din viața mea și evenimentul care mi-a schimbat cel mai mult viața, pentru că, dacă ea n-ar fi murit, n-aș fi intrat niciodată în armată.

— Viața în Anglia și o familie ar fi fost o cale foarte diferită de cea pe care ești acum, cugetă ea, cu privirea cercetătoare. Am auzit povești despre mizerie, măceluri și orori. Războaiele din Peninsula au fost brutale. Regreți că ai apucat-o pe calea asta?

El nu se gândise efectiv la viața lui în funcție de calea urmată, comparativ cu cea sfârșită printr-o tragedie.

— Nu regret armata, spuse el încruntându-se. Mă simt ca și cum aș fi contribuit la un scop nobil – și am clădit prietenii trainice. Dar sunt gata pentru o schimbare. Armata pe timp de pace ar fi al naibii de plicticoasă.

— Deci e bine că te îndrepti spre casă. Ea își înclină capul într-o parte. Ce altă experiență groaznică mai ai?

— Când am citit veștile că fratele meu, Mac, a murit în Londra. Will se opri, amintindu-și amorțeala ce se topise într-un val uriaș de durere când citise cuvintele funeste. Eram în vizită la prietenul meu Ballard, în Porto, pe drumul spre casă în Anglia, când am văzut informația despre moartea lui Mac într-un ziar londonez ce abia sosise.

— Îmi pare așa rău! spuse ea cu ochii căprui aurii plini de compasiune. Apoi se încruntă. Din felul în care vorbeai despre el am crezut că trăiește...

— Da, e în viață. Moartea lui a fost o relatare eronată, și să-l găsesc în viață când m-am înapoiat în Anglia a fost cea mai mare fericire a vieții mele, spuse Will simplu. Asta n-a însemnat că durerea nu a existat, dar cel puțin s-a sfârșit repede.

— Tragediile care se termină cu bine sunt cele mai bune, dar, din nefericire, rare. Athena ezită puțin înainte de a continua: Ce altceva ai

pune pe lista ta de experiențe dureroase? Moartea părinților tăi?

El oftă.

— Moartea lor nu mi-a produs mai mult decât o scurtă tresărire de regret filial. De fapt, nu le-am simțit prea tare lipsa când au murit, pentru că nu-i vedeam prea des. Mama avea o sănătate delicată, și tata era ocupat cu propriile interese. Avea un moștenitor sigur, dar nu era prea mult interesat de mine ca persoană.

— Asta e o tragedie de alt fel, dar sigur că înțeleg. Dacă într-o zi o să aud că tatăl meu a murit, n-aș simți nimic, pentru că nu l-am cunoscut. Vocea îi deveni aspră. Cel puțin n-am aflat nimic bun despre el. E posibil ca odraslele lui legitime să-l adore.

— La fel de posibil să nu fie adevărat, de vreme ce pare tare antipatic. Lui Will îi trecu un gând prin minte. Ai dori să cunoști alți membri ai familiilor părinților tăi? Sigur nu pot fi cu toții încuiați la minte. Frații și surorile tale vitrege trebuie să fie cam de vârsta ta, și poate că ai veri din partea mamei tale. Se prea poate ca ei să te placă.

— Nu! spuse Athena cu asprime. N-am nevoie de alți oameni care să-și dorească să nu mă fi născut. Întinse mâna să ia pălăria pe care și-o atârnase de un capăt al băncii. Cred că am avut suficiente întrebări chinuitoare pentru ziua de azi. Crezi cu adevărat că e importantă această dezvăluire reciprocă a sufletelor?

El îi studie fața, văzând o femeie capabilă, puternică, care învățase să își joace cărțile dificile pe care viața i le oferise. Dar în ochii ei se vedeau umbrele copilului lezat care fusese cândva, și acea vulnerabilitate îl atrăgea cu putere.

— Da, are importanță. Simt că te cunosc mult mai bine decât atunci când ne-am oprit aici să mâncăm, și mă bucur pentru asta. Dar îmi dau seama că poate tu nu simți la fel. Zâmbi trist. Mi-e cam teamă să întreb.

Ea își mușcă buza pe când se uita la el.

— Și eu te cunosc mai bine și... cred că asta mă bucură, chiar dacă nu putem fi niciodată mai mult decât prieteni.

El se gândi să-i spună că asta rămânea de văzut, dar nu voia ca ea să bată în retragere. În schimb, spuse:

— Cu siguranță că prietenii se pot îmbrățișa.

Înaintă și o trase într-o îmbrățișare tandră.

Pentru o clipă, ea înțepeni, apoi răsuflă și se relaxă în brațele lui. Ea însemna putere zveltă și rotunjimi gingașe și feminine – și se potriveau perfect cu el.

— O îmbrățișare e foarte bună, murmură ea. Ai mărimea potrivită pentru îmbrățișări.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Dacă te-aș săruta, nu cred că ar trebui să mă aplec mai deloc.

Îi demonstrează, și buzele ei erau moi și doritoare sub ale lui.

El nu fu mirat când pasiunea se aprinse, căci era pregătit s-o astâmpere. Doar un nebun n-ar recunoaște că Athena avea nevoie să fie curtată cu tandrețe. Era neasemuită și specială, altfel decât orice femeie pe care o cunoscuse până atunci; adevărata surpriză era simțământul de pace pe care-l încerca în brațele ei, la fel de puternic precum pasiunea.

Deja se gândea la cea de-a cincea categorie, cea interzisă, a căsătoriei. Și dacă era nevoie de timp pentru a o convinge să vadă lucrurile la fel ca el – ei bine, era un bărbat răbdător. Pentru moment, era de ajuns s-o țină în brațe.

În cele din urmă, ea oftă și se îndepărtă. Încet, să arate că nu regreta acel sărut cuminte.

— Ei, și acum, maior Masterson?

Ea folosea gradul lui militar pentru a se distanța de el, dar ochii ei căprui erau aur topit când Will îi zâmbi.

— Terminăm de vizitat San Gabriel și ne întoarcem la Castelo Blanco, unde vom discuta propunerile mele cu prințesa Sofia. Dacă e de acord...

— Va fi, îl asigură Athena. Probabil va cădea în genunchi și va înălța rugi de mulțumire.

— Asta nu va fi necesar, spuse el hotărât. Presupunând că va fi de acord, o să-i scriu o scrisoare chiar în seara asta lui Justine Ballard în Porto și o să-i spun de ce avem nevoie – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Will râse, împăcat cu lumea și cu viitorul. Și apoi, fata mea dragă, o să-ți construiesc un pod.

capitolul 11

Pe când Athena și Will călăreau spre locul unde erau depozitele de vin din peșterile blocate, ea simți cum încordarea i se risipea treptat. Discuția lor tulburător de personală o făcu să se îngrijoreze de ce întrebări aveau să mai vină. Dar el revenise la calmul obișnuit, pe când continua să evalueze ceea ce trebuia făcut.

Pentru un bărbat atât de direct ca el, maiorul era oarecum misterios. Sau era posibil ca el să fie o enigmă pe care ea era atrasă fără voie să o deslușească. Interesul lui față de ea era măgulitor, deși nu-și putea încă imagina un viitor cu el, dincolo de prietenie. Poate că se potriveaua cu Will, dar se îndoia că vecinii lui ar putea accepta o soție atât de ciudată cum era ea.

Și cu toate astea... atracția fizică era de netăgăduit, îi plăcea să fie ținută în brațe de el, îi adora sărutările și nu putea nega că acele întrebări iscoditoare creaseră un sentiment de apropiere. Ce să facă însă cu atracția și cu apropierea aceea alarmantă?

Drumul ce ducea la peșterile în care erau adăpostite vinurile sfârșea într-o grămadă de noroi și pietre, de la alunecarea de teren provocată de Athena și de Sofia pentru a-i împiedica pe francezi să îi lase și fără vinuri. Pe când își struneau caii, Athena spuse:

— Aici suntem la locul faptei. Nu sunt sigură cât de mult va trebui săpat. Ceva mai mult de zece metri, poate? Nu cred că e o treabă imposibilă, dar francezii n-au avut timp s-o facă și, după ce au plecat, n-am avut mână de lucru.

Will studie masa de pietriș în pantă.

— Drumul ăsta merge direct la intrarea într-una din peșteri, ca să știm unde să săpăm?

— Din câte îmi aduc aminte, drumul iese la gura peșterii mai mici, apoi o cotește spre dreapta și merge pe lângă deal spre cea mai mare, care e cam la treizeci de metri spre dreapta. Unul dintre podgoreni poate confirma asta. Pivnițele sunt chiar lângă fiecare pentru că panta dealului era deosebit de potrivită aici, așa mi s-a spus.

— Aici va trebui săpat ca pentru un puț de mină. Se încruntă. Va fi o provocare să facem rost de suficient lemn pentru a susține tunelul. Ce păcat că nu pot să arunc totul în aer, dar asta ar cauza o alunecare și mai mare.

— Fără a mai spune de posibilitatea de a distruge vinurile. Athena se gândi pentru un moment. Ai putea găsi niște lemn utilizabil mai în susul apei ce se varsă în râu. Crengi și câteodată chiar copaci întregi rămân agățați acolo în timpul ploilor de iarnă. Oamenii adună primăvara bucățile utilizabile, dar nu cred că s-a făcut prea mult anul ăsta, așa că ar putea să fie ceva lemn bun.

— Merită cercetat. Probabil nu vor fi multe trunchiuri lungi de copaci potrivite pentru pod, dar bucăți mai scurte ar fi bune pentru proptirea tunelului.

Athena se uită la poziția soarelui.

— E timpul să ne înapoiem la castel.

Will luă frâiele, dar privirea lui încruntată rămase pe povârniș. Apoi zise șoptit:

„Degetele când mă pișcă,
Vreun păgân încoa' se mișcă⁶.“

Citatul din *Macbeth* o făcu pe Athena să simtă de parcă niște degete înghețate o atinseseră pe ceafă.

— Ai vrea să explici, te rog, acest comentariu, maior Masterson?

El se întoarse spre ea cu o expresie serioasă.

⁶ Macbeth, William Shakespeare, actul IV, scena 1, traducere Ion Vinea (n.tr.)

— Soldații care supraviețuiesc timp îndelungat pe câmpul de bătălie dezvoltă un al șaselea simț despre posibile primejdii. Aseară am discutat despre faptul că San Gabriel ar putea fi foarte vulnerabil la atacul bandelor de soldați dați afară din armată sau al gherilelor. Pe când călătoream prin vale, acel sentiment de agitație legat de o posibilă primejdie a devenit mai puternic.

Athena își mușcă buza, dorind să poată crede că el era doar excesiv de precaut, dar nu putea. Propriile instincte îi dăduseră și ele semne.

— Ce propui să facem?

— Am niște idei. Își întoarse calul și începu să meargă pe drum. În seara asta, aș vrea să avem o întâlnire cu tine, prințesa Maria Sofia, bătrânii Oliviera și Gilberto și ordonanța mea, Tom Murphy, să discutăm despre îngrijorările mele și să vedem ce au ei de zis. Va fi posibil?

Ea încuviință din cap.

— Toată lumea va fi nerăbdătoare să vină, în special Sofia. Cu toții știm că situația e grea. Ideile și ajutorul cu care vii sunt o binecuvântare.

— Bine. E țara Sofiei, la urma urmei. Eu sunt doar în trecere pe aici, fără a avea vreo autoritate, spuse Will. Chiar dacă-i prea tânără să preia tronul, din ce-mi spui, gabrilenii îi vor da ascultare, nu?

— Da, îl asigură Athena.

Era bine să facă planuri, în loc să țină pur și simplu situația în frâu. Și maiorul Masterson părea un bărbat care putea să pună lucrurile în mișcare.

*

Athena stabili întâlnirea pentru după cină, și toți se strânsură în salonul de familie al castelului. Athena începu prin a spune simplu:

— Maiorul Masterson a petrecut ziua făcând turul văii și are câteva idei despre cum am putea proceda.

Minionă și brunetă, Sofia arăta maiestuoasă atunci când spuse:

— Sunt foarte nerăbdătoare să aud ce idei ai putea avea, domnule

maior.

— În scurtul interval de timp cât francezii au fost aici, au făcut multe pagube, spuse Will. Reparații de bază ca podul principal peste râu și morile de măcinat nu sunt prea complicate dacă există materialul potrivit și mână de lucru suficientă. Pot să comand în Porto cuie și alte materiale. De asemenea, Lady Athena spune că aveți nevoie de butași de vie și de semințe pentru răsădire. Astea pot fi comandate împreună cu niște provizii de alimente de bază precum fasole și pește uscat. Se uită la *Senora Oliviera*. Bănuiesc că știți cel mai bine ce e nevoie în materie de alimente, nu?

Cu o expresie de ușurare, bătrâna spuse:

— O să scriu ce e nevoie. Proviziile au fost limitate, ce-i drept.

— Aș mai vrea să angajez câteva duzini de muncitori să lucreze pe unde e nevoie, spuse Will. Nu numai la reconstrucție, dar și la ferme. Prietenul meu, Justin Ballard, din Porto, va putea să cumpere ce e necesar, să angajeze oameni buni și să-i trimită aici.

— Din familia de negustori de vin? întrebă Sofia. Când Will încuviință din cap, ea spuse direct: Casa Ballard are o bună reputație și avem nevoie de oameni și de materiale, dar ne e imposibil să-i plătim.

Will zâmbi.

— O să acopăr eu costurile de început, apoi o să cer guvernului britanic să-mi restituie banii. Guvernul vrea cu adevărat să ajute San Gabriel și astfel vom rezolva mult mai rapid decât să solicităm materiale trecând prin tot felul de aprobări.

Sofia se uită spre Athena, care ghici că prințesa ajunsese la aceeași concluzie ca ea: lui Will avea să-i fie greu, dacă nu cumva imposibil, să își recupereze banii de la guvernul britanic. Dacă ar fi fost o chestiune personală, Sofia ar fi refuzat actul de caritate, dar, ca tânăr ocârmuitor, învăța să fie practică.

— Am aprecia foarte mult asta, domnule maior.

— În cazul ăsta, o să întocmesc o listă cu ceea ce e necesar. Sergent Murphy, vei pleca spre Porto de dimineață, să îi duci mesajul lui

Ballard. Apoi, te vei întoarce cu oamenii și materialele de acolo.

— Da, domnule. Voi fi înapoi mai repede decât credeți că-i posibil, spuse Murphy.

— Hai să ajungem la subiectul atât de bine cunoscut al vinului, spuse Will. Și alte subiecte legate de agricultură.

Asta stârni zâmbete și o discuție despre propunerile lui de-a importa butași de vie și de-a redeschide peșterile unde erau vinurile și despre inspectarea râului San Gabriel pentru a verifica dacă putea fi făcut navigabil. Senor Oliviera avea cunoștințe vaste despre fiecare aspect și participă cu entuziasm.

Athena admiră cum Will conducea întâlnirea, încurajând lumea să vină cu sugestii, propunând compromisuri și construind încet un sentiment de entuziasm.

După ce se ajunsese la un acord în ce privea planurile generale, Will spuse grav:

— Mai am un subiect, de ordin militar. Valea e vulnerabilă în fața grupurilor de bandiți vagabonzi care sunt chiar mai turbulenți decât forțele lui Baudin. Situația va fi mult mai bună când colonelul da Silva se va întoarce cu restul trupelor gabrilene, dar cred că ar fi înțelept dacă s-ar întocmi niște planuri acum pentru protecția oamenilor și a bunurilor și pentru a rezista în fața bandiților.

Gilberto se încruntă.

— Am vorbit azi cu câțiva dintre oamenii mei. Crescând aici, cu toții am crezut că San Gabriel e în siguranță în fața războiului, fiind situat în munți. Acum avem mai multă experiență. Dacă porcul ăla de general francez a putut ataca, la fel ar putea și alții. Am discutat să organizăm mici grupe înarmate, poate aproximativ o duzină de oameni care locuiesc aproape unii de alții. Și am putea face mai mult cu sistemul de avertizare cu clopote.

— Trebuie să repetăm exercițiile pentru situații de urgențe, spuse Sofia hotărâtă. Cele pe care le-am avut au ajutat să salvăm pe mulți gabrileni când a invadat Baudin, dar sunt necesare mai multe

adăposturi, pentru că nu toată lumea se găsește în apropiere de o peșteră. Există multe ferme spațioase răspândite prin țară. Pot deveni adăposturi în cazuri de urgență.

Senor Oliviera încuviință din cap.

— Vom organiza mici incinte de apărare și vom vorbi cu oamenii tăi, Gilberto. Exercițiile și planurile stăvilesc panica atunci când lovește un dezastru.

— Câte arme sunt disponibile? întrebă Will. Cavaleriștii sunt înarmați, dar va fi nevoie de mai multă muniție.

— Sunt atât în oraș, cât și în Santo Espirito fierari care pot face gloanțe de muschetă, spuse Senor Oliviera. O să aflu cât plumb au.

După alte câteva minute de discuții, Sofia se ridică dând semnalul că întâlnirea se terminase.

— Îmi dai o mare speranță, maior Masterson. Mulțumirile mele pentru că ne oferi posibilitatea să profităm de experiența dumitale. Își înclină capul spre Murphy. Drum bun, sergent Murphy, și vei fi însoțit de mulțumirile noastre. Apoi își ascunse cu grație un căscat. Și acum, la culcare, iar eu voi avea niște vise plăcute!

Majoritatea plecară, discutând cu însuflețire. Athena zâmbi afectuos în urma Sofiei. Mica ei soră de suflet devenea regină.

capitolul 12

În salonul de familie rămaseră doar Athena și Will.

— A mers bine, spuse ea. Majoritatea gabrilenilor au fost paralizați de la invazia francezilor. Toată energia lor s-a canalizat spre supraviețuire, și n-a mai rămas prea multă pentru a privi în viitor. Oferta ta de a aduce muncitori și material a schimbat asta.

El ridică din umeri.

— Asta ajută, dar cred că mare parte din energie vine de la oameni tineri, cum e Gilberto Oliviera, care s-au întors acasă. Acum câțiva, dar în curând mai mulți. Ei sunt conducătorii de mâine.

— Vor fi căsătorii, și festivități, și prunci. Athena se duse spre bufetul cu băuturi și luă o sticlă și două pahare. Dar, deocamdată, ai vrea niște vin de-al nostru alcoolizat cu rachiu?

— Un nimerit mod de a încheia o zi lungă. Acceptă băutura și luă o înghițitură. Foarte bun! Vinurile din San Gabriel pot concura cu cele din valea Douro.

Nevrând să se ducă la culcare, Athena spuse:

— E o noapte senină. Ai vrea să mergi sus pe acoperiș să vezi stelele?

El îi aruncă un zâmbet cald.

— Asta sună chiar mai bine decât rachiu. O să iau sticla, pentru că-mi place să mă uit la cer.

Athena luă un șal ce stătea în permanență în salon și un sfeșnic și îl conduse spre treptele ce urcau în cel mai înalt turn. Câteva șiruri de trepte îi aduseră pe acoperișul plat al turnului. Inspiră cu putere, savurând aerul curat și răcoros. Luna era doar o fâșie subțire, iar stelele sclipeau strălucitoare pe cerul nopții.

Athena se îndreptă spre foișorul de unde ziua se puteau vedea priveliști largi asupra munților și văii. Pe când se așeza pe banca dinăuntru, explică:

— Turnul e un loc numai bun pentru a te bucura de adierea vântului și de priveliște, așa că unchiul Carlos a construit foișorul. În vremurile mai bune, aici erau ghivece mari cu flori, dar anul ăsta sădirea florilor nu părea o prioritate.

— Vara viitoare, aici vor fi din nou flori. Will se așeză lângă ea, banca scârțâind puțin sub greutatea lui. Într-o zi senină, probabil că se poate vedea până aproape de Porto.

— Nu așa departe, dar e posibil să vezi aproape toată țara. Grupul acela de lumini înspre nord este Santo Espirito.

— Ce liniștit e aici sus. El se uită spre ea, chipul lui părând un oval pal în noapte. Uite o întrebare pentru tine. Vrei să te întorci în Anglia, dar se pare că simți că n-o să te potrivești bine acolo. Cum îți

imaginezi locul unde să vrei să trăiești?

— Alte întrebări, Will? spuse ea amuzată. Cel puțin, asta e complet nedureroasă. Mi-ar plăcea să trăiesc într-un cartier londonez locuit de poeți, artiști și muzicieni nebuni. În felul ăsta, n-aș ieși în evidență, cu excepția înălțimii mele. Tu ce zici? Ai fi mulțumit să locuiești la țară, la moșia ta din Oxfordshire? Sau vei deveni membru al Parlamentului, așa încât să poți trăi o parte din an în Londra?

El râse.

— N-o să fiu niciodată membru al Parlamentului, dar o să-mi petrec o parte din an în Londra. Primăvara e o perioadă potrivită să-mi întâlnesc prietenii acolo. Sunt niște oameni inteligenți, așa că discuțiile cu ei mă vor împiedica să devin complet provincial.

— Prieteni de școală? Prieteni din armată?

— Ambele. În plus, fratele meu își petrece o bună parte din timpul său în Londra. Abia aștept să mă găsesc față în față cu el în mod regulat. Scrisorile nu sunt același lucru.

— Poate că voi găsi și eu astfel de prieteni printre poeții și artiștii nebuni, cugetă ea. Și, dacă o să mă întâlnesc cu vreuna din fetele acelea îngrozitoare cu care am fost la școală, o să trec pe lângă ea făcându-mă că n-o cunosc.

— Sau ai putea spune într-o doară că te-ai întors în Anglia după o ședere îndelungată la prietena ta, prințesa Maria Sofia del Rosario Alcantara.

Athena râse.

— Îmi place ideea asta. Adierea era răcoroasă, așa că își strânse șalul pe lângă ea. Sper ca domnul Ballard să adune repede oamenii și materialele pe care le-ai cerut.

— E foarte eficient și, din scrisorile lui, am înțeles că e și puțin neliniștit, așa că sunt sigur că va fi o adevărată binefacere pentru noi, spuse Will. Sunt vreo doi ani de când nu am mai ajuns să-l vizitez pe Justin în Porto. Abia aștept să-l revăd.

Athena se încruntă.

— Au trecut cinci ani de când am fost în Porto. Au reparat stricăciunile de când francezii au pus stăpânire pe oraș?

— Lucrau la asta, dar mai erau încă multe de făcut. Sunt sigur că ai auzit de prăbușirea podului plutitor ce a cauzat înecul multor dezertori din trupele franceze, nu-i așa?

Ea strânse din dinți.

— Dacă îți răspund, trebuie să-mi fie permis să mă folosesc de asta pentru o întrebare viitoare despre „cea mai groaznică experiență”. Nu numai că am auzit despre ziua ororilor, dar am și fost acolo.

— Doamne, Dumnezeule, cum de ai ajuns să fii prinsă în asta? Întrebă Will întorcându-se pe bancă să se uite la ea, vizibil șocat chiar și în întunericul luminat de stele.

— După ce mama Sofiei a murit, ea a fost trimisă la o școală de maici în Porto. Era nefericită și a rugat să i se permită să vină acasă, explică Athena. Pentru că unchiul Carlos își făcea griji în ce-o privea și, de asemenea, în legătură cu amenințarea francezilor, mi-a scris și m-a rugat s-o iau pe Sofia din Porto și s-o aduc acasă, apoi să îi fiu guvernantă și însoțitoare până când devenea majoră.

— Înțeleg că ai sosit în Porto chiar înainte de atacul francezilor?

Athena înghiți cu greu.

— Coordonarea mea ca timp a fost groaznică. Când am ajuns la mănăstire, am fost invitată să rămân câteva zile să povestesc elevelor despre călătoriile mele. La două zile după ce am sosit, au atacat francezii. Unul dintre diavolii ăia a pătruns în mănăstirea ce era înconjurată doar de un zid jos. Era beat și violent și a început să țipe că o vrea pe cea mai drăguță călugăriță din mănăstire, pentru că dintotdeauna își dorise să aibă o călugăriță. Eu... eu i-am luat pușca și... l-am împușcat. Înghiți cu dificultate.

— Nu-i ușor să omori un om. Mâna puternică și caldă a lui Will o strânse încurajator pe a ei. Chiar dacă e necesar. Călugărițele au fost norocoase că erai acolo.

— Erau niște ființe blânde, așa că ai dreptate. Mă îndoiesc că vreuna

dintre ele trăsesse vreodată cu pușca, cu atât mai puțin într-un bărbat. Ea se înfioră aducându-și aminte. Zgomotele bătăliei veneau tot mai aproape, și clădirea nu era sigură, așa că stareța a decis să evacueze pe toată lumea la o mănăstire de maici de peste râu. Era mai mare și avea ziduri înalte și ar fi fost mult mai sigură.

— Apoi ai ajuns la podul peste Douro și ai aflat că apărătorii portughezi îl distruseseră, iar refugiații disperăți construiseră un pod plutitor provizoriu peste râu, spuse sobru Will.

— Erau o mulțime de oameni care se împingeau să ajungă la pod. Noi le-am înconjurat pe fete, și veșmintele călugărițelor au oferit grupului un oarecare respect. Când ne-a venit rândul, ne-am croit drum spre pod cu mare prudență. Era înfricoșător de încărcat, balansându-se și scuturându-se de la curenții râului și de la atâția oameni care încercau să traverseze apa. De trei ori a trebuit să trag pe cineva din apă. Avantajul unor brațe lungi. Tremurând, trase aer în piept. Aproape că ajunseserăm la malul sudic, când bărcile au început să se dezbine chiar sub tălpile noastre. Se adăposti sub brațul lui Will, trăgându-se cât de aproape putea. A fost *oribil*. Aproape că o pierdusem pe cea mai mică fetiță, Mariana. Când am reușit s-o apuc de mână, a fost cât pe ce să mă înece, pentru că hainele mele ude erau extrem de grele. Apoi un portughez m-a apucat de mână și ne-a tras pe amândouă la mal.

— Aveai straie de călugăriță, spuse Will încet. Și cu eforturi eroice ai putut să salvezi pe cei mai mulți sau pe toți aflați sub protecția ta.

— Toți am supraviețuit. Am primit un mare ajutor de la bărbații din partea locului care au ajutat să fim trase la țarm. Se încruntă, înțelegând abia acum ce spusese el. Cum de-ai știut că aveam veșminte de călugăriță?

— Pentru că am fost acolo, zise Will încruntat. Sunt un bun înotător, așa că m-am afundat în râu și am început să trag oamenii în siguranță, inclusiv pe tine. Era un blestemat de haos sângeros, cu țipete și focuri de armă de la câțiva soldați francezi, în vreme ce alții se alăturaseră

eforturilor de salvare. Trase adânc aer în piept. Îmi aduc vag aminte că am ajutat o călugăriță remarcabil de înaltă, înarmată cu o pușcă, să iasă din apă. După aceea, și-a adunat fetele aflate în grija ei și a dispărut.

— Ai fost *acolo*? icni ea. Încercase să uite acea zi groaznică, dar își amintea pe câțiva dintre bărbații care le ajutaseră pe fete și pe călugărițe. Tu ai fost cel care ne-a salvat pe mine și pe Mariana? Am zărit doar în fugă fața ta, și aveai mare nevoie de un bărbierit – nu te-aș fi recunoscut niciodată.

Deși acum, auzind de la el că fusese salvatorul ei, recunosc faptul că umerii lui lați și statura impunătoare se potriveau cu descrierea salvatorului ei.

— Eram atât de disperată să plecăm toate de acolo. Nici măcar nu ți-am mulțumit.

Vocea îi tremura.

— Arătai aproape înnebunită, așa că nu mă așteptam la mulțumiri din partea ta. Te-ai apucat să-ți aduni pe dată fetele. Mai târziu, m-am întrebat dacă ai reușit se le duci în siguranță pe toate.

Ea își închise ochii și se calmă, asimilând faptul că Will o salvase în cea mai groaznică zi a vieții ei.

— Da, am reușit. Când m-ai ajutat să ajung la mal cu Mariana, alți doi bărbați le adunau pe eleve în jurul călugărițelor. Unul a strigat la noi să plecăm cât puteam de repede. Se înfioră. Unul striga obscenități groaznice despre ce i-ar fi plăcut să le facă fetețelor.

— Am auzit, spuse Will sec. Până când cineva l-a împușcat. N-am vărsat vreo lacrimă.

Ea încuviință din cap, înghițind greu pentru a putea continua să vorbească.

— Atunci tu și câțiva alți bărbați v-ați pus între noi și francezi. Mai târziu, am fost surprinsă că, deși nici unul din grupul vostru nu era în uniformă, ați acționat ca niște soldați.

— După cum s-a dovedit, cel puțin doi dintre noi erau soldați, dar o

să-ți spun mai multe mai târziu. Cum ați reușit să scăpați tefere? M-am întrebat dacă ați reușit, dar n-aveam cum să aflu. Vocea i se frânse. Au fost atâtea orori în acea zi.

Ea își amintea prea multe dintre acele orori, dar faptul că vorbea acum cu Will, care fusese acolo, era ciudat de tămăduitor.

— Am fugit cât de repede puteam, îndepărtându-ne de râu. Eu o țineam în brațe pe Mariana, pentru că era prea mică să ajungă departe de una singură, și ea îmi țipa în ureche și aproape că mă strângea de gât.

— Cât de departe a trebuit să mergeți pentru a fi în siguranță?

— N-am ajuns prea departe. Fetițele mici și călugărițele bătrâne nu sunt prea iuți de picior, și erau doar câteva călugărițe tinere alături de mine, ca să le ajute pe celelalte. Un nou fior. În față ne-a apărut un ofițer francez, și am crezut că suntem pierdute, dar el țipa într-o spaniolă stricată că ar trebui să mergem la biserica din josul străzii. Avea câțiva oameni cu el, și ne-au escortat prin mulțime spre biserică. În engleză, numele ar fi Maica Sfântă a Mântuirii Eterne.

Will râse cu o voce tunătoare ce-i răsuna în piept.

— Cât de potrivit.

Athena zâmbi.

— Când am intrat, stareța și câteva dintre celelalte călugărițe au căzut în genunchi în fața unei statui a Maicii Bindecuvântate și au înălțat mulțumiri. Ofițerul francez adunase alte femei și copii în biserică și pusese pe câțiva oameni de-ai lui de pază afară. Am petrecut noaptea acolo. De dimineață, când era liniște, a delegat câțiva bărbați să ne conducă la mănăstirea spre care ne îndreptaserăm cu o zi în urmă. A fost un drum lung, dar oamenii lui ne-au ajutat să le ducem pe fetițele cele mai mici.

— O reamintire că există oameni buni pretutindeni, spuse Will. Am întâlnit francezi în care m-am putut încrede mai mult decât în unii dintre englezii pe care-i cunosc.

Ea încuviință din cap.

— După două zile la mănăstire, când ne-am revenit, stareța a găsit câțiva bărbați de nădejde care fuseseră de acord să ne ducă pe mine, pe Sofia și pe Maria Mercedes da Silva în San Gabriel fără a fi plătiți decât după ce ajungeam aici în siguranță.

— Frumos din partea lor s-o facă fără plată în avans.

La asta, Athena chiar se porni pe râs.

— Sofia le-a arătat crucea de la mama ei pe care o purta pe sub uniforma școlară. E din aur, incrustată cu pietre prețioase, foarte impresionantă. Ea a spus că asta era dovada bunei sale credințe, dar, dacă aveau să încerce să i-o ia cu forța înainte să ajungem în siguranță la Castelo Blanco, mama ei moartă avea să-i blesteme să ajungă în iad. Însoțitorii noștri s-au purtat foarte, foarte bine cu noi. Deși, ca să fiu sinceră, poate că ar fi făcut-o chiar și fără amenințări.

Will chicoti.

— Prințesa ta e o fată foarte descurcăreață.

— E o adevărată măreață Alcantara. Athena răsuflă greu. A fost o mare ușurare să ajungem aici în siguranță. De atunci n-am mai pus piciorul în afara țării. Se aplecă să ia sticla de vin și, în tăcere, se oferă să-i toarne lui Will în pahar.

El acceptă și ciocni paharul de al ei.

— Pentru supraviețuirea contrar tuturor așteptărilor!

— Amin. Ea luă o înghițitură mai degrabă decât să soarbă, recunoscătoare pentru arsura oferită de rachiul ce dăduse tărie vinului.

— Și tu? Cum ai reușit să scapi?

— N-am reușit, spuse el sec. După ce ai plecat, a fost o luptă corp la corp. Fugari, trupe franceze, soldați portughezi, civili care încercau să ajute. Din fericire, nu prea multe gloanțe și răniți, dar am încasat o lovitură în cap, și m-am trezit în acea noapte închis într-un beci, cu plutonul de execuție plănuț pentru a doua zi de dimineață.

Inima Athenei se strânse, chiar dacă era evident că supraviețuise.

— Cum ai scăpat de execuție?

— Eram închis cu încă patru bărbați care participaseră la încercările de a bloca înaintarea francezilor. Un colonel francez decisese că toți cinci eram spioni englezi, așa că ne închisese în beciul casei pe care o rechiziționase și ordonase să fim împușcați. O soluție frumoasă și simplă din punctul lui de vedere.

— Erai spion? întrebă ea. Erai îmbrăcat în straie portugheze.

— „Spion” e un cuvânt tare greu, spuse blând Will. Mă consideram un observator. Pentru că vorbeam portugheza și îl vizitam pe prietenul meu Ballard din Porto, comandantul meu mi-a cerut să merg în oraș și să aflu care era situația. La fel ca tine, am nimerit într-un moment îngrozitor.

— Cum e cu ceilalți? Erau spioni englezi?

— Habar n-am, spuse gânditor Will. Patru dintre noi au recunoscut că erau englezi. Unul era un tip pe care-l știam din școală. Al cincilea, Duval, a zis că era regalist francez, dar s-a dovedit că era jumătate englez și pe jumătate francez, și el e colonelul britanic care m-a trimis în San Gabriel. Cu siguranță că el spiona, dar nu știu ce făceau ceilalți în Porto.

Athena ezită înainte de a se lăsa pradă curiozității.

— Cum e să știi că urmează să fii împușcat în câteva ore?

— Asta este o întrebare interesantă. Will se încruntă. Mergând la luptă sau intrând într-o ambuscadă, știi că e posibil să mori într-o clipă sau poate vei fi rănit mortal și vei muri în agonie. Teama e o prezență constantă, un răpăit de tobe în ceafă. Dar e ceva mult mai urât să te gândești la o execuție cu sânge rece. Simțind cum ticăie ceasul, întrebându-te cum vei face față sfârșitului, cât îți va trebui să mori... Scutură din cap. O experiență interesantă, dar nu e una pe care aș vrea s-o repet.

Ea își strecură mâna liberă pe după mijlocul lui.

— Cred că a fost o noapte lungă.

— Într-adevăr. Am împărțit băutura care era pe acolo și am dus discuții ciudate despre cum ne-am spăla de păcate dacă am

supraviețui, ceea ce nici unul dintre noi nu se aștepta să se întâmple.

— Ai așa niște păcate mari? Întrebă ea surprinsă.

— Nu, în comparație cu alții, bănuiesc că nu, spuse el încet. Dar au existat destule momente în care nu mi-am făcut datoria, lucruri pe care ar fi trebuit să le fac, oameni cu care ar fi trebuit să mă port mai bine.

Ea înțelese aceste păcate din trecut, mici, dar de neuitat.

— O noapte ciudată, într-adevăr. Cum ai scăpat de plutonul de execuție? S-a răzgândit colonelul francez?

— Am observat un simbol mason cioplit într-o piatră din spatele unor rafturi. Nu e neașteptat pentru masoni să construiască tuneluri de evadare din casele lor, așa că am cercetat și am descoperit că în spatele pietrei era un puț ce se îndrepta înspre afară. Era foarte strâmt, dar am reușit cu toții să ieșim înainte de ivirea zorilor.

— Și v-ați despărțit după ce ați împărtășit o experiență cutremurătoare. Ați fost bucuroși să scăpați unii de alții?

— Oricât ar fi de ciudat, nu, răspunse Will. Micul secret păcătos al armatei e că reușește să creeze niște legături puternice între cei care au parte de aceleași experiențe. Înfruntând împreună primejdia, noi contra dușmanului, apropierea dintre noi devine mai puternică. Am furat cai și am călărit spre est de Porto și Gaia, dar, când a venit vremea să ne despărțim, am descoperit că ezitam să ne luăm rămas-bun. Scutură din cap. A fost unul dintre episoadele cele mai ciudate din viața mea, dar nu unul pe care aș vrea să-l uit. Ceilalți au simțit la fel.

— Cel puțin l-ai întâlnit pe Duval, chiar dacă n-o să-i mai vezi niciodată pe ceilalți.

— Poate acum, că războiul s-a sfârșit, vom avea o întâlnire a Ticăloșilor și o să vedem dacă ne-am ținut jurămintele de a ne mântui, spuse Will râzând. Am căzut de acord să folosim librăria Hatchard din Londra drept casuță poștală. Proprietarul păstrează scrisorile pentru noi. Când am fost în Londra din cauza presupusei morți a fratelui meu,

am trecut pe acolo și am găsit scrisori de la doi dintre ceilalți bărbați. Au fost destul de rezervați în legătură cu ocupația lor actuală, dar cel puțin erau în viață în trecutul nu prea îndepărtat.

— Ai pus și tu o scrisoare?

— Da. Bănuiesc că eram cel mai puțin duplicitar din grup, așa că nu aveam motive să nu menționez că eram ofițer în regimentul cincizeci și doi. Poate că așa m-a găsit Duval.

— Va fi dificil să revii la o viață normală și să te apropii de cineva după ce ai trecut prin atâtea primejdii, observă Athena. De asta ai vrut să te apropii mai mult de mine, o femeie întâlnită din întâmplare, a cărei principală calitate e că este îndeajuns de înaltă pentru tine?

— Este foarte posibil să ai dreptate cu privire la apropiere, spuse el gânditor. Dar înălțimea ta e departe de a fi singura calitate care să mă atragă. O atinse cu un sărut pe tâmplă și murmură: E mai mult ca un încântător adaos neașteptat.

capitolul 13

Respectându-și hotărârea de a o lua încet, Will avu grijă ca sărutul lui să fie ușor și nepretențios. Nu se aștepta ca Athena să-și întoarcă fața astfel încât buzele să li se întâlnească. Sărutul începu prin a fi o recunoaștere amicală a tot ce împărtășeau în acea seară, dar intimitatea dulce a gurii ei catifelate îi turnă foc prin vene.

Partea masculină și posesivă din el voia s-o revendice pe partenera lui, pentru că fără îndoială erau meniți a fi împreună. Se întâlнисeră prima dată în niște împrejurări cumplite – o legătură ce nu fusese cunoscută până în seara asta, dar care acum nu putea fi ignorată.

Partea mai rațională a lui își dădu seama că o femeie puternică și independentă avea nevoie să fie curtată și cucerită, nu revendicată ca un oraș învins. Cu toate astea, fu imposibil să rămână rațional când ea își strecură brațele în jurul lui și răspunse cu pasiunea îngropată în ea pe care el o simțea ca fiind o parte esențială a ei.

Iubea felul în care o simțea în brațele lui, moliciune feminină, putere și mireasmă de femeie. Când își depărta buzele, limbile lor se atinseră, iar mângâierea ușoară ca fulgul deveni de un erotism fascinant. Un foc interzis, într-o dulce și răcoroasă noapte. Ea avea gust de vin bun și de rachiu și o senzualitate ispititoare.

O fericită nebunie îi străbătea trupul, și respirația i se înteti.

— Athena, zeiță... Neputând să reziste moliciunii de trandafir a pielii ei albe, buzele i se mișcă pline de ardoare pe gât, spre delicioasele spirale ale urechii ei.

Ea icni, cu degetele afundându-se în spatele lui, înainte de a-i recuceri gura cu o insistență febrilă. El nu era sigur că ea își dăduse măcar seama când își pusese un picior peste ale lui și i se așezase în poală, cu picioarele cuprinzându-i-le pe ale lui.

Amețit, se legănă spre ea, pe când buzele și pântecul lor se apăsau laolaltă, patimă lângă patimă. Mâinile lui rătăceau pe sub șal peste rotunjimile suple ale spatelui și ale șoldurilor ei. Într-un îndepărtat colț al minții, el își dădu seama că ar trebui să se oprească *acum*, dar rațiunea îi zburase, lăsând în urmă doar o dorință arzătoare și nebună.

Mâna lui dreaptă se strecură prin spatele coapsei în fustele încurcate pe după genunchi. Când dădu cutele țesăturii într-o parte, palma lui întâlni carnea moale de la spatele genunchiului ei. Mâna lui începu s-o mângâie mai sus...

Nu! Îngheță, dându-și seama cât de aproape era de a-și pierde controlul.

— *Nu* e o idee bună, spuse el cu voce gătuită.

Simțind nevoia să se îndepărteze de prezența ei amețitoare, el o prinse pe Athena de mijloc cu mâinile și o săltă, punând-o pe bancă. Apoi se ridică și ieși din foișor. O adiere de vânt îi limpezi mințile pe când mergea încet pe acoperișul plat al turnului. Era aici să ajute San Gabriel, și asta însemna să lucreze împreună cu Athena. Dar cum dracu' aveau să stea față în față a doua zi de dimineață după o astfel de nesăbuită intimitate?

Știind că nu exista o altă cale, se întoarse să se uite drept la ea. Ea stătea la intrarea în foisor, cu șalul strâns în jurul ei și cu părul revărsându-i-se peste umeri.

— Îmi pare rău, spuse el istovit. N-am vrut să se întâmple asta. Încă ne străduim să construim o prietenie și știu că nu vrei să mergi mai departe.

Deși silueta ei înaltă era încordată și ochii-i erau ca niște tăuri întunecate, pline de umbre, vocea avea un ton ușor amuzat când spuse:

— Trebuie să recunosc că, pentru câteva minute, chiar am vrut să merg mai departe. Ești de fapt primejdios de atrăgător, să știi.

El clipi.

— Țsta *nu-i* un comentariu pe care să-l mai fi auzit vreodată.

— În cazul ăsta, ai petrecut prea mulți ani în mediul masculin al armatei. Dacă te învârteai într-o societate mai normală, ai fi descoperit că ești vânat.

— Sunt foarte sigur că ești singura femeie din lume care crede asta, dar mă simt flatat. Zâmbetul i se stinse. Oricât de fermecător e să te sărut, știu că o pasiune grăbită duce la dezastru. Nu vreau să risc să te îndepărtez și să distrug prietenia pe care o făurim.

Cu brațele încă încrucișate pe sub șal, ea se sprijini de unul dintre stâlpii subțiri ce încadrau intrarea în foisor și îl privi gânditoare.

— N-am întâlnit niciodată un bărbat care să prețuiască prietenia cu femeile atât de mult cum o faci tu. Vocea îi deveni seacă. Majoritatea bărbaților par mult mai interesați în a se culca cu ele, în loc de a le fi prieteni.

Intuiția ei era o parte din ceea ce îl atrăgea la ea, chiar și când îl punea într-o situație stânjenitoare. El începu să se plimbe pe acoperiș cu pași apăsați, alegându-și cuvintele.

— Apreciez foarte mult prietenia. Am fost un copil foarte singuratic până când fratele meu, Damian, să vină la Hayden Hall. Tata nu înțelegea cât de mult aveam nevoie de un tovarăș, ăsta fiind motivul

pentru care n-am permis să fie luat de acolo.

— Tatăl tău a făcut vreun efort să-ți cunoască fratele?

Will strânse din buze.

— Nu. A acceptat că era răspunzător pentru Mac și i-a plătit taxele școlare și cheltuielile personale, iar mai târziu i-a cumpărat lui Mac o funcție în armată. Dar abia dacă putea suporta să fie în aceeași încăpere cu el. Existența lui Mac era o aducere-aminte a comportării mai puțin respectabile a tatălui meu.

— Sună de parcă tatăl tău era cam ipocrit, observă ea.

— Așa e, încuviință Will. În afară de Mac, familia mea nu era deosebit de plăcută; iată de ce prietenii au fost atât de importante pentru mine. Prietenii formate la școală au devenit atât de profunde și de trainice pentru că noi toți eram niște inadaptați, într-un fel sau altul. Dar am învățat să avem încredere unii în alții. Asta a creat legături durabile.

— La fel ca prietenii de pe câmpul de bătație?

Will se gândi la noaptea în care murise Lily, când mesajul său disperat îl adusese pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui, Ashton, alături de el printr-o vijelie aproape mortală.

Dacă împrejurările ar fi fost inversate, Will ar fi făcut același lucru pentru Ashton. Loialitatea reciprocă și încrederea erau indiscutabile.

— Foarte probabil.

— Ai spus că Justin Ballard e un prieten din timpul școlii, așa că bănuiesc că e unul din acea frăție din școală?

— Da. Și tocmai de-aia știu că va trimite ajutorul pe care l-am cerut. Și eu aș face exact la fel pentru el. Prietenia face ca viața să merite a fi trăită. Ezită, apoi continuă: Onestitatea mă silește să admit că prietenia între bărbați și femei poate fi dificilă, pentru că întotdeauna există acea conștientizare inerentă a unei deosebiri.

— *Vive la difference*⁷, murmură Athena în franceză. Pe vocea

⁷ În limba franceză, în original, „Trăiască diferența”. În limba engleză, expresia e asociată

obișnuită, întrebă: Ai multe prietene femei?

— Nu atâtea pe cât mi-aș dori. După cum ai subliniat chiar tu, în ultimii ani am cam trăit printre bărbați. Dar Lady Agnes Westerfield, fondatoarea școlii unde eu și Mac am fost trimiși, este o femeie extraordinară. Are darul de a educa băieții, și îi prețuiesc prietenia. Câțiva dintre prietenii mei din școală sunt căsătoriți și soțiile pe care le-am cunoscut sunt niște femei remarcabile. Acum suntem amici și sper că, atunci când mă voi întoarce în Anglia, ne vom consolida prietenii. Soția fratelui meu, Kiri, e uimitoare. Ți-ar plăcea de ea, cred. Aveți multe în comun.

— În schimb, asta ar putea însemna și să ne respingem de la bun început! Își miji ochii, gânditoare. Propunerea ta de a ne pune unul altuia întrebări personale duce la subiecte interesante și insolente. Există vreuna dintre soțiile prietenilor tăi care ai fi dorit să fie a ta?

Will scutură din cap cu hotărâre.

— Toate sunt femei inteligente, atrăgătoare, dar nu m-am gândit niciodată la vreuna în acești termeni. Soțiile prietenilor sunt intangibile.

— Un sentiment demn de admirație, spuse ea.

El studie jocul subtil al luminii celeste ce definea silueta înaltă și grațioasă a Athenei și se gândi cum se întâlneră, zbătându-se în apele învolburate ale râului Douro. Ea era în pragul înecului din cauza greutății hainelor călugărești îmbibate de apă, dar se luptase să se salveze pe ea și pe copila agățată de mâna ei.

— Chiar dacă doamnele cu care s-au însurat prietenii mei ar fi fost libere, nici una n-ar fi fost destul de potrivită pentru mine. Sau eu pentru vreuna dintre ele.

— Asta va face posibilă evoluția unei prietenii mai profunde cu ele. Athena se îndreaptă de spate și coborî la nivelul acoperișului, cu buzele arcuite într-un ușor surâs. Foarte bine, vom continua să ne cultivăm

prietenia. Dar poate că e mai bine dacă vom sta mai la distanță unul de altul.

El n-ar fi vrut nimic mai mult decât să se apropie de ea și s-o strângă din nou în brațe, dar doar un nebun n-ar ține seama de vorbele ei. Bucuros că prietenia lor de probă nu se sfârșea, spuse:

— Din fericire, sunt atâtea de făcut în San Gabriel, încât ne vom putea comporta decent.

Pentru moment, cel puțin...

Athena era recunoscătoare pentru întineric pe când cobora scările, pentru că lumina schimbătoare îi ascundea tremurul. Îl găsisse pe Will Masterson atrăgător încă de la bun început, dar nu se aștepta ca aceste săruturi intense s-o facă să-i dispară atât de iute judecata. Fusese cât pe ce să cadă în a patra categorie, adică aventura, fără vreun gând lucid. Slavă Domnului că Will avusese mai mult autocontrol decât ea!

Când ajunse la etajul familiei și intră pe coridor, apoi se întoarse astfel încât sfeșnicul să lumineze ultimele trepte pentru însoțitorul ei, se gândi ce bărbat cumsecade era Will Masterson. Amabil, atent și din cale afară de onorabil, fără a mai pomeni că era și extrem de chipeș. Dacă ar fi vrut să aibă o aventură, cu greu ar fi putut face o alegere mai bună pentru un amant.

Dar partea extrem de independentă a firii ei, ce-i permisesse să supraviețuiască și să-și clădească o viață neconvențională, dar satisfăcătoare, o făcuse să lepede acest gând. Pasiunea era genul acela de nebunie care distrugea înțelepciunea, după cum seara asta o demonstrase. Nu avea să fie amanta nici unui bărbat, pentru că, indiferent de cât de atenți ar fi fost amanții, exista întotdeauna riscul de a rămâne însărcinată. Fiind ea însăși un copil din flori, jurase să nu facă vreodată un copil în afara căsătoriei.

Iar categoria a cincea era imposibilă. Acum, că lungile războaie se sfârșiseră și Will se întorcea acasă, era firesc pentru el să dorească a-și găsi o soție și a-și rostui viața. Dar ar trebui să aștepte până când

ajungea în Anglia, unde aveau să existe mai multe opțiuni în alegerea unei mirese.

Ei doi se plăceau și exista și o anumită atracție între ei – de fapt, chiar multă atracție –, dar ea era doar o femeie întâlnită din întâmplare, care se nimerise a fi o englezoaică de-a lui într-un loc neașteptat. Nu era de-ajuns pentru a construi o căsnicie.

Oricât se străduia, nu se putea închipui adaptându-se la viața confortabilă a unui moșier, nici măcar alături de un bărbat atât de fermecător cum era Will. Până la maturitate, avusese parte de destule jigniri directe și de șoapte pe la spate. Fiind genul de bărbat onorabil, ar simți că trebuie să-și apere soția, dar asta l-ar pune într-o situație neplăcută față de unii dintre prietenii lui, ceea ce n-ar fi corect față de el.

Dacă urma să fie o exclusă, avea să permită asta în condițiile impuse de ea.

Will era bucuros că avusese stăpânirea de sine necesară s-o conducă pe Athena spre apartamentul ei, să se încline politicos și să plece spre patul lui fără s-o atingă. Dar plăti pentru reținerea lui cu un somn neliniștit. Aventurile romantice și pasiunea ocupaseră un loc foarte neînsemnat în viața lui timp de ani întregi. Acum, că o cunoscuse pe Athena Markham, acestea năvăleau cu prisosință asupra lui.

Și era dureros de conștient de faptul că ea se găsea poate la o sută de pași depărtare de el, la capătul opus al acestui lung coridor. Dacă s-ar pierde cu firea și ar merge la ușa ei, i-ar deschide? Probabil că nu. Dar, dacă ar deschide, ce s-ar întâmpla? Poate că ar împărtăși o noapte de minunată împlinire – și dimineața n-ar mai vrea să-l vadă vreodată.

„Răbdare, William. Răbdare.” Din ce în ce mai mult, credea că o dorea pentru cea de-a cincea categorie, căsătoria. Dar nu s-ar ajunge la asta fără o curtare și o cucerire mai îndelungată. Și, dacă trebuia să se abțină de la a distruge orice șansă de succes, să facă al naibii de bine și

să stea la distanță de ea pentru o vreme.

Putea să facă asta. Cu un plan în minte, în cele din urmă se cufundă în somn.

Athena dormi prost, pentru că avantajele unei aventuri erau dezbatute între mintea ei rațională și practică, ce întotdeauna îi fusese de mare folos, și înflăcărata ei dorință fizică, ce *niciodată* nu-i fusese de folos.

Poate că ar fi trebuit să includă și o a șasea categorie pe listă? Flirtul în care doi oameni se bucurau de compania celuilalt într-un mod romantic, dar fără intenția de a merge mai departe. O să-i spună asta lui Will a doua zi dimineață...

Se trezi simțind că înțelepciunea era din nou stăpână pe situație. Asta dură până când coborî să ia micul dejun cu familia Oliviera, ai cărei membri erau ca de obicei binedispuși. Reușise să mănânce jumătate din omleta cu ceapă și ardei, când în sufragerie intră Will, iar înțelepciunea i se spulberă. De ce uniforma asta roșie trebuia să fie așa al naibii de atractivă?

Zâmbi scurt spre ea, dar zâmbetul lui se adresă tuturor din încăpere. Arăta de parcă dormise mai bine decât ea.

Senor Oliviera spuse:

— Domnule maior Masterson, am lucrat bine aseară. Planurile noastre sunt bune.

— Da, iar azi începem să le punem în practică. Trase un scaun neocupat la capătul mesei opus față de Athena și se așeză. După micul dejun, mă gândeam ca eu, dumneavoastră și sergentul Oliviera să stăm să studiem harta țării și să încercăm să stabilim zonele de apărare.

Senor Oliviera clipi.

— Vă mișcați repede.

— Este o trăsătură britanică, îi explică fiul său Gilberto. Foarte obositoare pentru cei obișnuiți să savureze viața într-un ritm lent, dar câteodată e folositoare. Odată ce avem idee despre zone, putem merge

prin vale să discutăm și să organizăm.

Will înclină din cap când o farfurie plină ochi fu așezată în fața lui de către fiica cea mică a familiei Oliviera. Îi mulțumi și apoi spuse:

— Cam pe după masă ar trebui să fim gata de plecare. Mă gândeam la dumneavoastră, Senior, împreună cu sergentul. Dumneavoastră pentru a convinge, Gilberto pentru a vorbi cu camarazii lui soldați și pentru a începe organizarea unităților de apărare.

Athena nu putu rezista să nu întrebe:

— Și dumneata pentru a conferi puterea și maiestatea britanică acestei misiuni?

William făcu o grimasă spre ea.

— Eu pentru a lua notă despre proviziile de hrană și apă, despre armele disponibile, precum și despre pozițiile defensive. Detaliile plictisitoare, dar necesare.

— Va lua o săptămână sau cam așa ceva să străbatem toată țara, spuse *Senior* Oliviera. Poate că ar trebui să facem câteva călătorii scurte în loc de asta.

— Cred că această sarcină trebuie dusă la bun sfârșit cât mai repede cu putință. Will se uită direct spre Gilberto pentru un moment de comunicare tăcută, înainte ca tânărul să încuviințeze din cap. Athena bănuie că amândoi împărtășeau cel de-al șaselea simț al soldatului în ce privea iminentul pericol.

Fiica cea mai mare a familiei Oliviera, Beatrix, spuse pe un ton glumeț:

— Fratele meu vrea să meargă la Santo Espirito să vadă dacă îl așteaptă o anume domnișoară.

Gilberto zise voios:

— Dacă m-a uitat, nu contează. Are surori mai mici. M-aș mulțumi și cu una dintre ele.

Beatrix aruncă cu o cârpă de bucătărie spre el.

— Porcule!

Râzând, el se ridică.

— O reamintire a faptului că cea mai mare fată a familiei are cel mai aprig temperament, așa că ar trebui să aleg una mai mică.

Sora lui strigă și se pregăti să-l pocnească din nou cu cârpa. El o luă în brațe.

— Mi-ai lipsit atât de mult, Beatrix!

Îmbunată, îl îmbrățișă și ea.

— E bine să fii din nou acasă, fratele meu cel ticălos. Să dea Domnul ca și restul să vină acasă curând.

— Vor veni, dar, între timp, trebuie să întărim țara. Tată, maior Masterson? O să adun hărțile văii. Când ați terminat de mâncat, veniți în biroul tatălui meu, și vom începe să lucrăm.

Cu o plecăciune spre mama lui și spre Athena, Gilberto ieși din cameră.

Will și Senor Oliviera terminară de mâncat și se ridicară de la masă. Will îi adresă Athenei un zâmbet scurt și cald înainte de a-l urma pe Senor Oliviera în birou.

Și asta fu ultima dată când îl mai văzu, în răstimpul unei săptămâni.

capitolul 14

Justin Ballard se uită încruntat la registru, întrebându-se cât de mult i-ar trebui comerțului cu vinuri de Porto să-și revină, acum că războiul se terminase. Cererea era încă mare – vinurile bune se bucurau întotdeauna de succes. Dar rezervele erau reduse pentru că multe dintre viile de pe valea râului Douro fuseseră lovite din plin și avea să dureze ani buni până să devină productive. Între timp, Justin nu era pe-atât de ocupat pe cât i-ar fi plăcut să fie.

O bătaie în ușă fu urmată de fața veselă a Piei, una dintre servitoarele lui.

— Domnule Ballard, e un sergent Murphy care vrea să vă vadă.

Lui Justin îi luă o clipă să repereze numele și să-și amintească faptul că Murphy era ordonanța lui Will Masterson. Simțind cum un clește îi

cuprindea inima, se ridică și se îndreptă spre holul din față.

— O să-l primesc acum.

Îl găsi pe tânărul soldat admirând pictura murală pe plăci de faianță a unei podgorii terasate, operă ce acoperea un întreg perete al holului de la intrare. Fără a se mai încurca în politețuri, Justin întrebă tăios:

— Ai vești de la Will Masterson?

— Da, domnule, și maiorul Masterson e bine, spuse Murphy liniștindu-l, cu accentul lui plăcut, de irlandez. Îi întinse o scrisoare sigilată de câteva pagini. M-a trimis să vă aduc acest mesaj.

Teancul de hârtii era mult mai mult decât o scrisoare obișnuită.

— Vrei să aștepti răspunsul?

— Da, domnule, veți vedea după ce o citiți.

— Atunci, vino cu mine în birou până când o citesc. Pia, adu niște aperitive pentru sergentul Murphy.

Făcând semn sergentului să-l urmeze, Justin se întoarse în birou și se așază în spatele mesei. Rupse sigiliul de ceară și începu să examineze scrisul familiar și citeț al lui Will.

Salutare, Justin!

Odată ce războiul s-a terminat, ar trebui să stai în salonul tău delectându-mă cu priveliștea râului Douro și bând niște vin Ballard în vreme ce tu te gândești cât de repede mă poți convinge s-o iau din loc. Cu toate astea, călătoria mea spre casă a fost amânată, găsindu-mă acum în San Gabriel. Ai fost vreodată aici în vizită? E un mic regat fermecător, într-o vale ce, din nefericire, se găsea în calea trupelor franceze în retragere.

E nevoie de mult ajutor. Lista detaliată o găsești mai jos, dar mâna de lucru și butașii de viță de bună calitate sunt cele mai importante. (Varietățile de preferat sunt trecute pe o listă separată.) Mai am nevoie de unelte, articole de fierărie și praf de pușcă. O să plătesc bine pentru a obține muncitori puternici și de nădejde. Trimite-i împreună cu butașii și cu celelalte materiale necesare.

Mi s-a spus că drumul e rău – sergentul Murphy va cunoaște cel mai bine starea lui când va ajunge la tine –, așa că îmi imaginez că totul se va transporta pe asini sau catâri. Cumpără animalele de povară – e nevoie de ele aici.

Pune totul în contul meu din Porto, pentru a acoperi costurile. Dacă cheltuielile depășesc contul, sper că vei da tu diferența și o vei recupera când voi putea să iau legătura cu bancherii mei.

Murphy poate însoți muncitorii și catârii, dar sper că, dacă ai timp, o să vii tu însuși. Aici e un loc interesant, și vinul s-ar putea ridica la nivelul pretențiilor tale dacă râul de aici poate fi făcut navigabil până la vărsarea în Douro.

Sergentul Murphy îți va explica direct mai mult despre întreaga situație.

În speranța că te voi vedea în curând...

Will, extrem de recunoscător pentru orice vei putea face.

Justin ridică din sprâncene când examinează lista materialelor dorite, incluzând cuie, fierăstraie, ciocane și alte unelte. Toate acestea nu vor fi ieftine. Sigur că Will își putea permite, dar întrebarea era de ce voia să facă asta.

— Ce Dumnezeu plănuiește Masterson să construiască?

Murphy înghiți o felie de șuncă pe care o luase de pe o tavă cu aperitive pe care o adusese Pia.

— Un pod. Printre altele. Francezii au făcut multe distrugerii și au luat cea mai mare parte dintre animalele de povară, plus unelte și orice altceva puteau fura cu ușurință.

— N-am fost niciodată în San Gabriel, sergent Murphy. Poți să-mi explici de ce se interesează atât de mult Will de acest loc?

— Este o vale mică, cu oameni buni, și chiar are nevoie de ajutor, dar multe locuri au după ce trece armata pe acolo, replică Murphy. San Gabriel are, totuși, o doamnă.

— Masterson e interesat de ea? spuse Justin surprins.

Lui Will îi plăcea compania femeilor, dar niciodată nu fusese un fustangiu.

— Da, și e o doamnă foarte drăguță. E englezoaică și foarte respectată în San Gabriel – și aproape tot atât de înaltă ca mine.

Și Murphy era mai înalt decât Justin. Părea a se potrivi de minune cu Will. Începând să zâmbească, Justin spuse:

— Doamna și țara par tare interesante.

— Da, domnule. Un loc drăguț, cu multe doamne drăguțe.

Din sclipirea ochilor lui Murphy, Justin bănuie că și el își găsisese o domniță. Justin studie mai atent lista. Era puțin prea târziu pentru plantarea butașilor, dar San Gabriel era situat la înălțime, în munți, unde primăvara venea târziu, așa că plantele s-ar putea acomoda destul de bine. Varietățile de viță-de-vie din listă creșteau prin toată valea Douro și afluenții săi și cunoștea fermieri care păstrau întotdeauna butașii în plus după toaletarea anuală a viilor. Aveau să fie bucuroși să vândă acest surplus.

În Porto se găseau și destui muncitori care căutau de lucru, și unii din ei erau muncitori sezonieri în vii. Nici una dintre celelalte solicitări nu era prea dificil de obținut, deși trebuia să se folosească de relațiile sale personale pentru a obține praful de pușcă.

După un calcul rapid în minte, Justin spuse:

— Vom putea fi gata de plecare în trei zile. Sper că vei sta aici, sergent Murphy, de vreme ce voi avea nevoie de sfatul dumatăle în anumite chestiuni și vreau și să aflu mai multe despre situația din San Gabriel.

Surâsul lui Murphy se lărgi.

— Domnul maior va fi chiar fericit să fiți acolo, cu el, domnule. Cu cât mai repede putem pleca, cu atât mai bine.

Zâmbind, Justin începu să mâzgălească însemnări pe marginea scrisorii. Avea nevoie de o aventură și acum tocmai apăruse una.

capitolul 15

— Ușor, ușor! strigă Will pe când uriașa roată hidraulică era dirijată în canalul de derivație, astfel încât axul să poată fi introdus și fixat la locul lui. Încă de când trupele franceze stricaseră moara, roata zăcuse pe jumătate cufundată în apă.

Deoarece Will nu avea încă materialele pentru a reconstrui podul, propusese să reconstruiască moara și recrutase două duzini de tineri puternici să facă munca grea. Pietrele de moară și roțile hidraulice erau greu de distrus, așa încât nu aveau decât să monteze piesele la loc.

Înăuntrul clădirii cu pereți groși de piatră, pietrele de moară masive ce aveau să macine cerealele în făină fuseseră remontate mai devreme în acea dimineață. Will și proprietarul morii, Senor de Sousa, reparaseră și re poziționaseră mecanismele complicate ce transmiteau puterea râului spre pietrele de moară.

Cu un scârțâit de lemn ud pe metal, roata fu fixată în lăcașul ei și începu imediat să se învârtă, pe când șuvoiul de apă împingea paletele. Muncitorii chiuiră și se stropiră cu apă unii pe alții.

Will își ținu răsuflarea, în vreme ce Senor de Sousa puse mecanismul în mișcare. Piatra de moară rotativă de deasupra începu să se rotească pe piatra staționară de dedesubt. Victorie! Moara de grâu funcționa din nou. Proprietarul morii scoase un strigăt de bucurie.

— Slăviți să fie Sfânta Maică și toți sfinții! Și mulțumesc, prietene, pentru ajutor. Acum, să sărbătorim!

Will găsisse reparația morii un proiect satisfăcător pe plan fizic, după o săptămână de colindat prin vale cu cei doi Oliviera. Urmele invaziei franceze erau încă prezente, așa că majoritatea gabrilenilor întâmpinau cu bucurie propunerea să formeze mici zone militare de apărare pentru a oferi siguranță și viteză de reacție dacă mai apăreau alte atacuri.

După cum Will îi spusese Athenei înainte de începerea călătoriei, stătuse retras și îi lăsase pe cei doi Oliviera să explice și să convingă, dar uniforma lui era bine-venită. Englezii erau simpatizați în San Gabriel. În tăcere, evaluă valoarea de apărare a conacelor și a peșterilor și mai inventarie sursele de apă, armele, proviziile de hrană și alte provizii ce ar fi necesare pentru a crea adăposturi.

Era atât de ocupat și de obosit de la atâta muncă, încât gândurile la Athena nu-l țineau treaz toată noaptea, în schimb o visa și se trezea plin de dor. Și înfierbântat.

Reinstalarea roții hidraulice fusese o corvoadă ce implicase multă apă, și Will era ud până la piele. Din fericire, ziua era caldă. Tocmai își usca fața cu un mic prosop zdrențuit, când se apropie Gilberto.

— O zi bună de lucru, nu-i așa, domnule maior? strigă tânărul.

— Chiar așa. Acum, e timpul să ne întoarcem la Castelo Blanco, spuse Will. Proviziile pe care le-am comandat ar trebui să sosească mâine sau poimâine.

— Spre castel mergem mai târziu, dar, așa cum a spus Senor de Sousa, mai întâi să sărbătorim reconstrucția morii, zise Gilberto. Vedeți, spre castel se îndreaptă căruțe și femei. O astfel de sărbătorire este tradițională când mulți oameni muncesc împreună pentru binele obștii.

Will își aruncă privirea spre drumul ce ducea la castel. Inima începu să-i bată mai repede când le zări pe Athena și pe prințesă călărind în fața căruțelor. Mai erau o duzină de alte femei, toate îmbrăcate în straie de sărbătoare. Bucuros s-o vadă pe Athena, Will spuse:

— Îmi place acest obicei!

Când căruța ajunsese la moară, atât cele două doamne, cât și mâncarea fură întâmpinate cu entuziasm. Mama și surorile lui Gilberto veniseră cu câteva fete din oraș. Printre multe hohote de râs, păturile fură întinse pe taluzul umbrit și se descărcară din căruță coșuri cu mâncare și urcioare cu vin.

Will scrută cu privirea mulțimea și se îndreptă spre Athena, care

admira de pe cal roata hidraulică înspumată. Azi folosea o șa pentru femei, și costumul ei verde de călărie îi făcea tenul să arate ca o delicioasă frișcă. El ar fi vrut s-o lingă peste tot.

— Bună ziua, Lady Athena! Nu se putu abține să nu zâmbească larg. Mi s-a spus că acest fel de sărbătoare e un obicei. Ce țară civilizată e San Gabriel!

— Adevărat, dar nu trebuie uitată atracția de a vedea un mare număr de tineri arătoși doar în cămăși și uzi până la piele! Se uită spre Will cu vădită admirație și el observă deodată cum cămașa albă și udă i se lipa de umeri și de piept. Nu tocmai decent, de fapt, dar îi plăcea expresia de pe chipul ei.

— Iată un inginer în mediul lui natural, spuse el cu o plecăciune adâncă.

— Starea ta actuală e tipică pentru un inginer militar?

— De obicei, e mai mult noroi. Îmi place să mă ud tot într-o zi plăcută cum e asta.

Apa înghețată și focul de artilerie făcuseră astfel de proiecte mai puțin plăcute în locuri precum Badajoz. Dar asta se întâmplase în trecut. Acum era mai bine.

— Pot să te ajut să descaleci?

Ea ezită o clipă. Athena era perfect capabilă să descalece singură, și amândoi știau asta, dar oferta unui domn de a ajuta o doamnă să descalece era un pretext pentru o atingere. Will fu mulțumit când ea încuviință din cap și alunecă jos în brațele care o așteptau.

Pentru doar o clipă, continuă s-o țină cu mâinile de talia zveltă. Avea o delicioasă mireasmă picantă de rozmarin, și văzu în ochii ei că își amintea la fel de bine ca el de seara petrecută pe acoperiș.

Pe când el se dădu deoparte, ea spuse gâfâind ușor:

— Mi-am dat seama că scala relațiilor mai trebuie mărită cu o altă categorie. Flirtul. Să te bucuri de compania celuiilalt, cu puțin romantism, dar fără intenția de a merge mai departe.

Asta era promițător.

— O idee excelentă. Hai să rearanjăm scala în patru categorii. Prietenie, flirt, aventură și căsătorie.

Ea își priponi calul.

— Mai există și posibilitatea indiferenței și a dușmăniei.

— N-aș putea niciodată să fiu indiferent față de tine, șopti el. Și o să fac tot ce-mi stă în putință să mă asigur că n-o să mă consideri niciodată dușman.

Ea roși și se uită în jos pentru a-și ridica fusta costumului de călărie ce se târa pe pământ.

— Acum, cu siguranță flirtezi, așa că noua categorie trebuie acceptată.

El zâmbi.

— Categoriec flirtez. Am așteptat toată săptămâna ocazia s-o fac.

— Asta depășește flirtul și merge spre o nerușinată lingușire, spuse ea, amuzată. Munca ta din săptămâna care a trecut a fost încununată de succes?

— Da, nimeni nu l-a uitat pe generalul Baudin, așa că aproape toată lumea a agreat ideea de a-și întări capacitatea de a rezista în față prădătorilor de orice fel.

— Bine! Vreau să aud amănunte. Se întoarse spre cal și luă din desagă o pătură ușoară, țesută. Obiceiul la aceste sărbătoriri neoficiale e să stai așezat pe pături, să discuți și să mănânci. Doamnele aduc păturile proprii și de obicei stau pe loc, în vreme ce domnii mai circulă de colo-colo. E interesant de privit.

Will luă pătura și o întinse pe un petic de umbră aruncat de un grup de copaci subțiri. Modelul în dungii era în culoarea naturală a lânii de oaie, cu câteva pete de iarbă de la folosirile trecute.

— De vreme ce mulți dintre tineri s-au întors de curând acasă, îmi imaginez că există multe flirturi.

Athena se așeză grațios la un capăt al păturii, cu genunchii îndoiți într-o parte.

— Sunt o însoțitoare, și treaba mea e să mă asigur că flirtul se

menține în limite acceptabile. Gabrilenilor le place să se distreze, și sărbătorirea eforturilor colective e un pretext perfect. Bineînțeles că mai e și euforia sfârșitului războiului.

— Mi se permite să stau pe pătura ta?

— Dacă vrei să stai lângă o însoțitoare austeră, te rog, ia loc.

Vorbea afectat, dar ochii căprui îi scânteiau.

El râse și se așeză pe pătură, care era destul de mare pentru ca doi adulți să stea fără să se atingă. El își dori să fi fost puțin mai mică, dar în acest caz ar fi fost mai puțin bine-venit.

— Se poate face ceva în zonele pe care ai încercat să le cercetezi? întrebă Athena.

— Da. Senor Oliviera pare să știe fiecare deal și câmp din întreaga țară, așa că estimările lui inițiale au fost corecte. În câteva locuri, accesul la apă ar trebui modificat, dar, una peste alta, organizarea a decurs foarte bine.

— De ce e cel mai mult nevoie?

— Mai multe arme și mai multe alimente ce se pot păstra pe termen nelimitat, cum ar fi fasolea și orezul, spuse el pe loc. Să aducem hrană e simplu și nu foarte costisitor și sper că avem timp să o facem. Cu armele, e altă poveste.

Ea se încruntă.

— Cât de bine pot fi apărate zonele strategice?

— Asta depinde de felul atacului, spuse el. Construcția „gabrilenă” tradițională de ziduri înalte de piatră în jurul unei case, o fântână și acareturi face să fie foarte simplu să ții la distanță niște bandiți obișnuiți care vor să se năpustească înăuntru și să fure tot ce pot. Dar o bandă de tâlhari mai mare, mai bine înarmată, mai hotărâtă e mult mai periculoasă, în special dacă scopul este să asedieze.

Athena se încruntă.

— Sper că primejdia pe care ai simțit-o să însemne doar niște bandiți obișnuiți, nu genul acela mai hotărât. Situația armelor se va îmbunătăți când colonelul da Silva și restul trupelor se întorc.

— Da, și asta se va întâmpla peste doar câteva săptămâni, spuse el liniștitor. Dar simțul lui îi spunea că era ceva mai rău decât bandiți obișnuiți, și asta în viitorul nu prea îndepărtat. I-ar fi plăcut să creadă că se înșela, dar al șaselea lui simț nu prea dăduse greș.

Râzând, o fată din oraș se apropie și le oferi o tavă pe care erau urcioare și un morman de pateuri mici și calde, asemănătoare cu pateurile englezești cu carne. Will acceptă vinul și trei dintre plăcintele.

— Mulțumesc, *senorita*, spuse el. Reconstrucția morilor de măcinat e o treabă care face foame.

— Noi vă mulțumim *dumneavoastră*, domnule maior Masterson. Mama aproape că terminase făina. Făcu o reverență și o zbughi din loc.

Plăcintele aveau o umplutură picantă cu fasole, ceapă și ardei iute cu usturoi și niște ierburi picante. Will o termină pe prima din două mușcăături.

— Înțeleg că asta e versiunea gabrilenă pentru *empanada*⁸, dar cu condimente diferite? Gustoasă.

Athena îi întinse unul dintre cele câteva șervete pe care le adusese.

— Da, deși în timpurile mai prospere ar fi fost umplute cu carne, probabil porc afumat amestecat cu legume.

Își mânca plăcinta mai delicat, dar cu entuziasm.

Vinul roșu era rece și picant, dulce, cu bucăți de fructe tăiate.

— Și asta e versiunea gabrilenă a sangriei⁹?

— Da, acest fel special de vin e cam aspru, nu-i de cea mai bună calitate, așa că adăugarea de fructe îi ascunde defectele. E minunat într-o zi toridă cum e asta.

Gândindu-se cât de generos curgea vinul în vale, el întrebă:

— Cât mai e până când rezervele de vin se termină? Proviiziile existente nu vor ține o veșnicie.

⁸ *Empanada* este o plăcintă obișnuită, de forma unei turte mici, subțiri și semirotunde. (n.tr.)

⁹ Sangria este o băutură alcoolică răcoritoare pe bază de vin. Mai conține fructe, apă și alte băuturi ca lichior sau coniac. (n.tr.)

— Au fost câțiva ani foarte buni pentru recolta de struguri înainte de invazia lui Baudin, așa că proviziile au fost mari, răspuse Athena. Nu există vreo gospodărie în San Gabriel care să nu aibă câteva butoaie de vin păstrate în cămară sau în beci. Dar ai dreptate, rezervele se apropie de sfârșit. Dacă se pot deschide depozitele din peșteri, butoaiele de acolo vor ajunge pentru mult timp. Ideal ar fi până când producția locală de vin va reveni la normal.

Elegantă, într-un costum albastru cu auriu, prințesa Sofia se mișca printre ai ei, mulțumind bărbaților care-și oferiseră din timpul lor, discutând și râzând cu toată lumea. Will o urmări cu o privire leneșă.

— Sofia își ia în serios răspunderile.

— Într-adevăr. Câtă vreme ai fost plecat, au fost trei zile de judecată deschisă la castel. Este un alt obicei gabrilen, explică Athena. Oricine din regat poate prezenta o cerere sau poate aduce o controversă în fața cârmuitorului. Cum prințul Alfonso nu mai e în stare să prezideze, Sofia i-a luat locul. E foarte răbdătoare și ascultă atent înainte de a lua hotărârea.

Will îi aruncă Athenei o privire întrebătoare.

— Firește că tu ești acolo s-o ajuți.

— Sofia se consultă cu mine înainte de a da o hotărâre, admise Athena. Are tendința de a fi prea blândă, așa că am încurajat caracterul practic. Dar stau retrasă. Ea e prințesa și nu trebuie să pară influențată de o străină.

— Noi și ajutorul nostru suntem bine-veniți aici, spuse Will încet. Ai fost mană cerească pentru San Gabriel. Dar, până la urmă, suntem străini.

— Eu am fost o străină oriunde, spuse ea cu voce abia auzită.

El voi s-o ia pe după umeri și să-i spună că lângă el avea întotdeauna un loc al ei, dar nu încă. Era prea curând. Spuse doar:

— Dar cu siguranță mai puțin străină în Anglia.

Ea zâmbi, cu o veselie neobosită.

— Așa sper și eu.

O mișcare în depărtare îi atrase atenția, și el își puse o mână streășină la ochi, uitându-se în lungul drumului ce ducea spre Portugalia. Un zâmbet lent i se lăți pe față, văzând un bărbat solid și brunet care conducea un șir de animale de povară încărcate din greu.

— Cred că ne-au sosit cuiele, fasolea și praful de pușcă.

— Ballard e deja aici? Athena aproape că sări în sus de emoție.

Minunat!

Will se ridică.

— Sunt destule plăcinte și băuturi cât să-i întremăm pe Justin și pe oamenii pe care i-a adus cu el?

Athena râse.

— Nu ducem niciodată lipsă de mâncare la festivitățile gabrilene.

— O să-l aduc să ți-l prezint. Cu un rânjet, Will se îndreptă spre calul său. Progresele erau remarcabile și, cu cât făcea mai repede ce putea pentru San Gabriel, cu atât mai repede se putea duce acasă.

De preferat, cu Athena lângă el.

capitolul 16

Drumul spre San Gabriel era exact atât de greu pe cât i se spusese, și Justin împreună cu convoiul lui de muncitori și animale de povară fură recunoscători când ieșiră din trecătoare și coborâră în vale. Era un loc mai vast și mai înverzit decât se așteptase Justin. Poate un secret al munților le adusese mai multă ploaie decât altor regiuni. Studii dealurile terasate unde fuseseră distruse atâtea podgorii vechi și fu bucuros că putuse obține o mulțime de butași buni pentru a reface viile.

Drumul șerpuia în jos, și, când Justin ieși dintr-o fundătură, văzu râul nu departe de ei. O mulțime de bărbați și femei îmbrăcați în culori vii stăteau la picnic pe mal. Era o scenă liniștitoare, ce făcea ca războiul să pară foarte îndepărtat.

Înspre sus, departe spre sud, Justin văzu o construcție masivă de

piatră deschisă la culoare ce trebuia să fie Castelo Blanco. Era pe punctul de a-l căuta pe sergentul Murphy, când văzu un călăreț care galopa ieșind din adunarea de lângă râu: un bărbat masiv pe un cal așijderea.

Zâmbind cu gura până la urechi, Justin își mână calul mai repede. El și Will se întâlniră la jumătatea drumului între convoi și râu. Will își opri calul lângă cel al lui Justin și scutură cu entuziasm mâna prietenului său.

— A trecut prea mult timp! Fir-ar să fie, dar ce bine e să te revăd.

Justin râse.

— Pot să spun același lucru! Mă bucur că ai supraviețuit îndeajuns cât să te întorci acasă, Will. Își duse un deget peste umăr, arătând lungul convoi de animale de povară. Ți-am micșorat contul din banca din Porto până aproape de zero, dar acum ești mândrul proprietar a tot soiul de articole de fierărie, butași de vie, provizii și alte lucruri, precum și patronul câtorva duzini de oameni foarte capabili și muncitori.

Will chicoti.

— Ai fi mirat să afli că un proiect drag inimilor gabrilenilor este să arunce în aer surparea de pământ care a blocat peșterile cu depozitele de vinuri?

— Țștia-s oamenii ce-mi plac, spuse Justin zâmbind ștřengărește. Abia aștept să gust vinurile locale.

— Nu cred că vei fi dezamăgit, spuse Will. Dar eu abia aștept să beau câteva halbe de bere englezească atunci când o să ajung acasă.

— Berea e pentru țărani, spuse Justin țanțoș.

Era o veche dispută. Will rânji pe când își întoarse calul în direcția din care venise.

— Vinovat!

— Ce-i cu adunarea aia de lângă râu?

— Am reparat o moară de măcinat azi-dimineață, așa că doamnele de la castel au venit să ne hrănească și să sărbătorim, explică Will pe

când o porniră din nou la drum, călare. Mi s-a spus că ar trebui să fie destule *empanada* și sangria pentru tine și oamenii pe care i-ai adus.

Lui Justin îi lăsă gura apă gândindu-se la așa ofertă.

— Țsta-i un bun mod de a câștiga loialitatea tuturor celor care au bătut atâta drum până aici. Se întoarse în șa și făcu un gest cu mâna, indicând ca toată lumea să-l urmeze spre râu. Asinii și măgarii o să fie la fel de bucuroși ca bărbații.

— Unde-i Tom Murphy? întrebă Will.

— E pe post de ariergardă, spuse Justin. Împiedică animalele rămase în urmă să se piardă și e atent să nu apară probleme. Un tip foarte priceput. Cu toate astea, n-am avut probleme. Drumul care urcă pe lângă Douro și peste munți a fost accidentat, dar drept.

— Drumul era destul de aproape de cursul râului San Gabriel încât să poți vedea dacă ar putea fi făcut navigabil? întrebă Will.

— Nu, pentru asta va fi necesară o cercetare specială, spuse Justin. Dar, din privirile fugare pe care le-am aruncat spre râu din când în când, ar putea fi posibil să îmbunătățim albia.

— Bine. Will chicoti văzând doi călăreți care veneau spre ei. Doamnele sunt la fel de curioase ca pisicile. Două dintre ele vin spre noi chiar acum.

Justin văzu o femeie foarte înaltă, îmbrăcată în verde, și lângă ea o tânără fată în albastru și auriu.

— Cu siguranță că femeia în verde e englezoaica despre care am auzit, nu?

— Bănuiesc că Murphy nu s-a putut abține să nu-ți spună de ea, zise Will sec. Da, acea superbă ființă e Athena Markham, dar n-o admira prea mult. E a mea.

Justin îi aruncă prietenului lui o privire uimită.

— Serios?

— Mai corect ar fi să spunem că încerc s-o conving, explică Will. Suntem buni prieteni și încerc s-o ispitesc să devenim mai mult.

Will n-ar fi vorbit astfel despre o femeie decât dacă intențiile lui

erau onorabile, ceea ce îl făcu pe Justin curios s-o cunoască pe acea doamnă. Prietenii lui Will fuseseră îngrijorați că pierderea devastatoare a tinerei sale soții ar fi putut să-i frângă inima pe vecie, dar se părea că timpul izbutise să-și aplice magia tămăduitoare.

Justin însuși n-avea rezerve în ce privea însurătoarea, deși încă nu întâlnise femeia care să se potrivească bine în viața lui complicată, împărțită între două țări. Acum, că războiul se terminase, era timpul să înceapă să caute în mod serios, poate în următoarea lui călătorie înapoi în Anglia.

Atât Athena Markham, cât și tânăra ei însoțitoare călăreau admirabil. Justin presupuse că asta era necesar în această țară muntoasă, cu drumuri dificile și cu doar câteva căruțe, dacă erau și acelea.

Athena arăta puternică, grațioasă și pricepută, o amazoană potrivită pentru Will Masterson. Deși nu era o frumusețe, era foarte atrăgătoare, cu o expresie ce trăda inteligență și umor. Justin abia aștepta s-o cunoască mai bine, dar prima impresie îi spunea că era acceptabilă pentru Will.

Doamnele sosiră și își struniră caii.

— Bine ați venit în San Gabriel, domnule Ballard! spuse tânăra femeie în albastru într-o engleză fluentă, cu un ușor și fermecător accent gabrilen.

Justin abia o observase pe fată, pentru că o studia pe domnișoara Markham, dar acum își concentrează întreaga atenție asupra ei – și se simți de parcă asupra lui se rostogolise un uriaș butoi de vin, turtindu-l și împiedicându-l să mai respire. Era minionă și minunată și, sub umbra elegantei sale pălării de călărie, avea niște trăsături splendide, o expresie dulce și sinceră și un zâmbet ce-i zăpăci complet mintea.

Will vorbi înainte ca tăcerea lui Justin să devină stânjenitoare.

— Prințesă Maria Sofia, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe prietenul meu Justin Ballard din Edinburgh și Porto. Domnișoara Markham,

Justin Ballard. Justin, fă cunoștință cu doamnele care conduc San Gabriel.

„Prințesa Maria Sofia?” Justin înghiți cu greu. Așadar, aceasta era prințesa regală și probabilă moștenitoare a tronului din San Gabriel. Se presupunea că prințesele erau uimitor de frumoase doar în basme, nu și în viața reală.

Se înclină în fața ei, din șa.

— Alteță, sunt onorat să vă cunosc. Abia își aminti să adauge: Și pe dumneavoastră, domnișoară Markham.

— Plăcerea e reciprocă, domnule Ballard. Am așteptat sosirea dumneavoastră cu mare nerăbdare.

În ochii domnișoarei Markham se citea amuzamentul. Probabil era obișnuită să vadă bărbații complet zăpăciți când o întâlneau pe prințesă.

Când privirea Mariei Sofia o întâlni pe a lui, ochii ei se măriră pentru un atât de scurt moment, încât el nu fu sigur că nu-și imaginase. Apoi, alesele maniere ale unei prințese moștenitoare preluară controlul și ea întinse mâna.

— În numele țării mele, San Gabriel, vă adresez mulțumiri pentru bunăvoința dumneavoastră de a ne ajuta.

Mâna ei înmănușată era delicată, dar strângerea de mână fermă. Aceasta era o fată care învățase să fie mai mult decât o domnișoară sfioasă, fără nici o părere. El bănuia că prințesele învățau de timpuriu cum să se poarte în orice împrejurare.

Câți ani să aibă? Șaptesprezece, poate optsprezece? Prea tânără pentru el. Și o *prințesă*, pentru numele lui Dumnezeu! Familia Ballard avea un statut bun, dar totuși nu avea sânge albastru.

Lăsând atracția nepotrivită deoparte, îi eliberă mâna și spuse cu seriozitate:

— Războiul a costat atât de mult pentru atâția oameni. Mă bucur să contribui la reconstrucția țării într-o oarecare măsură.

— Oamenii dumneavoastră pot fi cazați în barăcile armatei, dar

dumneavoastră trebuie să stați la castel. Avem mult spațiu, și sunt sigură că dumneavoastră și domnul maior Masterson aveți multe de recuperat.

— Într-adevăr, avem.

Oare ar fi putut să sune mai plictisitor de atât dacă ar fi încercat? Din fericire, Will spuse:

— Vă așteaptă *empanada* și sangria. Mai târziu, putem stabili de ce proiecte să ne apucăm mai întâi, acum, că au sosit proviziile.

— Butașii de vie trebuie plantați cât mai repede cu putință, spuse Justin, bucuros că deschiseseră un subiect la care se pricepea. Timpul e deja destul de înaintat pentru plantări. Cu cât mai repede sunt plantați, cu atât mai repede vor începe să crească.

— Foarte adevărat, spuse prințesa, întorcându-și calul spre râu. Podgoriile trebuie să fie o prioritate. Dar acum, că aveți cuiele și fierăria de care aveți nevoie, e timpul să construiți podul pe care ni l-ați promis, domnule maior Masterson. Cât de repede ar fi posibil?

— Cred că plantarea și construcția pot fi începute în același timp, spuse domnișoara Markham. Dar rămâne problema buștenilor lungi necesari pentru pod.

— Am calculat cantitatea necesară, spuse Will. Acum, tot ce trebuie este să găsim bușteni uscați, potrivit de lungi.

Prințesa îl privi.

— Cred că am o soluție, domnule maior. Eu și Senor Oliviera am discutat despre asta. Se poate renunța la două acareturi ale castelului construite cu bușteni lungi. Dacă credeți că sunt potriviți, clădirile pot fi demolate și lemnul poate fi folosit pentru pod. O să meargă, nu-i așa?

— Și eu m-am gândit cam la același lucru, admise Will. Odată, în Spania, am dărâmat un han din apropiere pentru bușteni, când a trebuit să construim un pod de rezervă, dar nu a fost o soluție agreată. Hangiul n-a fost bucuros, chiar dacă a fost recompensat.

— Avem nevoie de pod mai mult decât avem nevoie de câteva

soproane, mai ales că multe dintre vitele noastre au fost furate de francezi și va trece mult timp până când vom reface turmele. În seara asta, noi patru vom cina împreună și vom discuta despre cum e cel mai bine de acționat, acum că domnul Ballard a sosit cu proviziile și cu oamenii. Prințesa făcu gestul de a-l invita pe Justin să călătorească alături de ea. Și, vă rog, domnule, să-mi povestiți despre afacerea de transport a vinurilor. Asta poate fi o informație de care San Gabriel să aibă nevoie.

— Pot vorbi despre comerțul cu vinuri de cu zori până-n seară, Alteță, spuse Justin, prostesc de mulțumit. Sunteți avertizată!

Ea râse.

— Vă rog, spuneți-mi Sofia. Aici e un foarte mic regat, până la urmă.

Până acum, el nu spusese pe nume nici unei prințese, nici măcar uneia foarte tânără.

— Sunt onorat. În schimb, sper că-mi veți spune Justin. Acum, despre transportul de vinuri...

Pe când începuse să explice cum funcționa afacerea, se simți recunoscător că se hotărâse să vină el însuși în San Gabriel. Voise o aventură și găsisese ceva mai mult decât visase.

Athena și Will rămaseră în urma Sofiei și a lui Justin. Când fură la o distanță de unde nu mai puteau fi auziți, Will șopti:

— E doar imaginația mea, sau cei doi s-au aprins ca două felinare când s-au întâlnit?

— Nu e imaginația ta, spuse Athena, încruntându-se. Sper că Justin Ballard e un bărbat onorabil, așa-i?

— Fără îndoială, spuse Will pe când studia cealaltă pereche. Se pare că au sărit peste prietenie și au trecut direct la flirt.

— Ceea ce e exact atât până unde pot merge.

Athena n-o văzuse niciodată pe Sofia reacționând cu un asemenea interes față de un bărbat. Adevărul fie spus, Ballard era foarte atrăgător, cu păr negru și cu fața arsă de soare ca a unui localnic, dar

cu ochi de scoțian, de un albastru luminos, ce luceau de umor, și cu un aer de rafinament monden.

Cu toate astea, n-ar putea fi niciodată o pereche potrivită pentru regina din San Gabriel.

capitolul 17

Athena intră devreme în salon și îl găsi pe Will relaxându-se deja pe canapea, în vreme ce studia un vraf de hârtii. Își scosese hainele ude și stropite de noroi și purta o jachetă bleumarin bine croită, pantaloni galben-închis și cizme negre, bine lustruite.

Înlemni, cuprinsă de un fior de gheață. El aducea prea mult cu un gentleman londonez monden. Și, mai rău, era îmbrăcat cum fusese tatăl ei în acea unică și teribilă ocazie când se întâlniseră.

Scurtul moment de groază dispăru când el își ridică privirea și îi aruncă acel minunat și cald zâmbet specific lui. Puse deoparte hârtiile și se ridică s-o salute, așa încât ea se relaxă și intră în salon, închizând ușa în urma ei.

— Mă bucur că Sofia a sugerat o mică cină intimă în seara asta. Nu sunt pregătită pentru o masă îmbelșugată în stilul Oliviera, iar prietenul tău, domnul Ballard, trebuie să fie chiar și mai obosit după drumul de la Porto.

— Justin a avut întotdeauna o rezistență deosebită. Will arată spre hârtii. Am trecut în revistă lista de mărfuri, și mi-a depășit așteptările.

— Abia aștept să văd listele după cină. Athena scutură din cap. De luni întregi, abia ne menținem pe linia de plutire. Acum, San Gabriel poate începe să meargă înainte, mulțumită ție și domnului Ballard.

— Abia aștept să stăm amândoi la un pahar de brandy; mai târziu, în vreme ce ne punem la curent cu ultimele bârfe. Will merse prin cameră spre ea, cu o licărire neastâmpărată în ochi. Dar acum, mă interesează să definesc „flirtul”. Include el un sărut manierat?

— Bănuiesc că asta depinde de cât de manierat e sărutul, spuse

Athena privindul puțin îngrijorată.

— Foarte manierat, serios. Atingerea buzelor lui Will pe tâmpla ei stângă fu ușoară ca un fulg, dar, în același timp, brațele lui o cuprinseseră într-o strânsoare caldă. Ce zici de îmbrățișări? O îmbrățișare manierată e acceptată ca flirt?

Athena zâmbi, neputând rezista să nu se relaxeze lângă trupul lui puternic și bine clădit.

— Îmbrățișările sunt o zonă periculoasă, dar îmi plac extraordinar de mult.

Își înclină capul lângă al lui, simțind cum tensiunea i se risipește. Mirosea a săpun, și mai simțea și atrăgătorul lui miros personal. Deși pasiunea putea izbucni în orice moment dacă o lăsa, această îmbrățișare era afecțiune, pură și simplă. Ar fi fost fericită să fie ținută așa în brațe pentru o veșnicie.

— Îmi place flirtul, spuse el gânditor, mângâindu-i spatele cu o mână. Deși nu sunt dispus să accept că flirtul nu poate merge niciodată mai departe.

Și Athena avea oarecare probleme în a accepta asta. În momente ca acesta, era ușor de imaginat că ar putea exista mai mult. Că ei ar putea fi mai mult. Și cu toate astea...

Ea făcu o grimasă și se retrase din îmbrățișarea lui.

— E mai ușor să flirtezi cu un inginer ud și plin de noroi decât cu gentlemanul alarmant de monden pe care l-am văzut când am intrat în cameră, spuse ea cu o tristă onestitate.

— Pot să dau jos haina asta bine croită și să-mi torn apă în cap, dacă asta ar fi de ajutor, spuse el serios.

Ea nu putu să nu râdă. Will era atât de pragmatic, încât era ușor să uiți că era moșier. Deși nu era pair ca bunicii ei disprețuitori, putea circula cu lejeritate în acel mediu. Din comentariile pe care le făcuse despre prietenii lui aristocrați, era sigură că putea. Era cel mai bine să savureze flirtul și să nu tânjească după mai mult.

Deși, atunci când îi admira trupul masculin, puternic, precum și

ochii lui surâzătorii, era imposibil să *nu* tânjească după mai mult.

— O să te scuz pentru haina bine croită pentru că sunt sigură că-i o întâmplare că arăți elegant.

— Odată, de mult, un valet m-a informat că era imposibil pentru un bărbat de talia mea să arate elegant, spuse el serios. Sunt prea mare. Umeri exagerați, mușchi exagerați. Așa că am renunțat la orice gând legat de modă și acum mă mulțumesc cu a fi respectabil.

— N-am a mă plânge de statura ta. E o plăcere neobișnuită pentru o femeie deosebit de înaltă ca mine să se uite în sus la un bărbat, spuse ea răutăcios.

— Cred că ai exact statura potrivită, spuse el cu o lucire în ochi. Delicios de potrivită pentru îmbrățișări.

Din fericire, afară se auziră râsete și zgomote de pași, înainte ca Athena să se poată hotărî dacă să meargă spre el sau să se retragă.

Athena și Will se despărțiră chiar înainte ca Sofia să intre, cu Justin Ballard urmând-o îndeaproape. Cei doi râdeau împreună și Sofia avea pe față o strălucire de fericire pe care Athena n-o mai văzuse de la invazia francezilor. Era minunat s-o vadă pe Sofia fericită din nou, dar nu dintr-un motiv ce cu siguranță aducea după sine durere. „Fii atentă cu inima ta, surioară.”

După ce schimbă salutul, Sofia ridică o sticlă de vin pe care o adusesse cu ea.

— Justin a fost prea amabil că n-a menționat calitatea sangriei azi după-amiază.

— A fost delicioasă și foarte bine-venită, protestă Justin.

— Dar e doar un vin de masă abia acceptabil, acoperit de gustul de fructe, spuse Sofia direct. Așa că am adus un vin ce demonstrează mai bine de ce e capabil San Gabriel. Justin, vrei să deschizi sticla pentru a putea respira? Ar trebui să fie gata cam pe când se va servi cina.

Justin îi făcu pe plac, cu îndemânarea la care te puteai aștepta din partea unui experimentat negustor de vinuri. După ce dopul fu scos, turnă puțin într-un pahar.

— Nu bea încă! porunci Sofia.

El îi zâmbi.

— Știu prea bine asta. Învârti vinul în pahar, apoi miroși cu grijă. Dar miroase foarte promițător.

Două dintre fetele Oliviera sosiră cu tăvi de mâncare. După ce aranjară farfuriile adânci și întinse pe masă, fetele făcură o scurtă reverență și se retraseră.

Aduseseră o varietate de mâncăruri consistente, incluzând cod uscat ce fusese fiert cu cartofi și ceapă, cârnăciori usturoiați, turte de mălai, pui cu orez, brânză, salată de fasole și inevitabilele măslina. Era o mâncare rustică, asta își putea permite San Gabriel acum, dar preparată de un bucătar regal talentat. Toată lumea atacă bucatele de pe masă cu entuziasm, și faptul că se serveau singuri făcea ca atmosfera să fie una relaxată.

Apoi Sofia turnă vin, atentă să nu agite depunerile de la fundul sticlei, și toți se opriră să se uite la reacția lui Justin. El chicoti:

— E greu să evaluezi un vin sub o asemenea presiune!

Sofia începu să se scuze, dar el n-o lăsă, făcând semn cu mâna.

— Bineînțeles că degustarea contează. Trebuie să fie onestă, să știți. Simpla politețe nu-i indicată în acest caz.

— Înțeleg, spuse Sofia fără a-și feri privirea.

El sorbi din vin, gustându-l cu atenție, apoi mai bău, cu o expresie gânditoare. După ce luă o înghițitură mai mare, spuse:

— E excelent. La fel de bun ca orice vin produs în valea Douro, și are o calitate în plus, doar a lui. Sper că se va găsi un mod de a-l expedia în Porto și mai departe.

Sofia și Athena răsuflară ușurate. Problema transportului era una deloc de neglijat, dar totuși rezolvabilă. Acum că știau că valea avea potențial pentru exporturi valoroase, aveau să găsească o cale.

Deși gabrilenii nu credeau de obicei în amestecarea afacerilor cu ceva atât de important precum cina, toți patru erau nerăbdători să înceapă planificările, așa încât listele de materiale circulară în jurul

mesei la fel de lesne precum sticlele de vin.

Athena studie cantitățile noilor provizii de mâncare. Will și prietenii lui nu se zgârciseră.

— Voi prelua sarcina de împărțire a hranei, pentru că am aflat unde e cea mai mare nevoie pe timp de iarnă. Presupun că unele dintre articole care se păstrează bine, cum ar fi fasolea, orezul și codul uscat, vor fi depozitate în adăposturi, în vreme ce alte alimente pot fi date oamenilor care au acum nevoie de ele, așa-i?

— Așa mă gândeam și eu, spuse Will. Nimeni nu trebuie să stea flămând, așteptând să se coacă legumele și grânele din noul sezon.

Sofia încuviință din cap.

— Justin, dumneata împreună cu mine și cu Senor da Cunha, specialistul în vinuri de la castel, ar trebui să împărțim butașii de vie. Podgoriile regale Alcantara sunt cele mai mari și au suferit cel mai mult după francezi, dar mai sunt mulți alți viticultori în vale care au suferit pagube.

— Alcantara regală, spuse Justin gânditor. Ar fi un nume atractiv pentru cele mai bune vinuri gabrilene.

Sofia își ținu răsuflarea, cu ochii scânteind.

— Ce idee minunată! Trebuie să folosim orice atu pe care-l avem pentru a reconstrui San Gabriel.

Roșind sub pielea arsă de soare, Justin întrebă:

— De cât ajutor au nevoie viticultorii cu plantarea? Toți muncitorii pe care i-am angajat au experiență cu viile și majoritatea se pricep și la altceva.

Sofia cugetă.

— Unele dintre familiile care dețin podgorii au servitori care se pricep la producerea vinurilor, dar fermele mai mari vor avea nevoie de ajutor suplimentar, așa încât treaba să se poată face repede. Îl voi întreba pe Senor da Cunha de câți muncitori ar fi nevoie pentru plantări. Cred că nu de toți.

— O să am nevoie de câțiva dintre cei mai solizi tipi să ajute la

demolarea șoproanelor de lângă castel și la pregătirea buștenilor pentru a fi folosiți la pod, spuse Will. Atunci când vom fi gata de construit, ar trebui să fie pregătiți să dea o mână de ajutor.

Sofia bătu din palme, atât de emoționată, încât arăta gata să țopăie pe scaun.

— În două sau trei săptămâni, butașii vor prinde rădăcini și o să avem și podul! Atunci, primele legume din grădini vor fi gata și se vor putea deschide piețele din oraș. N-o să fie nimeni flămând în iarna asta!

— După plantare și pod, vom putea redeschide peșterile cu vinuri, spuse Will. Justin, sunt tentat să folosesc niște praf de pușcă pe care l-ai adus pentru a ne face drum înăuntru, dar Athena nu vrea să riscăm să stricăm vinul.

Justin se lăsă pe spate, râzând.

— Lord Masterson, arăți mult prea nerăbdător să arunci lucrurile în aer. Cum o să suporti plictiseala din Camera Lorzilor când o să te întorci acasă?

Fiorul de gheață pe care Athena îl simțise când îl văzuse pe Will îmbrăcat ca un gentleman elegant se întoarse înmiiit. Simțind cum i se scurge sângele din vene, întrebă prudentă:

— Lord Masterson?

— N-a pomenit despre asta? Întrebă Justin cu o ușoară surprindere. E Lord William Masterson, al șaselea baron Masterson de la Hayden Hall. Ești al șaselea baron, nu-i așa, Will? Sau al cincilea?

— Al cincilea, spuse Will, încruntându-se pe când o privea pe Athena.

Athena sorbi din vin pentru a-și umezi gura uscată.

— Nu, n-ai pomenit despre asta, Lord Masterson.

Prinzându-i privirea, Will spuse:

— Posesia unui titlu nu e ceva la care mă gândesc prea mult. Nu-i cel mai important lucru legat de mine și complet inutil pe câmpul de bătălie.

— Să fii Lord Masterson nu e scut în calea unui glonț, încuviință Athena. Dar e atât de util în societate. Ești categoric cu peștii cei mari, nu cu plevușca. Simțindu-se deodată rău, ea se ridică. Sunt obosită și gata de culcare. De dimineață, o să încep împărțirea hranei acolo unde e necesar. O să adun pe câțiva dintre servitorii de la castel și poate și pe Mercedes da Silva. Îi place să călărească și îi plac oamenii. Cu un semn din cap spre Sofia și spre Justin, luă un sfeșnic și deschise ușa spre coridor.

— Athena! spuse Will aspru.

Fără a-l băga în seamă, ea închise ușa și merse repede spre camerele ei.

El se mișcă mai repede, ieșind în fugă pe ușă și alergând pe coridor. O ajunsese din urmă chiar când aproape că se pusese la adăpostul camerelor ei.

— Athena, te rog!

O luă de braț și o întoarse cu fața spre el. În lumina slabă a sfeșnicului, pe chipul lui se citea îngrijorare.

— De ce ești așa supărată? Nu sunt altfel decât până acum.

— Ești un pair ereditar cu un loc în Camera Lorzilor. Își smuci mâna să și-o elibereze. Dacă intri într-o încăpere în Londra, lumea va șopti că a sosit Lord Masterson. Da, *acel* Lord Masterson, eroul militar. Vei fi pe primele locuri din orice listă de celibatari a pieței căsătoriilor. Ești, probabil, mult mai bogat decât mi-am dat eu seama. Poate că nu te-ai schimbat, dar percepția mea despre tine s-a schimbat. Inspiră tremurat. E timpul să punem capăt flirtului. Îți vei termina treaba în San Gabriel în curând și te vei întoarce la adevăratul tău rang și la adevărata ta viață. O viață ce n-are nimic de-a face cu mine.

El dădu să răspundă, apoi se opri cu ochii mijiiți, studiindu-i fața.

— Nici nu pot să-mi imaginez durerea și persecuțiile pe care le-ai suferit până când ai crescut, spuse el încet. Nici chiar mama ta n-ar fi înțeles cu adevărat. Deși a ales să trăiască scandalos, avea încrederea în sine ce venea odată cu conștiința faptului că se născuse Lady

Cordelia. Tu n-ai avut o astfel de posibilitate și ai fost condamnată să suporti consecințele acțiunilor ei.

Ea își feri privirea, neputând să-l privească în ochi.

— Ai intuiție, Lord Masterson. Am crescut cu dispreț și insulte, ambele aruncate mie atât direct în față, cât și pe la spate. Un tânăr aristocrat a fost prima și unica dragoste adolescentină, și era dornic să mă sărute, dar era revoltat de ideea că aș putea fi pentru el mai mult decât o amantă. Anii petrecuți la școala aceea groaznică unde am fost silită să cos pe o broderie cuvintele ce spuneau că păcatele mamei sunt ispășite de fiică. Nu mi s-a permis niciodată să uit cine sau ce eram. *Niciodată!*

El își ținu răsufarea.

— Urăsc să știu că ai avut de îndurat atât de multe acuzații. Dar să fii nelegitim nu te definește ca persoană mai mult decât mă definește pe mine moștenirea unui titlu.

— Nu? Poate că ai fost un băiețel singuratic până când a sosit fratele tău, dar ai știut întotdeauna că erai moștenitorul unei baronii și că într-o zi vei fi tu însuși lord. Mama mea avea acea încredere în sine aristocratică, la fel ca tine. Eu n-o am. Niciodată n-o voi avea.

— Ai dreptate, spuse el încruntându-se. Da, titlurile pot fi utile. Pot să-ți dau unul. Mărită-te cu mine, și vei fi Lady Masterson. În timp, cu siguranță că asta va tămădui câteva dintre rănilor trecutului.

Ea își închise ochii, chinuită.

— Oferta asta e cea mai mare onoare pe care am primit-o vreodată, Alteță, dar trebuie să refuz. Nu puteai întâlni prea multe englezoaice în peninsula, așa că flirtul era inevitabil în aceste împrejurări. Dar faptul că sunt englezoaică și înaltă nu-s de ajuns. Întoarce-te în Anglia și găsește-ți o fată drăguță, de familie bună, care va fi o lady potrivită pentru dumneata.

— Părerea ta despre mine e șocant de proastă, spuse el încordat, la fel cum e și despre tine însăși. Nu mă poți vedea drept obișnuitul Will Masterson, un soldat priceput căruia îi place să construiască lucruri și

să se trântescă în noroi și care crede că ești cea mai fascinantă femeie pe care a cunoscut-o vreodată?

Ea își deschise ochii și îi studie fața puternică și arătoasă. Era un bărbat bun, și n-ar fi o femeie bună dacă ar profita de decența lui înăscută.

— Nu pot să te văd drept obișnuit de *nici un fel*. Prăpastia dintre noi e mai mare decât îți poți imagina. Întoarce-te acasă. Într-o zi, curând, vei fi recunoscător că te-am refuzat.

— Athena, nu te lepăda de ce avem împreună! O trase în brațele lui și o sărută cu o disperată ardoare ce îi puse pe jar simțurile. Se mai sărutaseră și înainte, dar ea nu simțise întreaga forță a pasiunii ce se afla dincolo de aparenta lui relaxare. Pentru câteva clipe bune, îi răspunse la săruturi, excitată până în pragul nebuniei.

Pentru o clipă nesăbuită, fu în stare să se convingă pe ea însăși că el avea dreptate, că și-ar putea uni viețile într-o fericire până la adânci bătrâneți. Apoi suportul de sticlă al sfeșnicului, ce, uitat fiind, se înclinase, căzu și se făcu țandări pe podea.

Ea se smulse de lângă Will, ceara fierbinte a lumânării aprinse arzând-o pe mână, în vreme ce-și amintea toate motivele pentru care ar trebui să se despartă de el.

— Vrei să auzi întreaga poveste a rușinii mele? spuse ea cu voce tremurată. Mama nu era numai Lady Delilah. I se mai spunea și Doamna Târfă și eu eram Fiica Doamnei Târfă. Fiecare fată din acea diavolească și ipocrită școală pe care am urmat-o știa și nu se rușina să mă strige așa. Nici măcar uneia dintre ele nu i s-a spălat gura cu săpun¹⁰ pentru că a folosit acel termen. Pentru că nu era un cuvânt urât, era *adevărul*.

— Sfinte Dumnezeule, Athena! Se albise la față. Nu știi dacă va fi vreodată posibil să șterg un astfel de abuz, dar acordă-mi ocazia să

¹⁰ Spălarea gurii cu săpun era o pedeapsă fizică, o formă de disciplină în cadrul familiei sau la școală pentru blasfemii, minciună sau pentru folosirea de cuvinte lipsite de respect. Funcționa ca o formă de „curățare” simbolică în urma greșelii sancționate astfel, (n.tr.)

Încerc!

Ea oftă istovită.

— Nu pun la îndoială sinceritatea ta, dar nu ai chibzuit la asta. Vrei să dai un bal sau un dineu în Londra și oaspeții tăi să refuze să participe ca să nu fie sub același acoperiș cu Fiica Doamnei Târfe? Vrei ca oamenii să țâțâie și să le fie milă de tine pentru că, nu-i așa, ce păcat că un bărbat atât de drăguț și de apreciat s-a încurcat cu o femeie vicleană care este, probabil, o târfă la fel de mare ca mama ei? Vrei să trebuiască să te duelezi pentru a-mi apăra numele? Sau, și mai rău, să crezi că zvonurile comportării mele destrăbălate ar putea fi adevărate? Vrei ca reputația nenorocită a bunicii lor să-i urmărească pe copiii tăi?

Privirea lui era îndurerată, dar nu și-o feri.

— Descrui un tablou deprimant. E imposibil să fie chiar atât de rău. Memoria e scurtă și, odată ce oamenii vor începe să te cunoască, vor uita vechile scandaluri. Sunt dispus să îmi asum riscul dezaprobării societății.

— Asta face cinste inimii tale bune, dacă nu înțelepciunii tale. Își curăță bucățile de ceară rece de pe mână. N-ai fost niciodată ținta unui asemenea dispreț și subestimezi cât de dureros e. Deoarece eu știu asta, nu voi permite să-ți asumi o astfel de povară. Ceara fu îndepărtată, lăsând intense urme roșii. Ridicându-și privirea spre el, spuse: Ar trebui să fim doar niște cunoștințe îndepărtate, milord. Poți avea orice femeie vrei, așa că găsește una care vi se potrivește ție și vieții tale și... fii fericit.

Neputând să mai suporte, năvăli în cameră. Pe când închidea ușa în spatele ei, el spuse cu voce joasă și îndurerată:

— Greșești. Evident că nu pot avea orice fată doresc.

Cuvintele lui îi sfâșiară inima ca un cuțit. Închise și zăvorî ușa cu mâini tremurânde, apoi se rezemă de panourile masive de lemn pe când se împotrivea lacrimilor. Dorea să creadă că împreună ar putea clădi o viață bună. Dar, atunci când n-o ținea în brațe, tot disprețul și

insultele trecutului ei prindeau viață și o îndurerau.

Poate că lui Will nu-i păsa că ea era un copil din flori. Dar tuturor celor din jurul lui avea să le pese.

capitolul 18

Uimit, Will fixă cu privirea ușa Athenei. Nu era nevoie să audă cum zăvorul căzuse în lăcașul lui pentru a-și da seama că era sfârșitul. Se bucuraseră atât de mult să fie împreună până în seara asta, și acum câteva vorbe schimbaseră totul.

Nu se simțise atât de neajutorat în viața lui. Năucit, se întoarse în salon. Sofia se retrăsese plină de tact, lăsându-l acolo pe Justin. Când Will intră în încăpere, prietenul lui întrebă:

— E rău?

— I-am cerut Athenei să se mărite cu mine. Trase tremurând aer în piept. Se pare că doamna m-ar vedea mai degrabă în regatul lui Hades.

Justin ridică o sticlă și turnă o cantitate generoasă într-un pahar.

— Cred că ai nevoie de un rachiu local, ce e destul de bun. Îi întinse paharul lui Will. Nu știu amănunte, dar domnișoara Markham era evident șocată când a aflat că ești pair ereditar.

— E puțin spus. Will căzu pe canapea, apoi acceptă rachiul și luă o înghițitură mare. Înțepătura alcoolului îi potoli nervii. Am fost nebun să-i propun o căsătorie când era în stare de șoc.

— Părea că te place destul de mult, până când am făcut greșeala de a-ți da în vileag originile nobile. Justin se încruntă, uitându-se la paharul de rachiu. Îmi pare rău. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că nu-ți cunoștea rangul.

Will oftă.

— N-ai fi avut de unde să știi. Deși mi-am dat seama că nu îmi place aristocrația, nu mi-am ascuns în mod intenționat titlul. Faptul că sunt Lord Masterson a avut prea puțin de-a face cu viața mea din ultimii ani.

— Majoritatea femeilor ar fi încântate ca un gentleman bogat și cu un titlu de noblețe să fie interesat de ele, dar e evident că aici e vorba despre ceva mai mult, spuse blând Justin. Vrei să vorbești despre asta?

Will avea nevoie să vorbească și Justin era perspicace și un bun ascultător. Învârtind absent rachiul în pahar, Will cugetă ce putea să spună fără să dezvăluie prea mult din viața particulară a Athenei.

— Athena este copil din flori. Mama ei era fiica unui mare aristocrat, dar ea a ales o viață de scandal și destrăbălare. A trăit ca o curtezană pentru cei bogați și puternici și se pare că a ales să aibă un copil din flori drept însoțitoare.

— Doamne, Dumnezeule, Lady Delilah Markham? spuse Justin uimit. Nu știam că a avut o fiică.

Will ridică din sprâncene.

— Ai cunoscut-o pe Lady Delilah?

— N-am întâlnit-o niciodată, dar am zărit-o întâmplător în Porto. Era uluitoare, genul de femeie la care bărbații se holbează și apoi încearcă disperati să afle cine e. Am auzit nenumărate povești. Se spunea că era pe atât de desfrânată pe cât era de frumoasă și de fermecătoare. Acum, dacă stau să mă gândesc, îmi aduc vag aminte că a avut o aventură foarte evidentă cu cineva din familia regală gabrilenă. Cu regele?

— Nu, cu prințul Alfonso. De vreme ce Justin cunoștea informațiile generale din viața lui Lady Delilah, Will adăugă: Asta stă la baza relației Athenei cu San Gabriel.

— Cine e tatăl ei?

— Un lord important care a fost revoltat de însăși existența ei și a sprijinit-o cu condiția ca niciodată să nu îi dezvăluie identitatea. După ce mama ei a murit, Athena a rămas absolut singură pe lume, și tatăl ei a trimis-o la o școală îngrozitoare, probabil pentru a stârpi orice urmă de dezmăț din ea.

Justin fluieră încet.

— Încep să înțeleg de ce nu-i plac lorzii. Știi cum îl cheamă pe tatăl

ei?

— Dacă aş şti, aş fi tentat să-l gădesc pe nemernic şi să-i frâng câteva oase, spuse Will sec. În afară de asta, nu-mi pasă din ce familie se trage. Abia recent ne-am dat seama că ne-am întâlnit prima dată în timpul dezastrului prăbuşirii podului de bărci din Porto de acum cinci ani. Era în curs de a salva o copilă de la înec şi aproape să se înece ea însăşi. E cine e şi asta-i de ajuns pentru mine.

— Ştiu că ai fost acolo, dar e extraordinar că a fost şi ea! exclamă Justin. A fost prinsă la mijloc în bătălie în drumul ei spre San Gabriel?

— Exact. O lua pe prinţesa Maria Sofia, care fusese la o şcoală de maici din Porto. Când au invadat francezii, a jucat un rol important ducându-le pe călugăriţe şi eleve în siguranţă. Atunci am întâlnit-o. Apoi, le-a condus acasă pe prinţesă şi pe încă o fată gabrilenă. De atunci a trăit aici, dar i-ar plăcea să meargă înapoi în Anglia. Fără ca nimeni să n-o observe.

— Cutezătoare femeie! Ți se potriveşte de minune, spuse Justin. Îmi aminteşte de cineva, dar nu pot să-mi dau seama de cine anume. Poate că o să-mi dau seama până la urmă.

— Câteodată, aici i se spune Lady Athena, în semn de respect. Şi-a câştigat acest respect, aşa cum mi-am câştigat şi eu dreptul să mi se spună maiorul Masterson. Să fiu Lord Masterson e doar un beneficiu al naşterii, fără importanţă, spuse Will iritat. Partea cu banii poate fi folositoare. Dar dacă titlul de pair are importanţă, i-am oferit unul. Ea consideră că între noi e o prăpastie de netrecut. Eu nu cred asta.

— Intenţionezi să renunţi la încercarea de a o cuceri?

— Bineînţeles că nu. Ştii cât de încăpăţânat pot fi. Athena este... Will scutură din cap. Deja ţinea foarte mult la ea, iar onoarea şi vulnerabilitatea demonstrate în seara asta îl făcuseră să ţină şi mai mult. N-am întâlnit niciodată pe cineva ca ea. N-o să plec din San Gabriel până nu-mi îndeplinesc obligaţiile pe care le am aici. Asta ar trebui să-i ofere Athenei timpul necesar să-şi revină din şoc şi să-şi dea seama că nu sunt pe un blestemat de pedestal de neatins.

Justin își mai turnă rachiul.

— Dar ești pe pedestal, deși nu-i de neatins.

— Nu-mi pasă că e copil din flori! izbucni Will. Cum s-o fac să mă creadă?

— E posibil să creadă că *ție* nu-ți pasă, dar are motive să creadă că tuturor celorlalți le pasă. Justin scutură din cap. Ești cel mai cinstit și mai înțelegător bărbat pe care-l cunosc, dar te-ai născut într-o familie bogată. Întotdeauna ai știut că la un moment dat vei fi Lord Masterson. La fel cum un pește nu știe în ce ape înoată, nici tu nu cred că ești conștient de cât de privilegiat ești.

— Athena a spus ceva asemănător, admise Will. Știu că am fost norocos, dar asta nu mă face deosebit în nici un fel care contează. Eu sunt legitim, iar Mac nu e, dar el e mult mai isteț și mai iubit decât mine și el a făcut avere prin propriile forțe. Niciodată nu i-a lipsit încrederea în sine.

— Cred că Mackenzie a învățat de timpuriu cum să se prefacă bine că e încrezător în sine, probabil pentru a compensa faptul că era copil din flori. Ai vorbit vreodată cu el despre diferența dintre situațiile voastre, tu legitim și el nu?

Surprins, Will spuse:

— Asta n-a fost niciodată necesar, pentru că nu era ceva important.

— Nu pentru tine, dar aș pune rămășag pe orice vrei că diferența conta pentru Mac. Justin se încruntă. Mai toți colegii noștri de la Academia Westerfield erau la fel de bogați ca tine. Eu eram singurul în clasa întâi care nu venea din rândul aristocrației. Ashton era duce de la zece ani, tu, Kirkland și Wyndham știați dintotdeauna că veți moșteni titlul, Randall a moștenit o avere considerabilă și urmează să moștenească titlul de conte. Nici unul dintre voi n-a avut o copilărie ușoară, dar cu toții ați fost crescuți în puf.

Will se uită încruntat la Justin.

— Te-ai simți inferior? N-aș fi crezut, dar evident că nu prea am spirit de observație.

Justin făcu o grimasă.

— Sunt scoțian. De ce să-mi pese de părerile unei adunături de Sassenach¹¹? În plus, Lady Agnes a creat o atmosferă de egalitate în școală, așa că nu prea au fost tactici de intimidare sau dovezi de snobism.

— Academia Westerfield e pentru băieți de familie bună și rele purtări. Cum de ai ajuns tu acolo? Întrebă Will curios. Cunosc motivele pentru care alți colegi de-ai noștri au fost trimiși aici, dar nu pe ale tale. Tu ai părut întotdeauna a te împăca foarte bine cu părinții tăi.

— M-am împăcat și continui s-o fac. Am fost incredibil de norocos să-i am drept părinți. Am urmat Westerfield din cel mai grosier oportunism, spuse Justin pe loc. Tatălui meu îi plăcea că școala era înființată de fiica unui duce și s-a gândit că ar fi bine pentru afacere dacă aș fi coleg de școală cu o „șleahță de puști aristocrați”, așa cum se exprima el. La început, nu m-am prea dat în vânt după idee, dar mi-a promis că, dacă ajungeam să urăsc școala, avea să mă trimită în altă parte. Dar mie îmi plăceau colegii, o adoram pe Lady Agnes și m-am acomodat foarte bine.

— Tatăl tău n-a greșit, spuse Will cu o licărire de umor. Toată șleahța noastră de puști aristocrați bea acum vin marca Ballard.

— Prietenii sunt autentice. Vinul excelent e doar un bonus. Justin mai turnă rachiu în pahare. Stau să mă întreb. Când domnișoara Markham ți-a spus că e copil din flori și ți-a povestit de vestita ei mamă, a trebuit să-ți înăbuși un impuls inițial de repulsie?

— Nici măcar pentru o clipă. Will simțise doar o profundă tandrețe. Vreau s-o protejez de orice mizerabil care a jignit-o vreodată.

— Nu-i genul de relație pe care o abandonezi cu ușurință, spuse Justin. Dacă are vreo importanță sau nu, cred că planul tău de a aștepta ca domnișoara Markham să se obișnuiască o vreme cu ideea că ești pair e rezonabilă. N-am o sugestie mai bună.

¹¹ În dialect scoțian, în original, „englezi” (n.tr.)

— Nu renunț prea ușor, dar ea e la fel de încăpățânată ca mine. Will râse. Unul dintre numeroasele motive pentru care îmi place de ea.

Justin ridică paharul.

— Un toast pentru succesul tău! Din câte se pare, cred că Athena ți se potrivește foarte bine. În plus de asta, voi doi arătați superb împreună.

Will își ciocni paharul de al lui Justin.

— Sper s-o conving de asta la fel cum te-am convins pe tine.

După ce amândoi băură în cinstea acestei dorințe, Justin spuse puțin gânditor:

— Pentru că se pare că sentimentele tale sunt împărtășite, cred că ai o bună șansă să-i cucerești mâna și inima. Te cam invidiez. Cel puțin, tu ai o speranță.

Nu era greu să-i interpreteze vorbele.

— Tu și prințesa arătați amândoi ca loviți de trăsnet când v-ați întâlnit.

Justin zâmbi strâmb.

— E o bună descriere. O privire, și m-am simțit de parcă mă prăbușeam de pe o stâncă. Dar nu e nici o speranță pentru mai mult decât o respectuoasă admirație. Probabil va deveni regină, ceea ce înseamnă că trebuie să se căsătorească cu o persoană importantă, de pe urma căreia San Gabriel să poată trage foloase. Nu-i loc de cererea în căsătorie a unui negustor scoțian. Și, bineînțeles, e foarte tânără. La vremea când va ajunge la vârsta bună de măritiș, mă va fi uitat de mult.

— Nu-i atât de tânără pe cât arată, spuse Will. Are aproape douăzeci și patru de ani. După legea gabrilenă, poate accede la tron la douăzeci și cinci de ani.

— Așadar, e o tânără femeie, nu o fată, spuse Justin uimit. Nu că asta ar schimba ceva. Prăpastia între familia regală și un negustor străin de vinuri e cu mult mai mare decât distanța între tine și domnișoara Markham.

Will mai turnă rachiul în pahare.

— Adevărat. Așa că hai să închinăm în cinstea miracolelor!

Justin râse și se conformă.

— Pentru miracole!

Will avusese la viața lui parte de vreo câteva miracole. Acum trebuia să spere la încă unul.

capitolul 19

O prințesă trebuie să fie bine-crescută, calmă și binevoitoare. Mai trebuie să fie inteligentă, mihoasă și să aibă o judecată sănătoasă. Niciodată arogantă, ci întotdeauna conștientă de rangul și de responsabilitățile ei. Pe scurt, să fii prințesă cere un efort considerabil.

Dar, în ciuda tuturor responsabilităților, o fată putea să viseze.

Sofia aruncă o scurtă privire furișă spre bărbatul alături de care călărea. Justin Ballard îi apăruse în vise cu o noapte în urmă și nu fusese pe de-a-ntregul cuviincioasă în vis. Gura i se arcui într-un zâmbet involuntar.

Multiplele aspecte ale lui Justin o încântau. Deși englez, vorbea și arăta de parcă s-ar fi născut în Portugalia. Văzuse deja că putea vorbi cu ușurință cu oricine la orice nivel, o trăsătură comună cu prietenul lui, maiorul Masterson. Deși avea o atitudine relaxată, nu trebuise să întrebe dacă Justin avea succes în afaceri, pentru că încrederea în sine era o trăsătură înnăscută a lui. Nu cunoscuse niciodată un bărbat ca el.

Și, firește, era remarcabil de atrăgător. Ochii lui de un albastru incredibil pe fața bronzată ca de portughez erau pătrunzători și în ei se oglindeau atât umor, cât și inteligență. Ochii aceia o făcură să vrea să leșine ca o școlăriță.

Prințesele cuviincioase cu siguranță nu leșinau din cauza unor ochi frumoși și a unor minunați umeri, dar ei i se îngăduia o admirație discretă.

Ziua începuse încă din zorii cețoși, când ea și Justin, împreună cu

Senor da Cunha, specialistul în vinuri de la castel, examinaseră butașii proaspăt sosiți. Încuviințând din cap, pivnicerul selectase ce era nevoie în podgoriile regale și trimisese butașii să fie plantați sub conducerea supraveghetorului-șef.

Apoi Sofia, Justin și Senor da Cunha plecaseră împreună cu un mic convoi de catâri ce ducea restul butașilor pentru a fi împărțiți acolo unde era nevoie de ei. Pe când mergeau călare prin vale, soarele ce răsărea împrăștiase ceața, dezvăluind San Gabriel în toată splendoarea lui.

Debordând de bucurie, Sofia își îndemnă calul s-o ia la galop pe deal în sus. În vârf, se opri și făcu un gest teatral cu mâna, cuprinzând întreaga vale.

— Iată țara mea!

Dedesubt, râul se arcuia prin vale, și pe dealurile povârnite se găseau fermele, vechile podgorii, ce erau inima și sufletul regiunii viticole gabrilene. Proprietarii locuiau și munceau în ferme de piatră vechi de secole, deasupra teraselor în trepte abrupte.

Justin se opri lângă ea, cercetând cu privirea experimentată terasele și multele goluri în rândurile de viță-de-vie.

— Minunat. Foarte asemănătoare cu valea superioară a râului Douro. Scutură din cap. Francezii au comis un sacrilegiu distrugând atâta viță-de-vie.

— Foarte mărginiți pentru un popor căruia îi place vinul aproape tot atât de mult cât gabrilenilor, încuviință Sefior da Cunha apropiindu-se de ei. Cu toate astea, aici au existat vii încă înainte de venirea romanilor. Cei doi sau trei ani până când se va ajunge să producem din plin sunt doar cât o clipire în comparație cu asta.

— Așa sper și eu, fu de acord Sofia. Dar nu am răbdare!

— Așa sunt întotdeauna tinerii, spuse indulgent pivnicerul. Se uită în urmă la catârii care se târau leneși cărând coșurile cu butași sub supravegherea a șase muncitori portughezi. Catârii de povară sunt înceți și buni pentru a-ți antrena răbdarea, așa încât o să-i las în seama

dumneavoastră, în vreme ce voi merge înainte la ferma lui Senor Carnota. El poate să-și trimită fiii să aducă oameni din fermele învecinate.

— Foarte bine, Senor da Cunha, spuse politicoasă Sofia.

În vreme ce pivnicerul se îndrepta în galop ușor spre clădirile lungi și joase din fața lor, Justin spuse în engleză:

— Presupun că vrea cu tot dinadinsul să le spună despre mine, negustor străin de vinuri ce sunt, și să-i asigure că nu sunt un complet ignorant în materie de vinuri.

Sofia râse și răspuse în aceeași limbă:

— Înțelept din partea lui să le domolească curiozitatea înainte să apari. Cu toate astea, sunt hotărâți să te placă. Ai văzut cât de încântat a fost Senor da Cunha atunci când a ales butașii pentru podgoriile Alcantara. A recunoscut tulpinile bune.

— Își cunoaște meseria.

Drumul intră în podgoria Carnota, și Justin își struni calul și descălecă. Pe când catârii mergeau agale, impasibili, îngenunche, luă puțin pământ în mână și-l gustă.

Sofia se opri, intrigată de gestul lui.

— Ce gust are solul?

— Greu de descris. Se ridică și se scutură pe mâini, apoi desfăcu bidonul de la șa și își clăti gura. Cam iute. Foarte asemănător cu solul din valea superioară a râului Douro, deși e o diferență pe care n-o pot preciza, ce face vinurile gabrilene atât de minunate.

Ea încuviință din cap.

— „*Terroir*.”¹² Senor da Cunha spune că este termenul francez pentru sol, climat și ploaie și tot restul ce face vinul dintr-un loc să fie unic.

¹² Concept-umbrelă care încorporează toate trăsăturile distincte ale unei anumite zone viticole, cu efect asupra gustului și asupra calității vinului. În general, este folosit pentru a descrie modul în care particularitățile regiunii respective – clima, solul, poziția geografică și tradiția – influențează vinul produs aici. (preluare Wikipedia) (n.tr.)

— Exact. Același lucru e valabil și pentru mâncăruri precum brânzeturile, carnea, fructele și alte produse ale pământului. Îi aruncă o privire caldă, îndrăzneată. Vrei să guști?

Sofia clipi. Dar fermierii gustau solul oarecum regulat și nu auzise să fi murit careva din asta.

— Da, te rog.

Își scoase o mănușă.

Justin se aplecă să mai ia puțin pământ și îl turnă în mijlocul palmei ei. Buricele degetelor lui îi atinseră pielea, și fu ca o descărcare electrică, cum se simte adesea iarna după ce mergi pe un covor. Dar... mai plăcut. Reținându-și gândul pentru a reflecta la el mai târziu, atinse prudentă solul cu limba.

— Cum ai spus, iute, zise ea gânditoare. N-am mai gustat pământ nicăieri altundeva, așa că n-am termen de comparație, dar îmi voi aminti că ăsta e gustul regiunii viticole Douro. Gustul din San Gabriel.

— Ești o prințesă foarte cutezătoare, spuse el pe când se urca înapoi pe cal.

Ea își clăti gura cu apă din bidon și o scuipă.

— Asta e țara mea, sarcina mea, spuse ea serios. Este datoria mea să știu cât pot de mult despre ea. Și asta include și solul.

Pe când reîncepură să călărească spre casă, Justin spuse:

— Toate vinurile mari reflectă solurile lor de baștină și climatul specific. Deși San Gabriel e parte a bazinului Douro, asta nu înseamnă în mod necesar că solurile au aceeași compoziție. Având în vedere gustul vinului local, m-am gândit că solurile trebuie să fie foarte asemănătoare și tocmai mi-am confirmat asta.

— Așadar, tot ce trebuie să facem e să creștem productivitatea înapoi la nivelul ei normal și să găsim un mijloc de transport al vinului în Porto și mai departe. Sofia zâmbi, căzută pe gânduri. E ciudat să mă gândesc că rodul podgoriilor noastre ar putea călători în locuri pe care eu n-o să le văd niciodată.

Justin îi aruncă o privire cercetătoare.

— Vrei să vizitezi țări îndepărtate?

Ea încuviință.

— Nu prea eram încântată de țări străine când eram copil. Apoi am fost trimisă în Porto la o școală de maici. Prima dată când am văzut marea... Se opri, nedorind să dezvăluie zadarnica ei fascinație pentru corăbii și visul despre locuri exotice. Povestește-mi despre casa ta, Justin. El arăta foarte portughez, cu excepția ochilor albaștri. Toți scoțienii arată ca tine?

— Cei mai mulți au pielea albă, dar eu am o bunică portugheză și îmi petrec mult timp în soare, răspunse el. Scoția e verde, cețoasă și mai degrabă magică. Mai e și rece umedă și mohorâtă!

— Îți e dor de țara natală?

— Da, dar iubesc Portugalia. Mai iubesc și Londra, unde firma de vinuri Ballard are un birou important și un depozit. Îi zâmbi cu tristețe. Bănuiesc că e mai bine să iubești câteva locuri decât nici unul, dar îmi e greu să-mi imaginez că m-aș stabili undeva, într-un singur loc, pentru totdeauna. Din acest motiv, e convenabil pentru mine comerțul cu vinuri.

— Mi-ar plăcea să văd Londra. Unchiului Alfonso i-a plăcut cât a stat acolo și obișnuia să-mi povestească despre asta.

— E un loc măreț, dar vremea e mai bună aici, spuse Justin. O să te convingi singură într-o zi. Când situația politică se vă stabilizea din nou, vei putea să vizitezi Londra. Ai putea sta la reședința Ballard. Mama și surorile mele te-ar primi cu bucurie.

Ea oftă și se uită peste vale.

— Dacă devin regină, ceea ce în fiecare zi devine tot mai probabil, nu va fi posibil să călătoresc atât de departe. Cel puțin, nu până când voi fi bătrână și voi avea copii mari care să-mi succeadă la tron.

— Crezi că tatăl și fratele tău nu se mai întorc? întrebă încet Justin.

— Speranța moare ultima, spuse ea cu voce gătită. Dar nu sunt proastă. N-a mai venit nici o veste de când Baudin i-a luat în lanțuri. Poate că a poruncit să fie împușcați și îngropați pe undeva, de cealaltă

parte a munților. Sau le-a lăsat trupurile hrană pentru corbi. Vocea i se frânse, și își lăsă capul în jos pentru a-și ascunde lacrimile rușinoase.

Justin își apropie calul atât de mult de al ei, încât caii mai că se atingeau, și își întinse mâna s-o apuce pe a ei. I-o ținu pentru multă vreme, înainte de a-i da drumul și a se îndepărta.

— Pot doar să îmi imaginez cât de dificil a fost acest ultim an pentru tine. Dar, din ce am văzut, te descurci admirabil. Tatăl tău ar fi mândru dacă ar putea să te vadă acum.

— Încerc să devin conducătorul de care are nevoie San Gabriel. Nu știu ce m-aș fi făcut fără Athena. Sofia strânse din dinți. Mă bazez prea mult pe ea. Cu un an în urmă, principalul gând din mintea mea ușuratică era cu cine aș putea să mă mărit. Athena a făcut tot ce i-a stat în putință să mă învețe lucruri mai puțin frivole, dar n-am luat în serios acele lecții până când tata și Alexander n-au fost luați de aici. Acum sunt atentă când Athena mă învață cum să-mi asum responsabilitățile unei regine.

El îi aruncă o privire piezișă.

— Bănuiesc că tatăl tău ți-ar fi aranjat o căsătorie politică?

— Deoarece nu eram moștenitoarea, tata era dispus să mă lase să-mi aleg eu soțul, în limite rezonabile. Firește că nu puteam să mă mărit cu un oarecare sărăntoc – ar fi trebuit să fie un soț care să aducă oarece beneficii țării –, dar aș fi avut mai multe opțiuni. Se strâmbă. Acum, cel mai probabil va trebui să mă mărit cu un afurisit de mare duce cu negi și bărbie triplă.

Justin râse.

— Cu siguranță există mari duci mai buni decât ăsta!

— Sper și eu! Devenind serioasă, spuse: Nu contează cum arată soțul meu. Ce contează e să găsesc un bărbat care să nu încerce să preia San Gabriel pentru că eu sunt o biată femeie slabă. Mă voi mărita cu Ducele Scârboșenie dacă respectă faptul că voi fi regină și că este țara *mea*. Va fi prinț consort, nu rege.

— Va fi greu să găsești un astfel de bărbat, remarcă Justin. Bărbații

care sunt născuți într-o familie puternică râvnesc la o putere mai mare.

— Știu. Făcu un gest furios din mână. Și nici măcar nu știu cum să caut un soț potrivit! O să discut asta cu colonelul da Silva când se va întoarce în San Gabriel. Este un bărbat inteligent și umblat prin lume. Probabil că-l voi face prim-ministru. Sunt sigură că va avea niște idei utile.

— Un prosper negustor de vinuri care nu-i interesat de putere ar fi cumva o alegere bună, spuse Justin încet, privind-o cu ochi arzători. Dar bineînțeles că ar fi imposibil.

Între ei vibra emoția, fierbinte și intensă. „Dacă aș fi liberă să aleg, l-aș alege pe bărbatul acesta și n-aș regreta niciodată.“ Conștientizarea acestui fapt era intensă și de netăgăduit. Ar fi putut crede că era absurd, doar că mama și tatăl ei simțiseră aceeași certitudine atunci când se cunoscuseră.

Poate că dragostea la prima vedere era un semn al temperamentului pasional al gabrilenilor, numai că Justin era englez, iar ea văzu aceeași certitudine și în ochii lui. Poate că abilitatea de a se îndrăgosti pe loc îi venea de la bunica portugheză.

Dar mama ei fusese fiica unui nobil spaniol cu o zestre considerabilă, o partidă bună în ceea ce privea rangul și bogăția. Sofia era prințesa moștenitoare, cu povara micului ei regat pe umeri, în vreme ce Justin era un negustor străin. Deși era iubită, cei mai mulți gabrileni ar fi îngroziți de o astfel de partidă. Ar face rău țării, iar ea nu putea permite asta.

Încercând să-și mențină tonul vocii amuzat, spuse:

— Total imposibil, din păcate. Mi se va cere să mă mărit cu unul dintre Arhiducii Scârboșenie.

— Câteodată există și partide regale din dragoste. Sper să ai parte de una, spuse el cu ochii plini de regret și de acceptare. Întorcându-se spre fermă, remarcă: Se pare că *Senor Carnota* a făcut o treabă bună adunând vecinii.

— Asta ne va aduce puțin timp în plus, spuse Sofia sperând că vorbea cu voce normală.

Conversația pe ocolite de azi le dăduse ei și lui Justin ocazia de-a vorbi despre imposibilitatea ca ei doi să devină vreodată mai mult decât prieteni. Datoria ei trebuia să primeze în fața fericirii personale, și acest adevăr îi îndureră inima.

Totuși, exista o oarecare consolare știind că și el ținea la ea. Această consolare va trebui să fie de ajuns.

capitolul 20

O săptămână de mers călare de-a lungul țării, împărțind hrană și evaluând necesitățile, îi redase Athenei controlul. Își dorea să nu și-l fi pierdut, povestindu-i lui Will despre Lady Târfă, unul din cele mai rele coșmaruri ale ei din camera personală a ororilor, dar avea încredere că el nu avea să dezvăluie asta nimănui altcuiva.

Deși în mod reflex pretinsese că nelegitimitatea, precum și reputația mamei ei nu contau pentru el, fusese evident șocat de tabloul zugrăvit de ea, acela al excluderii sociale pentru el și copiii pe care i-ar fi putut avea împreună. Era mult prea domn pentru a-și retrage cererea, dar se simțea probabil ușurat.

O săptămână de observație a problemelor altor persoane o făcuse pe Athena să vadă altfel lucrurile. Vizitase familii care își pierduseră fii și soți în război și bordeie unde cei care trăiau acolo erau în pragul foametei, dar întotdeauna fusese primită cu căldură și bucurie. Inima ei rănită era doar un fleac în comparația cu asta.

După ce practic vizitase fiecă sătuc și fermă din San Gabriel, își întoarse micul grup și catârii ușurați de povară și se îndreptă înapoi spre castel. Acum se simțea în stare să-l trateze pe Will Masterson ca pe un prieten și nimic mai mult.

Cu noroc, în curând el avea să plece spre casă și nu avea să fie nevoită să-l mai vadă vreodată.

Pe când Will și Tom Murphy supravegheau apele învolburate ale râului San Gabriel, ordonanța întrebă:

— Cât de vechi credeți că e podul ăsta, domnule? Poate să fie construit de romani?

— Bănuiesc că podul ar fi încă în picioare dacă ar fi fost opera romanilor. Impresia mea e că are vreo trei, patru sute de ani. Se uită spre tânărl. Tu ai lucrat la câteva poduri până acum. Unde a fost cel mai rău?

— Acolo unde francezii trăgeau în noi pe când noi ne aruncam în noroi! spuse Murphy înflăcărat.

Will rânji.

— Greu să te contrazic. În ce privește proiectele de construcție a podurilor, ăsta va fi greu sau ușor?

Tom își miji ochii, studiind malurile și cursul râului.

— Ar trebui să fie mai ușor decât majoritatea, spuse el cu prudență. Pilonii de piatră de pe ambele maluri sunt întregi și acum, după dezgheț, se poate vedea încă un pilon în mijlocul râului, ceea ce va oferi un bun sprijin pentru partea centrală a podului.

— Pilonul din mijloc va face treaba cu mult mai ușoară, fu de acord Will, calculând lungimi și forme. Buștenii pe care i-am scos din șoproanele de lângă castel sunt solizi și lungi, aproape de optsprezece metri fiecare. Jumătate dintre ei pot fi folosiți pentru porțiunea de pe malul ăsta până la mijloc și ceilalți vor ajunge de la mijloc la celălalt mal. Cum ar trebui să procedăm?

— Să folosim buștenii pentru a alcătui două pontoane de optsprezece metri, spuse ordonanța prompt. Din fericire, am salvat și o mulțime de scânduri, așa încât ar trebui să fie de ajuns pentru a face pontoane solide.

— Ceea ce e important pentru un pod ce trebuie să reziste pe termen nelimitat, nu doar câteva luni. Cum să plasăm pontoanele la locul lor?

— Pentru început, cineva va trebui să înoate până la pilonul din mijloc și să tragă acolo un cablu greu, pentru a face legătura între mal și pilon.

— Te oferi voluntar, sergent?

— Nu, domnule, dumneavoastră sunteți un înotător mai puternic! replică Tom. Odată ce cablurile sunt la locul lor între cei trei piloni, primul ponton ar trebui împins în susul apei, apoi ridicat să se sprijine de pilonul din centru și de cel de pe malul de est. Imediat ce pontonul ăsta e ancorat și culcat, putem să ducem al doilea ponton spre mijloc, apoi să-l tragem spre malul de vest. O să fie în regulă?

Will încuviință din cap.

— Foarte bine. Crezi că ar trebui puse și niște balustrade pe margini?

— Ținând cont de câți oameni, căruțe și animale vor trece apa, sigur vor trebui niște balustrade, pentru a-i împiedica să cadă, spuse Tom. Oile nu sunt foarte istețe. Ar fi păcat să se piardă înecate în râu.

— Avem destul lemn pentru balustrade?

— Chiar acum nu, dar am putea pune niște stâlpi la fiecare câțiva metri de-a lungul ambelor părți ale podului și frânghie între ei de la un capăt la altul al podului, spuse gânditor Tom. Cel puțin două rânduri de frânghii. Trei, dacă există destulă frânghie rezistentă. Nu-i la fel de bună ca o balustradă solidă, dar poate fi montată repede.

— Asta va merge, încuviință Will. Cât timp crezi că ne va lua să reconstruim podul ăsta?

— Domnule, mă supuneți unui examen? întrebă bănuitor Tom.

Will chicoti.

— Oarecum. Dacă decizi să rămâi în San Gabriel, va fi util să ai o calificare, și cred că un bun constructor ar fi bine folosit aici.

— Aș putea să rămân aici fără a fi considerat dezertor, domnule? întrebă surprins tânărul. M-am înrolat pentru douăzeci și unu de ani, astfel încât să primesc o pensie dacă trăiesc destul de mult, ceea ce nu mă aștept.

— Odată ce războiul s-a terminat, pot să rezolv să te întorci la viața de civil, deși așa n-o să capeți pensie. Will se gândi la acele privilegii despre care-i explicase Justin. Da, Lord Masterson putea cu ușurință să intervină astfel încât un tânăr soldat să rămână în San Gabriel, dacă așa dorea. Nu-i nevoie să mergi tot drumul înapoi până în Anglia, decât dacă vrei să te întorci în Irlanda. Ce zici?

Tom oftă, și accentul irlandez deveni mai puternic.

— Ar fi bine să văd din nou câmpiile verzi ale Irlandei, fără doar și poate, dar nu mă așteaptă mare lucru acolo. Mama a murit, tata probabil că a băut și el până a murit înecat de băutură de-acuma, frații și surorile mele nu știu să scrie și să citească, așa că n-am auzit nimic de ei de ani întregi. Nu știu ce-aș face eu pe-acolo.

— În vreme ce în San Gabriel este Maria Cristina.

Tom roși.

— Într-adevăr, domnule.

— Pare o tânără drăguță, spuse Will încurajator.

— Da, așa este, domnule. Poate că nu știți, dar francezii l-au omorât pe unul dintre frații ei mai mici când au năvălit. *Senora* Oliviera a făcut aluzii cum că ar fi binevenit un alt fiu. *Senor* Oliviera pare că mă simpatizează, dar n-o s-o lase pe Cristina să se mărite cu un bărbat care n-o poate întreține așa cum trebuie.

— Găsești toată această atitudine de acceptare minunată sau îngrijorătoare?

Ordonanța zâmbi.

— În mare, pare minunată, domnule. Sunt o familie bună și au fost foarte cumsecade cu mine, cel puțin după ce au aflat că sunt catolic. Dar dacă eu și Cristina ne căsătorim, mi-ar plăcea să avem o casă a noastră.

— Asta ar fi înțelept, încuviință Will. Venind din două țări diferite, veți avea nevoie de timp pentru a vă armoniza obiceiurile, și asta va fi mai ușor fără socrii care să vă sufle în ceafă și să țină partea unuia din voi când vă veți contrazice. Zgomotos.

Tom se strâmbă.

— M-am gândit la asta, dar n-am cu ce să cumpăr o casă.

— Dacă te decizi să rămâi și să-ți întemeiezi o familie aici, ți se cuvine un dar de nuntă, după câte ai făcut pentru mine. O casă ar fi tocmai bună.

Tom se întoarce și se uită la el.

— Ați face asta pentru mine?

Will încuviință din cap, întrebându-se dacă bogăția și privilegiile erau unul și același lucru. Într-o oarecare măsură, erau. Ar putea cumpăra o casă bună pentru Murphy și mireasa lui și nici măcar să nu se uite cât costa.

— Nu trebuie să te hotărăști acum, pe loc, dar gândește-te la asta.

Privirea lui Tom rătăci peste vale într-un mod cu totul diferit.

— Deocamdată n-o să-i spun nimic Cristinei. Trebuie să cântăresc totul, ca să fiu sigur. Dar asta e o țară fericită, în ciuda a tot ce a suferit. După o pauză, adăugă încet: E ușor de imaginat să trăiesc o viață lungă și plină de satisfacții aici, împreună cu Cristina.

„Ce bine că măcar unii pot fi fericiți”, se gândi Will cu un umor sec.

— Poți să te gândești la asta în vreme ce reconstruim podul. După aceea, spre peșterile cu vinuri!

— O să fie după aia un festival, fără doar și poate! spuse Tom exuberant.

Orice îl ținea pe Will ocupat era bine-venit. Cât de mult ar putea s-o țină însărcinarea ei pe Athena departe de castel?

Prea al naibii de mult.

— Mă întreb unde e toată lumea, spuse Maria Mercedes da Silva pe când călăreau prin oraș spre casa da Silva. Tânăra femeie cu ochi luminoși, energică, era cea mai bună prietenă a prințesei Sofia și abia aștepta o bîrfă bună la sfârșitul periplului lung de o săptămână. Crezi că tata și ceilalți s-au întors și că e un festival?

— Încă nu, spuse Athena, părându-i rău că îi tăia speranțele. În

afară că îi era dor de tatăl și de fratele ei, ea și unul dintre tinerii locotenenți ai tatălui ei erau iubiți, și fata aproape că își ieșise din fire de nerăbdare. Cu siguranță că am fi văzut urme ale unui mare grup de oameni pe drumul dinspre Spania. Dar poate că are loc un alt festival.

— Poate că s-a reconstruit podul! își dădu cu presupusul Mercedes. Asta ar merita o sărbătorire. Văzându-l pe bătrânul portar la intrarea în casa da Silva, strigă: Diego, unde e toată lumea?

— Peșterile cu vinuri sunt gata de a fi deschise! îi strigă el drept răspuns, cu fața asprită de vreme încrețită de zâmbet. Podul s-a terminat și a ieșit foarte frumos. Așa că maiorul englez a pus oamenii să-și sape calea spre peșteri. E de așteptat să răzbată din clipă în clipă, și toți gabrielenii așteaptă să sărbătorească! Oftă cu un regret intenționat. Toți în afară de sărmanul Diego.

Râzând, Mercedes spuse:

— Vai, ce păcat, sărmanul Diego! O să mă îngrijesc ca unul dintre servitorii care e acum la peșteri să se întoarcă și să te elibereze din post înainte că sărbătoarea să se termine, așa încât să poți prinde și tu festivitățile.

El oftă din nou, și mai tare.

— Asta va trebui să fie de ajuns, *Senorita* Mercedes. Sunteți cumsecade cu un bătrân bun de nimic.

— Ești mare meșter când vrei să arăți că nu ești de folos, Diego! Dar nu-ți merge cu mine. Am plecat la peșterile cu vinuri.

Și Will Masterson avea să fie chiar în mijlocul evenimentelor. Această eventualitate o făcu pe Athena să se întrebe cât de bine avea să se poată controla odată ce ajungeau față în față; nu avea să fie posibil să-l evite cu desăvârșire.

— O să iau catării de povară sus la castel, și voi puteți merge la peșteri.

— Prostii! exclamă Maria. Tu și Sofia ați închis peșterile pentru a ne păstra vinurile în siguranță în fața francezilor ălor răi, și e corect să fiți acolo când se vor deschide din nou.

Athena se întoarce spre servitorii regali care călăreau în urmă și dirijau catârii liberi de poveri.

— Vrea careva dintre voi să se întoarcă acum la castel?

Un cor de voci strigând „Nu!” răsună pe loc. Toată lumea avea chef de o petrecere.

— Catârii pot fi lăsați aici deocamdată, spuse Mercedes. Minunatul nostru Diego îi va duce la grajduri și se va îngriji să aibă fân și apă.

Portarul își ridică ochii spre cer și mormăi o rugăciune sau un blestem. Athena știa că ăsta era un vechi joc pentru Diego și membrii familiei da Silva, așa că se resemnă în fața inevitabilului. Apucându-și frâiele, spuse:

— Atunci, să mergem!

Dacă nu-l putea evita pe Will, spera ca acesta să arate magnific în uniformă. Asta va fi consolarea pentru agitația ei.

Pe când ajunseră la peșteri, era din nou stăpână pe ea. O parte din populația din această zonă a văii se adunase și începuse deja sărbătorirea. Mâncarea și băutura fuseseră puse pe mese improvizate; copiii alergau țipând; dansatorii se învârteau în sunetul unei muzici vioaie; un miros îmbătător de fripturi umplea aerul.

— Un porc fript! exclamă încântată Mercedes. N-a mai fost așa o sărbătoare de la venirea francezilor.

Faptul că fusese tăiat un porc de valoare pentru sărbătoare arăta cât de mult țineau gabrilenii la vinul lor. Cu atâția oameni prezenți, nimeni nu căpăta mai mult de o bucățică, dar porcul era un simbol al unor timpuri mai bune ce aveau să vină. Și unde mai pui că mirosea *delicios*.

Marele morman de pământ și pietre prăbușit ce astupa intrările inițiale era acum străpuns de un surprinzător de mare pătrat, închis la culoare, din care ieșeau dâre de praf. Nici urmă de Will. Ar fi trebuit să-și dea seama că el săpa puțul mai degrabă decât să supravegheze de la distanță, ca boierul.

Sofia și Justin Ballard erau lângă intrare. Văzând-o pe Athena, Sofia

făcu semne disperate din mână s-o cheme alături. Unul dintre servitorii regali spuse:

— Mergeți la prințesă, Lady Athena. O să am eu grijă de calul dumneavoastră.

Athena îi mulțumi și descălecă pentru a-și face loc prin mulțime. Când ajunse la mica zonă liberă de lângă intrare, Sofia o întâmpină cu o îmbrățișare.

— S-au făcut atâtea în ultima săptămână, Athena! Podul și acum asta!

Făcu un gest spre gura puțului. Intrarea era înconjurată de bușteni strâmbi, dar solizi și din deschidere ieșea o mașinărie ciudată. Uimită, Athena studie roțile, cureaua lată de piele și muncitorul care învârtea de o manivelă mare ce făcea cureaua să se miște spre exteriorul puțului.

— Ce naiba e asta?

— Will îi spune bandă transportoare de pământ, explică Justin. A văzut ceva asemănător într-o mină din Yorkshire. A încropit asta cu niște roți vechi și piei tăbăcite de vacă, așa încât pământul să poată fi înlăturat mai repede.

Cum era de așteptat, două găleți umplute cu pământ se apropiară de capătul benzii transportoare. Omul care învârtea manivela se opri și luă gălețile, dându-le altui muncitor, care le duse spre o movilă, departe de operațiunea de săpare. Gălețile goale fură adunate grămadă și duse înapoi la puț

— Ingenios! spuse ea. Au ajuns la ușă în prima grotă?

— Da. Am vrut să vedem, dar Will nu ne lasă să intrăm, spuse Sofia. A zis că nu vrea să fim zdrobiți dacă se întâmplă ceva.

— Dar e în regulă ca el să fie zdrobit? întrebă Athena sceptic.

— Nu-i un risc prea mare, o asigură Justin. Will e doar grijuliu cu siguranța Alteței Sale Regale.

El și Sofia schimbă o privire încărcată de intimitate. Inima Athenei se strânse. Nu exista nimic impropriu, dar putu vedea că ei

deveniseră chiar mai apropiați câtă vreme ea lipsise. Atâtea sentimente de tandrețe și nici o posibilitate de a le exprima.

În ciuda zgomotului gabrilenilor care sărbătoreau, putu auzi ciocăneli din interiorul puțului. Studie intrarea cu mare curiozitate. Nu regretase niciodată că provocase alunecarea de teren ce păstrase comoara viticolă din San Gabriel ferită de francezi, dar se ruga ca acele butoaie și butoiașe să poată fi salvate.

Exista un singur mod de a afla cum mergea treaba.

— Eu nu sunt din familia regală, spuse ea și intră în puț.

Athena trebui să se ghemuiască puțin, dar nu atât de mult pe cât se așteptase. Puțul trebuia să fie încăpător, pentru a permite celor mai mari butoaie să fie scoase. Transportorul mergea pe lângă perete la dreapta ei și, cam la fiecare duzină de pași, un felinar atârna de bârnele ce sprijineau tavanul.

Transportorul se termina unde bănuia ea că era mijlocul tunelului. Un tip scund și solid se apropie de ea cu câte o găleată de pământ în fiecare mână. Zâmbi vesel cu dinții albi lucind pe fundalul feței murdare. Nu-l recunosc, așa că probabil era unul dintre muncitorii aduși din Porto.

Auzi o voce vorbind în portugheză și se uită înapoi, văzând că Justin Ballard o urmase și saluta muncitorii. Îi zâmbi.

— Nici eu nu sunt din familia regală și sunt absolut curios să văd dacă vinul a supraviețuit.

— Îmi pare rău că nu faci parte din familia regală, spuse ea evaziv. El făcu o grimasă.

— Și mie la fel. Dar nu pot regreta că am venit în San Gabriel.

Un bărbat cu o atitudine rațională. Asta era o trăsătură folositoare în situația lui. Și ea avusese o atitudine rațională odată, însă Will o dăduse peste cap.

Acum se vedea capătul tunelului, și Athena zări în lumina slabă cum Will și *Senor da Cunha*, pivnicerul regal, foloseau mistrii pentru a răzui pământul din jurul ușii masive din lemn. Will își scosese mindirul roșu

și era în cămașă, pânza albă fiind murdară de noroi. Ea zâmbi cu tristețe. Oricum, arăta superb.

— Ați găsit intrarea! exclamă Justin.

— Mulțumită lui *Senor* da Cunha. Will se înfioră abia vizibil înainte de a-și ascunde reacția la vederea ei. Serios, voi doi n-ar trebui să fiți aici.

— N-am putut rezista, spuse vesel Justin. În afară de asta, am mare încredere în talentele tale de miner.

Will ridică din umeri.

— Care sunt ca inexistente, dar aici a fost o treabă relativ ușoară, fiind pe un teren neted și săpând prin pământ prăbușit, nu prin rocă. Am putut să urmărim firul drumului direct înăuntru. Simplu.

— O să fie greu să prelungiți tunelul spre a doua peșteră? Întrebă Justin.

— Peșterile sunt legate în interior, spuse *Senor* da Cunha. Cu voia lui Dumnezeu, vom putea intra în a doua peșteră fără să mai săpăm mult.

Athena își încrucișă degetele.

— Sper că alunecarea de teren n-a cauzat pagube în interior.

— Și eu sper la fel, spuse *Senor* da Cunha. Dar dumneata și prințesa noastră ați făcut ceea ce era necesar. Mai bine să pierdem tot vinul decât să-l lăsăm francezilor! Scuipă după ce rosti cuvântul „francezilor”.

Will termină de scos la lumină marginile ușii, curăță gaura cheii cu o vergea subțire de metal, apoi se dădu în spate. Făcând un măreț gest teatral, spuse:

— *Senor*, faceți onorurile!

capitolul 21

Sofia reuși să-și stăpânească curiozitatea în legătură cu săpăturile

până când Justin o urmă pe Athena în interiorul puțului. Scoasă din fire, se strecură după el. O mare parte din vinul depozitat aici era al ei, sau cel puțin al familiei ei, ceea ce îi dădea dreptul să meargă să vadă ce se petrece acolo.

Zgomotul uneltelor la capătul tunelului îi acoperi pașii tăcuți. Trecu de un muncitor care o recunoscuse și încercă stângaci să facă o plecăciune. Ea îi făcu semn să se potolească și își atinse buzele cu un deget cerându-i să tacă. El își plecă ușor capul înțelegând și își văzu de treabă cu gălețile de pământ.

Sofia veni în spatele Athenei și al lui Justin chiar atunci când Will Masterson termină de curățat ușa și îi cedă locul lui Senor da Cunha. Fiind scundă, se putu strecura cu ușurință fără a fi văzută. Pivnicerul ei scoase o cheie grea de fier și o băgă în lacăt.

Pe când se străduia să deschidă lacătul, Will porunci:

— Voi doi să vă retrageți cel puțin o duzină de pași. Aici nu-i mină, așa că probabil nu vor fi gaze explozive, dar nu se poate ști ce anume ați stârnit prin alunecarea de teren. Atenționarea lui îi făcu pe Athena, pe Justin și pe Sofia să se retragă mai în spate. Pivnicerul zgâlțâi cheia până când putu s-o întoarcă. Will își prinse amândouă mâinile de mânerul ruginit și trase tare. Ușa se deschise cu un scrâșnet ascuțit.

Un curent puternic de aer îmbibat de miros de vin ieși din tunel. Mirosul era atât de intens, încât Athena strănută și Sofia aproape că tuși.

— Partea îngerilor! exclamă cu tandrețe Justin. Aroma îmbătătoare a unui beci cu vinuri. E uimitor cât alcool evaporat se poate strânge când un beci a fost închis pentru o bună parte din an.

Sofiei îi plăcuse întotdeauna termenul „partea îngerilor“ atribuit alcoolului ce se evaporă în butoaie în timpul maturării vinului, așa că i se păru un moment prielnic să-și anunțe prezența cu aplauze. Când Athena și Justin se întoarseră, surprinși, Sofia spuse veselă:

— Nici eu n-am putut rezista să nu mă uit. La urma urmei, mare parte din vin aparține casei Alcantara.

Pivnicerul care o învățase pe Sofia aproape tot ce știa despre vinuri plescăi din buze cu o indulgentă dezaprobare. Întinzându-i unul dintre felinare, spuse:

— Vi se permite să aveți onoarea de a fi prima care intră, Alteță.

Sofia luă felinarul într-o mână și cu cealaltă luă mâna Athenei.

— Hai, draga mea prietenă, să vedem ce am făcut noi în acea zi periculoasă.

— Sper că nu prea multe stricăciuni! spuse Athena cu înflăcărare.

Una lângă alta, intrară pe ușa largă în peștera de vinuri. Luându-se după intensitatea mirosurilor, Sofia se temu că aveau să vadă butoaie sparte, dar totul părea miraculos de intact. Pe ici, pe colo, se vedeau mici grămezi de pământ, acolo unde solul căzuse de pe tavan din cauza alunecării de teren, dar toate butoaiile erau suficient de departe de ușă pentru a fi ferite de stricăciuni.

Ea ridică felinarul deasupra capului, și lumina dezvăluă rânduri lângă rânduri de butoaie dispărând în întuneric. Fiecare butoi era însemnat cu numele fermei care îl produsese. Cam o treime era marcată cu blazonul Casei Regale Alcantara.

— Totul e în regulă! strigă ea spre bărbații din spatele ei. Peștera arăta exact la fel cum era înainte de venirea francezilor.

Impresionat, Justin intră în peșteră și întrebă:

— Cât vin e depozitat aici?

— Mult, spuse Senor da Cunha. Am avut câteva recolte excelente, așa că s-a produs mai mult vin decât se putea bea în San Gabriel. În spatele acestei camere mai sunt câteva depozite, și peștera nouă e mai mare decât asta.

— Ceea ce înseamnă într-adevăr mult vin, remarcă Sofia. Destul pentru a ajuta țara din punct de vedere financiar – dacă am putea să-l punem în vânzare.

— Cam jumătate e vin obișnuit, de masă, și jumătate a fost întărit cu alcool pentru o viață mai lungă și o aromă mai puternică. Pivnicerul își ridică legătura de chei și alese o altă cheie grea. Acum, hai să vedem

dacă peștera cea nouă a rezistat la fel de bine.

Merse până la jumătatea camerei și se opri în fața unei uși masive aflate între două rânduri de butoaie. Lacătul ăsta se desfăcu mai ușor. Deschise ușa și se dădu în spate, fiind izbit de un alt val de mireisme puternice. Când mirosurile se împrăștiară aproape complet, Senor da Cunha ridică felinarul și intră, urmat îndeaproape de toți ceilalți.

— E un miracol, șopti bătrânul pivnicer pe când lanterna dezvălui butoaie ce stăteau aliniată. O lacrimă i se ivi în ochi. Un miracol al Sfintei Deolinda.

Înapoiindu-se în prima peșteră, Justin o întrebă pe Sofia:

— Sfânta Deolinda?

— O legendă din partea locului. O să-ți povestesc eu despre ea mai târziu. Pentru moment, ai vrea să guști niște vin? Asta e adevărata piatră de încercare pentru a stabili cât de bine a rezistat.

— O idee excelentă, spuse Senor da Cunha. O să scot să gustăm.

Lângă intrare era o masă pe care se aflau o duzină de păhărele întoarse cu fundul în sus. Câteva căzuseră de pe masă și se spărseseră, dar păhărelele rămase erau întregi. Pivnicerul scoase o batistă curată din buzunar și le șterse pe toate de praf, apoi studie butoaiele. Hotărându-se, duse un teanc de cinci păhărele spre un butoi mare marcat cu blazonul Alcantara.

— Dacă vreți să mă iertați, Alteță. Trase puțin vin din butoiul ales și îl gustă el însuși în loc de a i-l oferi Sofiei. N-ar fi fost bine să ofere unui negustor de vin în vizită la ei un vin trecut.

După ce sorbi odată precaut, *Senor* da Cunha scoase un oftat adânc de plăcere. Mai scoase o probă.

— Alteță, cred că acesta e potrivit pentru familia regală.

Ea gustă și dădu aprobator din cap.

— Foarte bun și dulce. S-a maturat bine aici fără a fi deranjat. Justin?

Îi oferi propriul pahar, încântată de acea mică și tainică intimitate.

El acceptă cu un zâmbet, degetele lui atingându-le pe ale ei pe când

îi întindea paharul. Ea prețuia chiar și aceste mici atingeri și nu încerca să se gândească la cum ar fi să-l sărute pe când îl privea gustând vinul. Avea o gură minunată și senzuală.

Mai întâi sorbi; apoi termină paharul cu plăcere.

— Într-adevăr, un vin bun. Trebuie să găsim un mod de a trimite o cantitate la Porto.

Atât Athena, cât și Will gustau vinul, concentrându-se asupra paharelor lor și păstrând o distanță prudentă unul față de celălalt. Se străduiau să nu se uite unul la celălalt.

Era înnebunitor să vezi așa ceva. Sofia știa că țineau unul la altul și nu exista nici un motiv clar pentru care să nu poată fi împreună. Pesemne existau motive ascunse, de vreme ce Athena nu era o nesocotită. Vorbea puțin despre trecutul ei, dar era evident că faptul că era copil din flori ca și educația ei neobișnuită își lăsaseră amprenta.

Athena merita un tip extraordinar, cum era Will. În schimb, o luase la goană când aflase că era Lord Masterson.

Trebuiau să fie puși împreună, și Sofiei îi trecu prin minte un mod de a face asta.

— Acesta e ultimul dumitale proiect ingineresc pe care l-ai propus, Lord Masterson, dar, înainte de a te întoarce în Anglia, sper că te vei gândi la încă unul.

Will îi aruncă o scurtă și aproape insesizabilă privire Athenei.

— Ar fi plăcerea mea, Sofia. Nu mă grăbesc prea tare să plec din San Gabriel.

— Propun să ne îndreptăm călare spre râul San Gabriel, să-i cercetăm cursul și să vedem dacă albia se poate îmbunătăți suficient pentru a fi navigabil, spuse Sofia. Eu, Athena, dumneata și Justin putem să facem popas lângă râu câtă vreme ne gândim ce s-ar putea face.

Athena părea îngrozită.

— Nu e nevoie de mine într-o astfel de expediție! Nu știu nimic

despre inginerie.

— Dar am nevoie de tine ca însoțitoare, sublinie Sofia.

— Mai există și alte însoțitoare, spuse caustic Athena. Sau maiorul Masterson și domnul Ballard ar putea merge singuri. Cu siguranță ar fi mai rapizi și mai eficienți fără ca noi să-i încetinim.

Era momentul să bage în discuție argumentul hotărâtor. Sofia spuse încet:

— N-ar fi plăcut să călărim înspre munți? Ultima dată când am făcut asta era ziua când au venit francezii. De atunci încoace, am fost prea ocupate. Prea obosite. Prea îngrijorate. Acum, că treburile țării sunt într-o stare mai bună, merităm puțină vacanță.

— O lovitură necinstită, surioară! Athena zâmbi trist. Dar ai dreptate. După un an dificil, în sfârșit viitorul țării arată mai luminos. Întotdeauna mi-au plăcut plimbările lungi călare. Bănuiesc că e vremea pentru o alta. Va fi... interesant.

Privirea îi licări spre Will, apoi se îndepărtă.

— Mulțumesc că ai fost de acord! Va fi încântător să fiu departe de palat și de nevoia de a mă comporta ca o prințesă în fiecare moment. Sofia o îmbrățișă scurt pe Athena, apoi continuă: Acum o să alegem două butoaie mici pentru sărbătoare, unul roșu și unul alb. Nu din cel alcoolizat, pentru că nu vrem să sărbătorim peste măsură!

Râzând, îi conduse afară, spre mulțime. Viața era bună, și, cu siguranță, ea și Justin aveau să danseze înainte de lăsarea serii.

Deși Athena nu regretase niciodată că astupase intrările în peșteră, fu ușurată să descopere că vinurile, comoara din San Gabriel, supraviețuiseră fără stricăciuni. Asta era bine pentru moralul locuitorilor și poate și pentru visteria greu încercată.

Fiesta era în plină desfășurare, căci oamenii auziseră veștile bune și veniseră de departe. Se scoaseră alte butoaie de vin, începu muzica de dans și, curând, toată lumea se înveselise.

Ca o doamnă de vârstă matură, Athena urmărea dansul de pe

margine, când ordonanța lui Will, Tom Murphy, se apropie cu un fatal zâmbet irlandez.

— Dansați cu mine, Lady Athena?

Ea râse.

— Dar sunt atâtea tinere fete frumoase de pe aici cărora le-ar plăcea să danseze cu un soldat chipeș!

— Dar dumneavoastră aveți înălțimea potrivită, explică el pe când îi luă mâna și o conduse într-un viori dans rural gabrilen. Și *Senora* Oliviera nu mă lasă să dansez fiecare dans cu Maria Cristina.

— Și tu nu vrei să încurajezi alte fete, de vreme ce Cristina ar putea fi *aleasa*.

Pielea albă de irlandez a lui Murphy se înroși pe sub bronzul de pe față.

— Cred că ea e aleasa, Lady Athena. Fiind soldat, devii mai prudent, așa că mă mai gândesc o zi sau două, dar... Privirea i se îndreptă spre Cristina, care dansa cu tatăl ei. Ea își ridică ochii, ca și cum simțise că Tom o privea, și zâmbiră amândoi, îndrăgostiți nebunește unul de altul. El oftă vesel, spunând: Cristina mă face să mă simt minunat. Dacă ne hotărâm să ne căsătorim, maiorul a spus că o să ne cumpere o casă drept dar de nuntă!

„Blestematul de maior e extrem de cumsecade”, se gândi Athena exasperată. Dar era generos din partea lui să ofere tinerei perechi posibilitatea de a păși cu dreptul în noua lor viață. Mulți lorzi nu s-ar gândi niciodată să facă așa ceva, bănuia ea. Ar fi o pereche potrivită. Cristina era pe cât de inteligentă, pe atât de frumoasă și avea imaginație, o trăsătură utilă pentru o fată care voia să se mărite cu un irlandez.

Scoțându-și-l pe Will din minte, Athena se relaxă dansând. Murphy era într-adevăr de înălțimea potrivită, aproape tot atât de înalt ca Will, deși nu atât de masiv, și îi plăcea să danseze la fel de mult ca ei.

Dansul antrena mai multe perechi să se învârtă și câteodată să-și schimbe partenerii, așa că n-ar fi trebuit să fie surprinsă când,

Întorcându-se să-și prindă mâinile de cele ale următorului ei partener, se găsi față în față cu Will.

El zâmbi și îi luă mâinile, făcând-o să se învârtă. Fu traversată de un fior atunci când mâinile li se atinseră afectuos. Plăcerea fu imediat urmată de recunoașterea faptului că el era *Lord Masterson*.

Simțind-o cum se crispează, Will spuse cu voce joasă, mai încet ca muzica:

— Ai hotărât că totuși putem fi prieteni, și prietenii dansează împreună, nu-i așa?

Neputând să reziste zâmbetului lui, ea spuse cu tristețe:

— Da, dar cu siguranță e greșit să-ți placă prea mult!

Zâmbetul i se lăți pe față.

— O să mai stau pe-aici câteva săptămâni. Locuim sub același acoperiș și nebunatică ta prințesă a organizat o drumeție, așa că n-ar fi mai bine dacă am fi relaxați unul față de celălalt? N-o să fac nimic din ce tu nu-ți dorești.

Mai bine să fie relaxați, da, dar nu mai simplu. Cu toate acestea, acum, că-și mai revenise din șocul veștii că o căsătorie între ei nu avea să fie niciodată posibilă, își dădu seama că voia să se bucure de prietenia lui pentru atât timp cât le mai rămăsese. Îi zâmbi.

— Foarte bine, putem fi parteneri de dans.

— Și tovarăși de drumeție. Excelent. Privirea îi deveni mai arzătoare. Accept că nu mă vrei, dar aș... regreta profund dacă n-am putea fi parteneri de dans.

— La fel și eu, șopti ea, și apoi veni momentul să schimbe din nou partenerii. Parteneri de dans. O nouă categorie – și una care-i plăcea.

capitolul 22

Deși Athena știa că în această drumeție de-a lungul râului urmau să apară momente de stânjenală cu Will, se simțea entuziasmată și nerăbdătoare pe când ei patru se adunară în curtea castelului. Sofia

zâmbi ștângărește spre ea, apoi îl lăsă pe Justin s-o ajute să încalece. Atât ea, cât și Athena purtau fuste-pantaloni, astfel că puteau călări bărbătește, iar desagiile lor conțineau tot ceea ce era necesar pentru o drumeție de două sau trei zile.

Athena verifică starea carabinei sale, apoi o băgă în tocul de la șaua. Will strângea chinga de la șaua lui, dar își ridică privirea și spuse:

— Mă întrebam ce s-a ales de carabina pe care o aveai în Porto.

— Ofițerul francez care ne-a însoțit în siguranță până la biserică s-a uitat la carabină, apoi la veșmintele mele de călugăriță, după aceea a luat carabina fără a pune vreo întrebare. Pentru că era o armă franceză, n-am comentat. Rânji. În afară de asta, nu mai aveam muniție.

— O pușcă fără muniție nu e mai mult decât o bătă. Deși, câteodată, bătă e de mare folos. Will își puse și el carabina în toc. Ai fi jiginită de moarte dacă m-aș oferi să te ajut să încaleci?

— Deloc, dar chiar că nu e necesar. Își luă avânt și încălecă. Să fii înalt își are avantajele sale.

— Nu e nimic nenatural în a fi înalt! Will încălecă și el la rândul lui. Efectul poate fi de-a dreptul superb.

Ea ridică din sprâncene.

— Cred că asta intră în categoria interzisă a flirtului.

— Niciodată! spuse el spășit, îndemnându-și calul s-o ia din loc. E purul adevăr.

Athena râse împăcată. Avea soare, căldură, cea mai bună companie și își lua o pauză de la îndatoririle ei obișnuite. Sofia avea dreptate: amândouă aveau nevoie de această perioadă de relaxare. Și, deși călătoria cu bărbații pe care-i doreau, dar pe care nu le era permis să-i aibă, s-ar putea dovedi stresantă, avea să fie și un prilej de bucurie.

Pe când coborau călare înspre vale, Will o întrebă pe Sofia:

— Pe ce parte a râului o să mergem?

— Partea de sud, de-a lungul drumului spre Porto. E aproape de râu pe cea mai mare parte a lui, răspunse Sofia. Justin, ai studiat starea

râului în vreme ce veneai încoace?

— Da, Will mi-a spus să fiu atent, dar drumul s-a îndepărtat pe bucata cea mai abruptă a urcuşului pe munte, spuse Justin. Mă aştept ca acestea să fie porţiunile râului ce fac imposibil să treacă o barcă până la Douro.

— Da, e un defileu strâmt, cu nişte curenţi periculoşi şi o cascadă mare, spuse Sofia. Am văzut cascada doar de la distanţă, dar e un obstacol uriaş.

— În ultimul timp, n-am mers chiar aşa departe, spuse Athena, răspunzând salutului câtorva copii de la marginea drumului, ce fluturau cu entuziasm din mâini. Dacă-mi aduc bine aminte, există o porţiune abruptă ce urmează cursul râului acolo unde drumul principal o coteşte. E destul de aproape să putem avea o vedere clară asupra defileului?

— Cred că da, răspunse Sofia. Vom vedea!

— Îmi face plăcere să arunc în aer chestii, spuse Will. L-am pus pe Justin să aducă special praf de puşcă şi încă n-am avut ocazia să-l folosesc.

Ceilalţi râseră.

— Poţi să-ţi îndeplineşti dorinţa ta explozivă, spuse Athena. Îmi cer scuze că ți-am răpit ocazia de a demola peşterile cu vinuri.

— Asta ar fi fost o crimă împotriva umanităţii! declară Justin, punându-şi teatral o mână în dreptul inimii. Vinul bun ar trebui preţuit şi nu aruncat în aer!

— E destul de rău şi doar să-l scuturi, spuse Sofia cu infatuare. E nevoie de zile întregi să se aşeze depunerile.

— Şi asta e rău, spuse serios Justin. Eu încerc să evit a-mi tulbura vinul.

— Doar nu vrea nimeni un vin mânios, fu de acord Sofia, înainte de a izbucni în chicoteli molipsitoare. Ea avea nevoie de această vacanţă departe de responsabilităţi la fel de mult precum Athena.

Cei patru îşi continuară glumele pe când ajunseră la râu şi se

îndreptară spre vest, în direcția Portugaliei. Devenind serios, Justin spuse:

— Râul e iute și ar putea fi periculos aici. Cât de mult scade debitul în lunile secetoase?

— E întotdeauna destulă apă pentru a putea folosi bărci mici la călătoria prin vale, răspunse Sofia. Chiar și în toiul verii, e riscant să treci prin vad în valea centrală. Iată de ce reconstrucția podului era atât de importantă.

Călătoriră într-un ritm constant, cu Will luându-și notițe despre cele mai dificile zone ale râului. Pe la începutul amiezii, lăsară în urmă zonele cultivate ale văii și intrară în zona de pășune, unde grupuri răzlețe de oi sau capre pășteau liniștite sub ochii relaxați ai tinerilor păstori.

Râul deveni mai îngust și mai vijelios, dar, când se opriră pentru un prânz relaxat cu pâine, brânză și vin, Justin spuse:

— Curenții sunt o provocare, dar, până acum, râul nu e mai rău decât unele dintre porțiunile superioare ale lui Douro. Luntrașii care duc bărcile cu vin, așa-numitele rabelos¹³, sunt foarte iscusiți la condusul prin ape vijelioase.

— Unele dintre roci ar putea fi urnite pentru a face albia mai netedă, spuse Will gânditor.

Athena râse.

— Orice doar ca să folosești praful tău de pușcă!

— Foarte adevărat. Deși n-ar merita să fie făcut decât dacă cursul inferior al râului poate fi îmbunătățit îndeajuns. Termină ce mai avea de notat, vinul și mâncarea fură împachetate și își continuară drumul.

Curând, drumul principal se îndepărtă, și ei o luară pe poteca îngustă ce urmărea cursul râului. Poteca deveni mai accidentată și mai abruptă și numărul crescând de stânci prăbușite dădeau peisajului un aspect ciudat, nefiresc. Dar caii gabrileni crescuți la munte erau siguri

¹³ Barcă tradițională portugheză pentru transportat bunuri și în special vin pe râul Douro. Originară din această zonă, nu există în nici o altă parte a globului. (n.tr.)

pe picioare, și nici o porțiune de drum nu fu de netrecut.

Poteca devenise netedă și, spre dreapta, râul tăia adânc în coasta muntelui, creând defileul despre care le pomenise Sofia. Pe când poteca începu să coboare, marginea defileului nu se mai vedea, pentru că mormane de stânci blocau vederea.

Tunetul apei ce se prăvălea se intensifică pe când ei își continuară drumul. Will își opri calul în loc și studie mormanele de stânci și pietre căzute.

— După zgomotul apei, trebuie că ne aflăm față în față cu cascada. Aș putea să mă urc în vârf și să mă uit în jos spre defileu.

Văzând în minte cum grohotișul se mișca sub greutatea lui și cum îl prăvălea în defileu, Athena sugeră:

— De ce să nu continuăm să mergem pe potecă? Am putea găsi un loc de unde să avem o vedere clară.

— Athena are dreptate, spuse Sofia. Fratele meu mi-a spus că există un loc de unde te poți uita în jos la cascadă. Mi-a... mi-a promis că mă duce acolo într-o zi.

Înghiți nodul din gât, gândindu-se la acea promisiune neîndeplinită.

După o ultimă privire ce tânjea după grămezile de rocă, Will spuse:

— În cazul acesta, ar trebui să mergem mai departe. Dacă nu putem găsi un astfel de loc, pot, fără îndoială, să mă întorc aici.

— Dacă e necesar, o să mă urc eu, spuse Justin. Cântăresc mai puțin decât tine și e mai puțin probabil să provoc o alunecare de grohotiș.

Merseră mai departe pe drumeagul ce șerpuia printre bolovani printre care apăreau când și când pini solizi. Apoi poteca ocoli un bolovan deosebit de masiv și duse la un mic luminiș plin de iarbă – și acolo era cascada.

Athenei i se tăie răsuflarea la vederea căderii înalte și impresionante de apă. Chiar și la acea distanță, particule de apă rece o atinseră pe față. Era la fel de încântată de frumusețea apelor care se prăvăleau pe cât era de dezamăgită văzând cât de imposibil de navigat era râul.

— N-o să poți trece vreun *rabelo* peste asta!

Justin studie defileul și înălțimea cascadei.

— Asta e ca o versiune mai mică a defileului Valeira. Acela a fost curățat, dar a fost o treabă foarte costisitoare și a durat ani buni.

Sofia își mușcă buza.

— Nu există destui bani în San Gabriel să începem un proiect atât de mareț.

— Ar fi mult prea costisitor să instalăm un sistem de ecluze, dar cred că e posibil să construim un drum de transbordare în jurul cascadei, sugerează Will. Dacă *rabelos* pot transporta butoaie din San Gabriel până la un loc deasupra cascadei, catârii și oamenii ar putea să transporte vinul spre alte *rabelos* în josul râului.

— Asta s-ar putea să meargă, spuse Justin intrigat. Dacă râul în aval e navigabil până la vărsarea în Douro, singurele zone impracticabile sunt cea cu defileul și cea cu cascada. Va trebui să cercetăm cursul inferior al râului, dar transportul vinului în jurul cascadei ar putea fi o soluție simplă și realizabilă, ce ar face posibilă punerea pe piață a vinului gabrilen.

— O transbordare n-ar crește semnificativ costurile? întrebă Athena.

— Ba da, dar cred că vinul gabrilen de o asemenea calitate va convinge oamenii să plătească mai mult, spuse Justin. Există un mare număr de aristocrați englezi care se mândresc cu prețul mare al vinurilor lor, atât timp cât vinul este suficient de bun pentru a justifica acest preț.

— Îmi place ideea de a crea slujbe pentru gabrileni, spuse Sofia gânditoare. Mulți dintre bărbații care se vor întoarce de la război vor dori să facă altceva în afară de a lucra pământul și viile. Dar trebuie să plătim pentru bărci, catâri și oameni înainte de a putea câștiga bani de pe urma vinului nostru.

— S-ar putea aduna fonduri străine pentru a fi investite în asta? întrebă Athena. Să formăm Compania de Vinuri Alcantara. Will și

Justin cunosc, probabil, englezi care s-ar putea gândi să investească în ea.

— Cunosc oameni care ar putea să fie interesați, fu de acord Will. Justin?

— Odată ce voi transporta probe dincolo de munți, așa încât vinurile din San Gabriel să poată fi gustate, știu că voi găsi investitori, spuse Justin și eu însumi o să bag bani în ea. Cred că va fi o investiție bună.

Sofia îi aruncă lui Justin un zâmbet strălucitor. Legătura dintre ei era extrem de puternică, Athena o putea simți. O durea să știe că surioara ei de suflet găsisese dragostea împreună cu un bărbat demn de ea, dar că nu o să se poată căsători niciodată.

Ar putea San Gabriel să accepte ca prinț consort un negustor scoțian protestant? Imposibil de imaginat. Sofia avea nevoie de un soț cu avere, rang și influență depășind orice deținea Justin. Perspectivele ei de căsătorie erau un subiect de speculații al gabrilenilor de ani de zile.

Gândurile îi fură întrerupte de Will, care spunea:

— Cred că e timpul să ne facem tabăra pentru noapte. Aici e un loc bun. E iarbă bună, un pârâu pentru cai și stânci care ne protejează de vânt. Mai sunt și destui copaci împrăștiați printre stânci, așa încât lemnul pentru foc nu va fi o problemă.

— Sunt gata să mă opresc pentru azi, spuse Sofia. N-am mai stat atâta în șa de luni de zile.

— Dar voi, doamnelor, nu ne-ați încetinit deloc, spuse Justin descălecând și ajutând-o pe Sofia să descălece la rândul ei. Amândouă sunteți niște călărețe zdrobitoare.

— Azi mai mult zdrobite decât zdrobitoare, spuse Sofia coborându-se în brațele lui.

Athena sări de pe calul ei.

— N-am mai făcut tabără într-o drumeție ca asta de când am călătorit aici din Porto, acum cinci ani. O să fie ciudat să dorm din nou

sub cerul liber.

— Cel puțin nu sunt șanse de ploaie! Sofia își scoase pălăria și își dădu spre spate șuvițele brune ce scăpaseră din părul îngrijit strâns. Îți aduci aminte cât de umedă a fost călătoria din Porto? Arătam ca niște curci plouate atunci când am ajuns acasă. N-am mai vrut să văd în fața ochilor un cort!

— Nici eu, spuse Athena cu înflăcărare, dând jos desagii și șaua. Și totuși, iată-mă făcând tabără din nou – ce e drept, fără cort!

Will descălecă și începu să se îngrijească de cal cu ușurința dată de un lung antrenament.

— Unde ați stat voi două când v-ați ascuns în munți de Baudin?

— Într-o peșteră sus pe munte, spuse Athena. Am avut o bună vedere asupra văii și înăuntru era un izvor, așa că am avut apă.

— Am împărțit peștera cu caii, ca să nu ne dea de gol, adăugă Sofia. Ai dormit vreodată împreună cu caii într-un loc înghesuit?

— La drept vorbind, da, admise Will. Nu-i situația mea preferată. Dar mai rău a fost pentru voi din cauză că nu v-ați așteptat la o invazie.

Athena încercă să nu-și aducă aminte de starea de neputință, confuzie și teroare pe care o simțiseră în acele zile. Erau pe punctul de a traversa munții călare înspre Spania, când francezii plecaseră, mergând pe drumul principal spre est.

— Am petrecut mare parte din timp discutând despre ce-am putea face, dacă era să facem ceva. Fără succes.

Cu o expresie plină de compasiune, Justin întrebă:

— V-ați gândit să plecați după ajutor?

— Unde să fi mers? Și cine să ne ajute? răspuse Sofia brusc. San Gabriel e izolat. E un drum lung până la cele mai apropiate orașe, și, pe oricine am fi găsit, cu siguranță și-ar fi făcut mai multe griji de propria-i supraviețuire. După ce Baudin și brutele lui au plecat să se alătore principalei armate franceze, am căzut în genunchi și am înălțat mulțumiri Maicii Bindecuvântate pentru plecarea lor.

— Eram îngrijorați că ar fi putut rămâne aici, spuse Athena cu voce

joasă. O vale plăcută, cu un castel solid și cu vin bun. Paradisul unui soldat.

— Din fericire, loialitatea armatei franceze pentru Napoleon e puternică, spuse grav Will. Dacă s-ar fi instalat aici, ar fi fost foarte greu să-i urnești din loc.

Schimbară o privire, și ea știu că el se gândea la discuția lor de deunăzi despre posibilitatea unei gherile bine organizate, hotărâtă să se stabilească aici. Ea avusese coșmaruri despre o astfel de invazie.

Făcuseră tot ce putuseră pentru a se pregăti de un atac, și armata gabrilenă urma să fie în curând acasă, își spunea ea pentru a-și curma grijile. Îngrijorarea n-ar fi de ajutor, și n-ar trebui să i se permită grijilor să pună bețe în roate acestei scurte vacanțe.

— După ce vă ocupați de cai, adună cineva lemne de foc? Eu încep să pregătesc cina.

— Ce mâncăm? întrebă Will cu interes.

— Așteaptă și vei vedea, spuse Athena dezlegând unul din desagi. Dar vinul va fi prezent la masă.

— Haide, acum ai stricat surpriza! spuse Sofia cu o prefăcută exasperare. Pe când ceilalți râdeau, continuă: O să adun lemne de foc. Justin, vrei să mă ajuți?

— Cu cea mai mare plăcere, Alteță. Justin scoase o toporișcă din desaga lui, pregătindu-se. Îmi arăți unde, iar eu le tai.

— O să te pun să cari lemnele. Te-am prevenit! spuse Sofia îndepărtându-se printre două stânci înalte.

Zgomotul înăbușit al căderii apei de la cascada din apropiere acoperi vocea Athenei pe când se uita cum Sofia și Justin dispăreau în labirintul de stânci.

— Nu sunt o însoțitoare prea bună.

— Nici unul din ei nu va face nimic necuviincios, spuse Will liniștit. Dar merită puțin timp doar ei doi.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Athena amintindu-și de dulceața primei iubiri. Sofia merita asta, chiar dacă ea și Justin n-aveau un

viitor împreună. Dacă suntem norocoși, poate că-și vor aminti să aducă și niște lemne de foc.

Will făcu o grimasă.

— Sunt niște vreascuri acolo, lângă stânca aceea. O să fac un foc micuț. Oare o să avem niște ceai bun, englezesc, înainte de cină, plus vin?

— Citești gândurile, răspunse ea. Sau poate ești pur și simplu englez. Într-adevăr, avem ceai.

Pe când ea scotea mâncarea și ustensilele de gătit din desagi, Will se duse chicotind să adune vreascuri din luminiș. Ea îl urmări cu privirea. Îi plăcea să-l vadă cum se mișca. Era întruchiparea puterii calme și eficace, în aceeași măsură consecvent și relaxat. Știa că n-avea să se plictisească absolut niciodată să-i admire acei umeri lați.

Schiță un zâmbet intim, scoțând un pachet de frunze de ceai. Chiar dacă nu-și vorbeau și nici nu se atingeau, era plăcut să respire același aer.

capitolul 23

Sofia. Privirea drăgăstoasă a lui Justin zăbovi asupra siluetei ei grațios rotunjite pe când ea mergea în față prin labirintul de stânci. Se întrebase cum avea să se descurce o prințesă în drumeție, dar era evident că Sofia se distra de minune. Nu numai că era o călăreață desăvârșită, dar nu cerea un tratament special. Așa ceva era mai rar la domnișoarele de bună condiție și cu atât mai rar la prințese. Deși, trebuia să admită, el nu cunoscuse nici o altă prințesă.

Era bucuros să vadă că răceala ce se instalase între Will și Athena dispăruse. Exista un alt fel de tensiune, pe care amândoi o țineau bine în frâu. Nu văzu nici un semn cum că Athena Markham ar fi fost înclinată să-l accepte pe Will, ceea ce era regretabil, dar înțelese rezervele ei față de o căsătorie inadecvată ce ar fi dus-o în mijlocul aristocrației britanice.

Membrii propriei lui familii erau priviți în anumite cercuri drept niște noi îmbogățiți vulgari. Între ei, râdeau de asta. Familia Ballard muncise din greu, cu energie și inteligență, și aveau o avere ce rivaliza cu a celor mai mulți aristocrați, dar se mândreau că erau niște negustori scoțieni căpoși. Își puteau permite să râdă de aroganța aristocrată pentru că aveau succes și, chiar mai important, aveau legături afectuoase de familie.

Athena Markham n-avea nimic din toate astea și bănuia el, avea mult prea mai multe răni ascunse. Dacă ar putea să fluture o baghetă magică și să-i aducă împreună pe ea și pe Will, ar face asta într-o clipită, pentru că păreau atât de potriviți unul cu altul.

Făcu o grimasă. Cel puțin, el și Will aveau să poată plânge unul pe umărul celuilalt despre pierderea femeilor pe care le iubeau. Pentru că Justin o iubea pe Sofia și știa că avea să o iubească mereu. Nici unul din ei nu rostise vreo vorbă și nu făcuse vreun gest nepotrivit, dar totuși, când ea era pe-aproape, el se simțea... fericit. Mai întreg.

— Copacul ăla mort poate da tot lemnul de care avem nevoie. Sofia arată spre scheletul cenușiu al unuia dintre copacii scunzi ce creșteau printre stânci. Cred că toporul tău e ascuțit, nu-i așa?

— La fel ca mine, toporul e pregătit să dea ajutor. Cu vreo două lovituri iuți, Justin tăie o creangă. E și bine uscat. Nu multă lume vine pe aici în căutare de lemne de foc.

Sofia adună crengile căzute, în vreme ce Justin mai tăie câteva din copac, apoi le reteză la lungimi potrivite. Când avură o grămadă considerabilă, el își îndreptă spatele și își curăță așchiile de lemn de pe mână și de pe haine.

— E suficient lemn să țină toată noaptea. Va trebui să fac două sau trei drumuri să aduc totul înapoi la tabăra noastră.

— O să te ajut. Sofia se uită la el timidă, cu ochii ei mari și negri. Justin?

— Da, prințesă? întrebă el încurcat.

— Vrei să mă săruți?

El simți de parcă îi dăduse în cap cu o cracă. După ce înghiți greu, spuse:

— Nu există ceva ce mi-ar plăcea mai mult, dar e oare înțelept?

— Nu. Dar e necesar. Sofia își mușcă buza înainte de a continua să vorbească: Dacă n-aș fi cine și ce sunt, situația noastră ar fi foarte diferită. Dar trebuie să pun San Gabriel pe primul loc. Planurile mele de căsătorie sunt discutate în toată țara și nu se ia în considerație cineva mai puțin important decât un nobil de rang înalt spaniol sau portughez. Când colonelul da Silva se va întoarce acasă, se va întocmi o listă scurtă și se vor începe negocierile pentru a găsi pe cel mai bun și mai potrivit prinț consort pentru regina din San Gabriel.

Inima lui se strânse.

— Așa curând?

— Am douăzeci și patru de ani. E timpul să mă mărit și să-mi întemeiez o familie, pentru că nu-i drept ca linia directă a casei regale de Alcantara să se stingă odată cu mine. Își ridică bărbia, cu o privire provocatoare. Îmi voi face datoria, dar vreau un sărut de la tine ca să... ca să-l prețuiesc în anii lungi și în nopțile care mă așteaptă de-acum înainte.

Impresionat că ea îi împărtășea sentimentele, el spuse:

— Îmi doresc prea mult să te sărut, *meu anjo*, îngerul meu. Poate că, de fapt, e mai bine ca tu să mă săruți.

Ea încuviință din cap și înaintă timid. El nu era decât de statură medie, dar silueta ei minionă o făcea să pară de neasemuit și fragilă. Văzând-o cum călărea, știa că nu era deloc fragilă, dar era de neasemuit. Așa de neasemuit.

Ea își puse mâinile ușor pe umerii lui și îi studie intens fața, ca și cum voia să-i memoreze trăsăturile și să-și imprime în minte această clipă. Apoi se ridică pe vârfuri și îi atinse gura cu a ei. Buzele ei erau deosebit de catifelate.

Neputând să reziste, el o luă de talie pe sub jacheta scurtă, ținând-o aproape de el. Era plină de viață și de senzualitate; gura-i era dulce ca

o căpșună. Știind că nu trebuiau să lase impulsul să se intensifice primejdios, el murmură:

— Amândoi mirosim a cal.

În loc să se simtă jignită, ea râse.

— Pentru că amândoi mirosim așa, nici măcar n-am băgat de seamă.

Apoi se înclină înainte pentru un alt sărut, și de data asta buzele ei se deschiseră sub ale lui. Limbile li se atinseră, și el fu săgetat de dorință.

— *Meu anjo*, șopti el depunând mici săruturi pe buzele ei, pe obrajii catifelați ca mătasea, pe urechea ei delicioasă. Drăguța mea, fata mea dragă.

Și ea îi șoptea vorbe de alint, apropiindu-se din ce în ce mai mult, până când fu lipită de el. Mâinile lui se mișcau din proprie voință, conturându-i forma taliei și a șoldurilor. Era desăvârșită, perfectă și, pentru acest scurt moment, *a lui*.

Înțelegând cât de aproape era să-și piardă controlul, își îngropă fața în părul ei des și negru și o îmbrățișă, inhalându-i mireasma, simțindu-i inima cum bătea lângă a lui. Ea oftă și se relaxă lângă el, cu brațele pe pieptul lui.

— Știi că m-aș însura cu tine dacă aș putea, nu-i așa? șopti el.

— Știu. După o lungă tăcere, spuse ezitând: Mă întrebam dacă asta e ceea ce englezii numesc dragoste nebună de tinerețe și dacă va dura. N-am avut ocazia să cunosc prea mulți bărbați interesanți, atrăgători. Tu ești singurul pe care l-am cunoscut și pe care l-am dorit drept soț.

Ea era cu șapte sau opt ani mai mică decât el și, deși în anumite feluri înțelepciunea ei îi depășea cu mult vârsta, în alte feluri era o inocentă.

— Nu pot să mă pronunț despre intensitatea sentimentelor tale, *meu anjo*, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele. De dragul tău, sper că ceea ce simți este dragostea de tinerețe ce va trece și că soarta îți va da un soț pe care să-l iubești pe deplin și pentru totdeauna.

— Și eu am sperat asta, spuse ea ironic. Dar prințesele sunt arareori

atât de norocoase.

— Atunci, o să mă rog să ai acest noroc. Se retrase, încă ținând-o în brațe, dar acum putea să-i privească ochii negri și trăsăturile perfecte. Dar în ce mă privește... am trecut prin experiențele obișnuite pentru un bărbat în poziția mea. Asta a inclus dragoste tinerească și scurte pasiuni. Dar n-am simțit niciodată ceea ce simt pentru tine. Cred că e genul de dragoste veșnică.

De fapt, era sigur de asta.

În ochii ei luciră lacrimi.

— Sper să te însori din dragoste și să ai copii puternici și frumoși.

El îi depuse un sărut ușor pe păr.

— Și eu sper asta, prințesă. Dar tu vei fi mereu în inima mea.

— Și tu într-a mea. Ea își închise ochii pentru o clipă, apoi se dădu înapoi, cu o expresie de calm întipărită pe chip. M-am gândit să te numesc conte de San Gabriel, pentru a te face mai potrivit pentru căsătorie, spuse ea pe un ton mucalit. Unchiul Alfonso ar fi de acord cu așa un act dacă i-aș cere.

— Lord Ballard de Porto? Justin chicoti. Bănuiesc că nimeni nu va fi convins că asta mă face să fiu un consort potrivit. Probabil tata va fi făcut în curând baron pentru serviciile aduse Angliei – adică pentru administrarea mai multor afaceri de succes, dar asta e chiar mai puțin probabil să impresioneze pe cineva din San Gabriel.

— Mă tem că titlurile englezești nu contează. Doar vechile titluri iberice sunt bune, spuse Sofia cu un zâmbet. Acum, trebuie să ne întoarcem la tabără, înainte ca Athena să organizeze o poteră să ne caute.

— De acord.

Se aplecă și luă un braț mare de lemne.

Sofia mai puse câteva bucăți, apoi ridică un braț mai mic pentru ea..

— Încă un drum după ăsta va fi de ajuns.

Se înapoiară pe aceeași potecă. Fiindcă ducea fiecare câte un braț de lemne, le era imposibil să se țină de mână, ceea ce era chiar bine.

Când ajunseră la tabără, Athena se uită spre ei pe deasupra unui mic foc.

— Ați ajuns chiar la timp. Era să rămân fără lemne de foc.

— Mai avem de adus cam tot atâtea lemne.

Justin își lăasă povara într-o grămadă lângă Athena, apoi puse și lemnele cărate de Sofia pe deasupra grămezii.

— Vin cu tine să le aducem aici, spuse Will.

Știind că n-ar trebui să fie din nou singur cu Sofia, Justin o luă înaintea spre locul unde erau restul lemnurilor de foc. Pe când adunau bucățile, Will spuse destul de vesel:

— Ai tăiat o mulțime de lemne, având în vedere cât de puțin timp s-au auzit zgomote de tăiere.

— M-am mișcat repede, ca eu și Sofia să avem timp să discutăm.

— Să discutați, murmură Will. Firește.

— N-am făcut nimic pentru a o compromite, izbucni Justin.

Will arată surprins.

— Bineînțeles că nu. E evident că tânjiți unul după altul, dar amândoi sunteți prea înțelepți ca să faceți ceva prostesc. Se întinse să mai ia lemne. Doar un încuiat poate considera că un sărut înseamnă ruinare.

— Mă știi prea bine, murmură Justin luând ultimul braț de lemne. Îndreptându-și spatele, spuse: O să sfârșim ca doi moșnegi jelind în fața paharelor de vin după fetele pe care le-am pierdut?

— Foarte posibil, spuse Will luând-o înapoi spre tabără. Încă nu mi-am pierdut orice speranță, deși bănuiesc că va fi nevoie de un miracol pentru a o convinge pe Athena că nu va regreta dacă se mărită cu mine.

Justin se strâmbă.

— Mă tem că mie îmi trebuie ceva mai mult decât un miracol.

Și, cu toate astea, era imposibil să înăbușe o slabă șoaptă a speranței.

Întețind focul cu vreascurile nou aduse, Athena întrebă:

— Ați găsit ceva interesant în vreme ce căutați lemne?

— Doar alte stânci și bolovani și câțiva copaci triști. Sofia se așeză pe pătura îndoită, cu picioarele adunate într-o parte. Athena aranjase șeile și păturile lângă foc – bărbații pe o parte și femeile pe cealaltă. Supraveghere pe ascuns. Adăugă: N-am făcut nimic șocant.

Athena își ridică ochii și zâmbi.

— N-am spus nimic.

— Conștiința nu-mi dă pace, admise Sofia cu regret. Faptul că am făcut școala la maici m-a lăsat cu credința că un singur sărut în afara căsătoriei e un păcat de moarte și că n-ar trebui să îți placă săruturile nici căsătorită fiind.

Athena se lăsă pe călcâie.

— Pasiunea e puternică și poate avea consecințe cumplite, spuse ea cu gravitate. În special tinerii ard de dorință, așa că bisericile fac tot ce pot să țină în frâu pasiunea nesupusă. Dar dorința e firească, și, fără ea, n-ar fi existat omenirea. La fel ca atâtea în viață, problema e să găsești un echilibru sănătos. Făcu o grimasă. Am auzit că mariajul reduce în cele din urmă pasiunea nebună de la o fierbințeală la o flacăra ceva mai cumpătată. Nu că aș ști ceva despre asta.

Sofia oftă și își scoase agrafele din păr, apoi își masă cu buricele degetelor pielea obosită a capului.

— Crezi că există vreo șansă ca San Gabriel să-l accepte pe Justin ca prinț consort? Țării îi vor trebui ani întregi să se refacă după pagubele pricinuite de război și după pierderile de vieți tinere. N-aș putea îndura să-mi ațâț supușii unii contra altora.

Athena cugetă înainte de a răspunde:

— Țara ta prețuiește tradiția, dar tu ești foarte iubită, așa încât oamenii ar putea fi mai înțelegători cu alegerea ta. Lumea se schimbă. N-aș spune că-i imposibilă acceptarea lui. Ar trebui să discuți asta când vine momentul să-ți evaluezi posibilitățile.

— Dar șansele sunt aproape nule. Să fiu iubită înseamnă că lumea

vrea „ce-i mai bun“ pentru mine, și pentru mulți asta înseamnă un Duce Scârboșenie. Sofia se ridică și își scutură de praf fusta de călărie. Cu ce pot să te ajut?

— Taie brânza, pâinea și șunca. Athena scoase din desagă un grătar mare din fontă și îl puse peste foc pe trei grămezi de pietre pe care le așezase lângă cărbuni. Un grătar e prea greu pentru o drumeție serioasă, dar m-am gândit că, pentru doar câteva ceasuri pe drum, merita să-l aduc. Astea vor fi zile speciale pentru noi amândouă, Sofi. Mă bucur că ai propus această drumeție.

— Și eu. Sofia se aplecă pentru a-și ascunde îmbujorarea, scoțând o bucată mare de brânză și una de pâine din desagii ei. Ea și Athena își împărțiră mâncarea și ustensilele. Timp de două zile, putea să se bucure a fi de ajutor cu bucatele mai degrabă decât să se comporte ca o prințesă.

Până când bărbații se întoarseră, Athena pregătise cina simplă. Ce-i drept, Will în uniformă roșie era uimitor, dar Justin fu cel care-i atrase atenția Sofiei. Ochii lui se măriră când îi văzu părul lăsat liber pe umeri. Călugărițele ar spune că ea îl ispitea. Sofia fu bucuroasă că putea s-o facă.

Punând lemnele aduse în grămada mare, Will spuse:

— Cred că văd un fel de sendviș, dar e unul ce miroase deosebit de bine. Vrei să-mi explici sau mă lași să ghicesc?

Ea râse.

— E mai mult sau mai puțin ce ai mâncat de când ai sosit în San Gabriel, doar că e fript pe grătar. Puse două sendvișuri bine rumenite pe o farfurie, unde deja erau șase puse unul peste altul. Felii de pâine cu brânză, șuncă afumată și un sos gabrilen de piper, apoi încălzit pe grătar până când brânza se topește și pâinea e prăjită. După asta, migdale prăjite pentru a întregi meniul.

— Vinul e unul roșu, ușor, ce merge bine cu aceste sendvișuri, adăugă Sofia dându-le bărbaților pahare pline. Asta ar fi o masă modestă la castel, dar e destul de bună pentru o drumeție, nu credeți?

Will se așeză pe o pătură îndoită în fața desagilor lui și mușcă dintr-unul dintre sendvișurile fierbinți, apoi sorbi o gură de vin.

— Excelent! Nu mi-am dat seama că ești o bucătăreasă atât de bună, Athena.

— A trebuit să gătesc destul de des ca să învăț câteva feluri de mâncare ce sunt mai mult sau mai puțin inofensive, explică ea așezându-se cu picioarele încrucișate în fața lucrurilor ei. Țasta e unul dintre ele.

— Plăcerile simple sunt adesea cele mai bune. Justin ridică paharul de vin într-un toast. Pentru mâncare bună și companie plăcută!

Toți se aplecară în față pentru a ciocni paharele. Sofia își dori ca această călătorie cu prietenii să poată dura o veșnicie. De vreme ce asta nu era posibil, avea să se bucure de fiecare moment.

— Pentru prietenie și Sfânta Deolinda!

Dădu pe gât o jumătate de pahar. Justin bău, apoi se întinse după unul dintre sendvișuri.

— Sofi, ai zis că-mi vei spune povestea Deolindei. Numele înseamnă Dumnezeu cel Frumos?

Ea încuviință din cap.

— E povestea - probabil doar o legendă - întemeierii țării San Gabriel. Cu mulți, mulți ani în urmă, frumoasa Deolinda era o fată portugheză de familie bună, măritată cu prințul Alexandre, fiu și moștenitor al regelui de Alcantara.

— Țasta era un regat spaniol acolo unde acum e orașul Alcantara?

— Da, *alcantara*¹⁴ înseamnă „podul”, și numele se potrivește poveștii. Un rival diabolic la tronul alcantaran a intrat noaptea cu oamenii lui în oraș și l-a ucis pe rege. Sofia se opri pentru a-și termina de mâncat sendvișul. Prințul Alexandre a luptat curajos până la moarte pentru a face posibilă fuga iubitei sale soții.

— Fără îndoială că era o noapte neagră și furtunoasă, spuse grav

¹⁴ Transliterație a cuvântului arab *al quantara* ce înseamnă „podul” (n.tr.)

Justin.

— Desigur, spuse Sofia cu ochii sclipitori. În legende, nimeni nu fuge vreodată să-și scape pielea într-o zi însorită! Însărcinată, Deolinda și un gardian credincios fugiră înspre nord, spre munți, și ajunseră în valea asta. Ea dădu naștere fiului ei într-o peșteră, lângă locul unde este Castelo Blanco. Apăru arhanghelul Gabriel și spuse că ea și cu fiul ei aveau să fie amândoi sanctificați și aveau să domnească peste o țară a păcii și a belșugului, unde toți vor trăi în siguranță.

— Se pare că legenda ar putea fi bazată pe o poveste adevărată, spuse Justin intrigat.

— Eu întotdeauna am crezut așa, pentru că profeția îngerului s-a potrivit, spuse Sofia gânditoare. Refugiații din Spania și din Portugalia și-au croit drum în vale; iată de ce avem nume și cuvinte din ambele țări. S-a spus că doar cei îndrumați de un înger pot să găsească drumul până aici. Gura i se strânse. Și *a fost* o țară a păcii, până când au venit francezii.

— O să fie din nou pace, spuse Athena blând. Deja valea se reface.

— E o poveste frumoasă, spuse Will terminându-și al treilea sandwich. Dacă prințesa era Sfânta Deolinda, cine era fiul ei?

— San Gabriel de Montana, sfântul Gabriel al munților, spuse Sofia. Botezat în cinstea arhanghelului fără îndoială, și țara e botezată în cinstea amândurora. Pentru că Gabriel avea sânge regal, San Gabriel e un regat mai degrabă decât un ducat sau un principat, chiar dacă e așa mic. Se ridică maiestuoasă și se depărtă cu câțiva pași de foc, înainte de a se întoarce pe călcâie și a spune cu o exagerată măreție: Îngenuncheați în fața mea, țăranilor, pentru că sângele regal din Alcantara, Spania și Portugalia îmi curge prin vene!

Râseră cu toții de gluma ei.

Apoi, luminișul explodează de focuri de armă și pericole.

Athena era relaxată și puțin visătoare de la vin, mâncare și o discretă studiere a superbului trup al lui Will, când focuri de armă explodară prin luminiș. Numeroase gloanțe ricoșară din roci, și bubuiturile ce-ți spărgeau urechile răsunară peste defileu și peste peisajul stâncos. Înlemnită de spaimă, auzi cum o voce răgușită lătra în franceză:

— Înșfac-o pe fată – n-am avut de mult o târfă în tabără! Omoară-i pe ofițerul englez și pe ceilalți!

Încă răsunau focuri de armă, când Will sări în picioare, își luă carabina din șaua din spatele lui și strigă:

— Adăpostiți-vă!

Un glonț ridică praful în aer în locul unde fusese el așezat cu o clipă înainte. Pe când cădea într-un genunchi, își armă pușca și ținti în sus spre un trăgător aflat pe o stâncă, strigând:

— Athena, ia-ți pușca și *mișcă-te!*

Will trase, și o pată mare de sânge apăru pe pieptul trăgătorului. Cu o încetineală ciudată, bărbatul și pușca lui căzură la pământ, pușca urmându-și stăpânul. Arma se descărcă nepericulos când se lovi de pământ. Athena simți mirosul iute de sulfură al prafului de pușcă și presiunea puternică a aerului de la detunătura puștilor.

Ieși repede din starea de prostrație și se strădui să se ridice chiar când doi bărbați în uniforme albastre franceze zdrențuite năvăliră în luminiș. Unul o înșfăcă pe Sofia și celălalt își aținti pușca asupra lui Will de la mică distanță.

Degetul francezului se strângea pe trăgaci, și Will încă își reîncărca arma. Îngrozită, Athena apucă grătarul de pe foc, împrăștiind migdalele prăjite de pe el, și aruncă ustensila grea de fontă spre trăgător.

Discul fierbinte de metal îl izbi drept în față. El țipă și se năpusti înainte, scăpându-și arma și pipăindu-și ochii. Glonțul lui Will sfârși chinul bărbatului înainte ca acesta să apuce să se prăbușească la pământ.

Athena își luă carabina și se adăposti în spatele unei stânci în partea opusă atacatorilor francezi. Trăgându-și sufletul, cercetă luminișul prin fumul înțepător de la focurile de armă trase.

În secundele care trecuseră, tâlharul care o luase pe Sofia începuse s-o târască de acolo, dar ea lovea cu picioarele, țipa și lupta ca o pisică sălbatică furioasă. Înjurând, el îi ridică picioarele așa încât nu-i mai ajungeau la pământ.

— *Sofi!* Pe când francezul încerca s-o supună, Justin sări după ei. Pumnul lui drept îl lovi pe atacator în falcă, în vreme ce cu mâna stângă o apucă pe Sofia.

Când Justin încercă s-o smulgă din mâna tâlharului, bărbatul înjură în franceză, scoase un pistol dintr-un toc lateral și trase. Justin se răsuci, dar, din felul în care trupul i se smucise, fusese atins. Chiar și așa, nu-i dădu drumul Sofiei.

Încă înjurând, francezul băgă pistolul înapoi în toc și scoase un pumnal periculos. Sofia țipă numele lui Justin și îi trase un picior în genunchi tâlharului, dar nu-l putu împiedica să-l înjunghie pe Justin.

Justin reuși s-o prindă pe Sofia de mijloc. Greutatea lui o eliberă din strânsoarea tâlharului, și amândoi căzură la pământ, Justin protejând-o cu trupul lui.

Cu amândoi la pământ, tâlharul rămăsese în bătaia puștii. Înverșunată, Athena ținti și trase. Ochise spre piept, pentru că era cea mai mare țintă, dar glonțul intră în gât. Bărbatul scoase un horcăit oribil și se prăbuși pe stânca în spatele căreia se ascunsese mai devreme.

Will dispăruse. Pentru că nu căzuse în luminiș, probabil se dusesse în urmărirea atacatorilor. Înjurând în sinea ei, Athena își dădu seama că își lăsase punga cu muniție în șa și trăsese glonțul aflat în carabină.

Era pe punctul de a alerga spre șa să-și ia muniția pentru a-și ajuta prietenii, când un bărbat năvăli din spatele unei stânci din stânga ei. Avea o pușcă, dar se opri brusc chiar înainte de a se ciocni cu Athena. Ochii i se măriră de șoc, probabil mirat că întâlnise o femeie mai înaltă

decât el.

Fără a aștepta să-și revină, ea apucă țeava carabinei și îl lovi în cap cu toată puterea. Patul greu al armei îl izbi în tâmplă și îl doborî. Will avea dreptate – o pușcă neîncărcată devenea o bătă pe cinste.

Se auziră alte focuri de armă din apropiere. Trei sau patru, era greu de spus, cu ecoul acela. După suficient timp pentru reîncărcare, se mai auziră încă două sau trei.

Urmă tăcerea.

Athena luă pușca individului și, prudentă, ieși de la adăpostul stâncii. Sofia plină de sânge se aplecă deasupra lui Justin, șoptindu-i numele pe când îl întorcea să-i examineze rănilile. Apropiindu-se de Sofia, Athena cercetă luminișul.

Nu se vedeau soldați francezi, cu excepția celor doborâți la pământ; nu se auzeau sunete de oameni care să se apropie, deși, cu zgomotul cascadei, era greu să fie sigură. Sunetele apei fuseseră cele care permiseseră diavolilor de francezi să se strecoare lângă ei, își dădu ea seama.

Athena își reîncărcă arma uitându-se în același timp în jurul lor, îngrijorată de alte posibile amenințări.

— Cum se simte Justin? Cum te simți tu?

— Eu... eu sunt bine, spuse Sofia cu o voce gătuită. Justin respiră, dar e atâta *sânge!*

Athena se apropie, îngenunchind lângă Justin și punând carabina și pușca francezului la îndemână. Împușcătura îl rănise la cap, și din pielea capului, precum și din rana de pumnal îi curgea sânge. Spre ușurarea ei, Justin deschise ochii.

— Sunt încă aici, șopti el. Dar am avut... și momente mai bune.

Ușurată că era coerent, Athena zise:

— Rana de la cap nu pare gravă. Sofi, adu ștergare din desagii tăi, cuțitul meu de bucătărie și un castron de apă de la izvor.

Sofia înghiți în sec și se ridică. În vreme ce alerga să aducă cele necesare, i se vedeau cămașa albă și fusta cafenie de călărie pline de

pete de sânge.

Pe când aștepta, Athena rupse cămașa lui Justin pe lângă țesătura sfâșiată. O rană sângerândă începea la umărul drept și ajungea aproape de mijloc.

Când Sofia îi dădu câteva ștergare mici, Athena făcu sul unul dintre ele și îl apăsă pe rana de cuțit, pentru a încetini sângerarea. Apoi spălă rana de la cap, pentru a o putea examina mai bine.

— Glonțul doar te-a zgâriat, Justin, spuse ea calmă. Rănile de la cap sângerează groaznic și o să ai o durere cumplită de cap, dar pare să nu fie o rană gravă.

— Scoțienii... sunt tari de cap, reuși el să spună înainte ca ochii să i se închidă din nou.

Athena folosi cuțitul adus de Sofia pentru a tăia un ștergar în bucăți mai mici.

— Ai adus o sticlă de rachiu cu tine? Ne trebuie să-i curățăm rănile.

— Nici un Alcantara nu pleacă la drum fără rachiu. Sofia încercă să zâmbească înainte de a se duce înapoi la desagiile ei să ia o sticlă de argint cu blazonul Alcantara incrustat pe ea. Când se întoarse, se așeză de cealaltă parte a lui Justin și îi luă mâna într-ale ei, de parcă ar fi putut să-l vindece doar prin puterea voinței.

Athena curăță din nou rana de la cap a lui Justin, apoi deschise sticla de rachiu.

— Justin, asta o să usture, dar e necesar pentru a împiedica rana să se infecteze.

— Păstrează-mi ceva... de băut, șopti el.

— Faci cinste strămoșilor tăi scoțieni. Turnă rachiul pe rana de la cap, apoi îi puse un bandaj din pânză.

Întorcându-și atenția spre rana de cuțit, o curăță mai întâi cu apă. Sângerarea încetinise deja.

— La fel ca rana de la cap, arată urât, dar nu-i adâncă, Sofi, spuse ea, liniștind-o.

— Asta pentru că soldatul francez n-a știut cum se înjunghie un om

așa cum trebuie.

Vocea era a lui Will, și Athena își ridică privirea văzându-l cum străbătea luminișul spre ei. Will cel calm se transformase într-un ofițer calculat, primejdios, un bărbat care putea reacționa în fața pericolului cât ai clipi. Un ofițer care-și pătase cu sânge cămașa albă de sub mundirul roșu de militar. Athenei aproape că îi stătu inima în loc văzându-l. Deși mergea cu ușurință și avea câteva puști franțuzești într-o mână, ea abia dacă putea respira.

El spuse liniștitor:

— Nu-i sângele meu. Cum se simte Justin?

Se încruntă la vederea prietenului său.

— O zgârietură de glonț la cap, o rană de cuțit pe piept, nimic serios dacă e să-i dăm crezare Athenei, spuse Justin cu voce slabă și răgușită. Și care ar fi, rogu-te, felul corect de a înjunghia pe cineva?

— Să ții pumnalul ascuns în palmă și să lovești în sus, explică Will lăsând jos carabina și armele franțuzești adunate. E mult mai probabil să atingi organele vitale în felul ăsta. Atacatorul tău a înjunghiat înspre jos și a lovit mai mult în oasele de la umăr și-n coaste. O pregătire slabă, pentru care noi toți trebuie să fim recunoscători. Sunt de acord cu Athena. Rănile tale arată urât și par dureroase, dar nu sunt fatale.

— *Slavă Domnului!*

Sofia respiră ușurată; fața ei era albă ca varul.

Athena se simțea cam la fel. Când toate astea aveau a se sfârși, voia să găsească un locșor liniștit unde să poată leșina. Sau țipa.

Mai târziu. De-a lungul anilor, adunase experiență în tratarea rănilor, și acea pricepere era necesară acum, dar nu era nevoie ca Sofia să vadă cum iubitului ei i se îngrijeau niște răni ce ar fi putut să-l ucidă.

— Justin e bine, Sofi, spuse Athena. Nu-i nevoie să vezi restul procesului de pansare.

— Ai dreptate. Nu-i bine pentru o prințesă să tremure ca o budincă, spuse Sofia cu un umor ezitant.

După ce depuse un ușor sărut pe fruntea lui Justin, se ridică și se duse spre lucrurile ei, apoi se ghemui la pământ și-și ascunse capul în brațele încrucișate, respirând adânc și încet.

Când Will se apropie să dea o mână de ajutor, Athena văzu că avea o arsură urâtă de la pulbere pe partea stângă a gâtului. Înghiți greu și încercă să arate calmă.

— Poate că sângele nu-i al tău, dar văd că aproape ai fost împușcat în gât.

— *Aproape* nu contează când e vorba despre gloanțe, spuse el ridicând din umeri. Ai nevoie de mai mult rachiu sau sticla Sofiei e de ajuns?

— Păstrează-l pe al tău pentru băut, îl sfătui ea. Vom avea nevoie cu toții.

— Folosește rachiul lui Will în scopuri medicinale, murmură Justin cu ochii închiși. Al lui Sofi e mai bun de băut.

— Sunt corectată de un expert, spuse Athena, amuzată, pe când punea la loc dopul la sticla regală. Will, în afară de rachiu, mai ai vreo haină veche ce poate fi folosită pe post de bandaj în jurul gâtului lui Justin? Ștergarele nu sunt destul de lungi.

Will căută în desagiile lui și scoase o sticlă veche de rachiu și o lungă eșarfă albă, ce era foarte potrivită pentru bandajat. Pe când se întorcea cu ele, spuse:

— Nu știam că tratarea rănilor e unul dintre multele tale talente, Athena.

— Nu leșin la vederea sângelui, așa că am fost de folos și cu alte ocazii, explică ea apăsând ușor un bandaj curat pe rana de cuțit.

Sângerarea lui Justin aproape că se opri.

— Fratele meu leșină la vederea sângelui, spuse Will deschizând rachiul lui mai modest. Mac e un tip robust, cam ca mine, așa că e de părere că asta e foarte stânjenitor.

— Am mai văzut și alți bărbați solizi care leșină. Mă bucur că nu ești unul dintre ei. Zâmbi strâmb. Ar fi supărător.

Când Athena puse rachiu pe rana de cuțit, Justin tresări înainte de a se forța să rămână liniștit.

— Poți să-mi dai niște rachiu de la Sofi? întrebă el cu voce gătuită.

— Ești un snob în materie de rachiu, spuse Will deschizând sticla Alcantara și turnând cu grijă puțin în gura lui Justin.

Justin înghiți.

— Asta-i meseria mea. Cum a ta e să rămâi vigilent, așa cum o faci acum.

Luă sticla din mâna lui Will și mai bău.

Athena își dădu seama că Justin avea dreptate. Deși Will era suficient de relaxat încât să facă glume, în același timp era cu ochii în patru la tot ce-i înconjura.

Terminând să-i bandajeze pieptul lui Justin și întinzând o pătură peste el, întrebă:

— Will, știi câți atacatori erau? Purtau cu toții uniforme franțuzești? Dacă e așa, ei nu știu că războiul s-a terminat?

— Toți bărbații pe care i-am văzut aveau uniforme zdrențăroase, purtate pe câmpul de luptă. Bănuiala mea e că nu toți din armată au vrut să se predea, așa că acest grup s-a apucat de tâlhării, spuse el încruntându-se. Cât privește numărul lor, sunt cinci morți de care știu eu, dar am găsit șase șei pe drum și văd că tu ai adunat o pușcă franțuzească. Ce s-a întâmplat?

— Unul a venit după mine când m-am adăpostit după stânca aia, spuse ea. Pușca mea nu era încărcată, așa că l-am pocnit cu țeava. A căzut la pământ, dar nu cred că l-am omorât. Spera că nu. Îi era de ajuns pe ziua de azi că-l împușcase pe atacatorul Sofiei. Îmi pare rău, am uitat cu totul de tipul ăla.

— Sper să nu se fi trezit și să fi fugit. E momentul să primim niște răspunsuri. Will se ridică și se îndreptă în direcția arătată, întorcându-se câteva clipe după aceea cu victima Athenei.

Soldatul francez gemea și începu să se miște. Will îl sprijini de o stâncă în poziție șezândă, apoi îi legă încheieturile cu o batistă. Era

slăbănog și subnutrit, mai mult băiat decât bărbat. Athena mulțumi în tăcere că era în viață.

Într-o franceză fluentă, Will întrebă:

— Cine ești și ce cauți în San Gabriel?

Băiatul gemu din nou, dar nu răspunse. De partea cealaltă a luminișului, Sofia se ridică și luă castronul, îl umplu cu apă rece de izvor și apoi îl vărsă pe capul soldatului francez. Pe când el scuipa, înjura și se zvârcolea, Sofia se retrase și îl privi cu ochi mijiți.

Will o aprobă tăcut pe Sofia, cu o mișcare din cap.

— Acum, că ești atent la noi, te întreb din nou. Cine ești și ce te-a adus în această zonă izolată, să ataci oameni nevinovați?

Francezul se uită neajutorat spre Will.

— De ce să vorbesc? Oricum o să mă omori.

— Nu neapărat, spuse Will calm. Hai să începem cu numele. Eu sunt maiorul Will Masterson. Și tu ești... Când francezul ezită, Will întrebă: Ce rău poate face dacă-mi spui cum te cheamă?

În silă, băiatul spuse:

— Jean Marie Paget.

— Mulțumesc. Uniforma are trese de caporal. Este corect?

— Urma să fiu făcut sergent după...

Când Jean Marie se opri, Will întrebă:

— După ce? Vreau tare mult să aflu de ce soldații francezi sunt așa departe de casă. Sau nu te mai socotești soldat al Franței?

— Întotdeauna! se stropși caporalul.

— Chiar dacă împăratul vostru a abdicat și și-a demobilizat forțele?

— De ce să accepte soldații comanda unui lider care s-a predat? Unul care a trimis nenumărați francezi la moarte și apoi s-a salvat fugind ca un laș? Un adevărat împărat ar fi murit primul!

Vorbele sunară ca și cum băiatul ar fi repetat spusele altcuiva.

Intuiția lui Will se ascuți.

— Așadar, deoarece comandantul tău era furios pe Bonaparte, s-a decis să-și transforme oamenii în bandiți?

— Nu în bandiți! spuse cu convingere caporalul. Generalul are un plan. Valea din San Gabriel are doar o prințesă slabă și neajutorată drept moștenitoare, fără vreun bărbat care să aibă grijă de ea. Generalul se va însura cu prințesa și îi va asigura văii conducătorul care-i lipsește. Noi toți care l-am sprijinit cu credință vom primi pământ și femei. Pot fi un om de vază, așa cum n-aș fi putut fi niciodată dacă aș fi rămas în Bordeaux!

Pe când Sofia icni, Will spuse caustic:

— Ce generos e generalul. Nu i-a trecut prin cap că gabrilenii au și ei un plan al lor?

— Jumătate dintre femeile din vale sunt văduve de război, replică Jean Marie. Vor fi bucuroase să aibă niște bărbați adevărați în patul lor și un conducător puternic pe tron. Odată ce generalul Baudin se însoară cu prințesa, totul va fi legal. Chiar și ea va fi bucuroasă că un bărbat adevărat va avea grijă de ea și de țara ei.

Numele Baudin trimise o undă de șoc prin luminiș. Planul francezului avea al naibii de multă noimă, înțelese Will. Baudin văzuse această vale sigură și izolată și își dăduse seama că ar fi potrivită drept refugiu, dacă și când Napoleon avea să se predea. Luându-i pe rege și pe prințul moștenitor de acolo și lăsând San Gabriel în sarcina unui bătrân bolnav, lăsase țara gata de a fi cucerită. Dacă Baudin se însura cu Sofia, nici o altă țară nu s-ar fi sinchisit să intervină, nu atunci când toți erau ocupați să-și oblojească rănile pricinuite de război.

Cu ochii turbați de furie, Sofia ajunse lângă Will și se uită la soldatul francez.

— Prințesa regală din San Gabriel nu va fi *niciodată* bucuroasă să aibă un porc precum Baudin în patul ei, spuse ea cu dispreț. Dacă încearcă s-o forțeze, îi va tăia gâtul. Garantez eu asta!

capitolul 25

Jean Marie se holbă, fascinat de părul negru strălucitor al Sofiei și

de trăsăturile ei superbe.

— Generalul a spus că prințesa e doar o fată prostuță și firavă, zise el nesigur. Ne-a spus că va întâmpina cu bucurie sprijinul lui.

— Eu sunt Alteța Regală, prințesa Sofia del Rosario de Alcantara, spuse ea cu voce glacială. Dacă generalul tău încearcă să pună mâna pe mine, o să i-o tai. Mi-a mai distrus țara o dată. Nu voi îngădui să se repete!

— Nu poți fi prințesa! mormăi francezul.

— Pentru că nu sunt firavă și neajutorată? Zâmbi dulce. Am fost odată, dar acum nu mai e cazul. Generalul tău este răspunzător pentru transformarea mea din fluturaș în leoaică. Și noi, leoaicele, protejăm și ne apărăm ce-i al nostru.

— A spus că prințesa trăiește într-un palat măreț în vale, bolborosi băiatul. Și... și prințesele poartă coroană!

— Am mai multe tiare, și, la încoronarea mea, voi purta coroana regală din San Gabriel. Poporul meu a reușit să ascundă bijuteriile coroanei de generalul tău, care mi-a invadat țara anul trecut. Ridică delicat din sprâncene. În mod normal, locuiesc în Castelo Blanco, dar acum eu și consilierii mei studiem noi moduri de a-mi întări țara.

Ochii lui Jean Marie se măriră de groază, dându-și seama că el și camarazii lui îi atacaseră pe prințesa regală și pe consilierii ei și că cel care condusese grupul de francezi avusese de gând s-o facă târfa companiei.

— N-am intenționat să vă insultăm, Alteță, mormăi el. Generalul Baudin nutrește cel mai mare respect și considerație față de dumneavoastră. N-ar dori să vă clinească nici măcar un fir de păr din cap.

— În cazul ăsta, n-ar fi trebuit să trimită trupe de iscoade ucigașe în țara mea. Asta sunteți voi, da? Iscoade? Când el clătină din cap, ea porunci: Spune-mi planurile de invazie ale generalului tău.

Alb la față, caporalul spuse:

— Am spus deja prea multe.

Privind-o pe Sofia cu încântare, Will spuse cu voce poruncitoare:

— Dimpotrivă, ai spus prea puțin. Cât de departe în spatele vostru e generalul Baudin? Câți oameni are?

Jean Marie înghiți foarte greu, mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și în jos. Se holbă la Sofia cu o adorație disperată, dar loialitatea lui față de general era evidentă și venea în conflict cu ce simțea acum.

Schimbând tactica, Sofia își puse o mână blândă pe brațul lui.

— Caporal Jean Marie Paget. Părinții tăi ți-au dat al doilea nume Marie pentru a invoca binecuvântarea deosebită a Fecioarei Maria, nu-i așa? Când el încuviință slab din cap, ea continuă: San Gabriel e o țară unde Fecioara Binecuvântată e respectată. Generalul Baudin al tău mi-a prădat țara vara trecută. A furat sfânta și iubită statuie a Reginei Cerurilor. Ai făcut parte din acel atac?

El scutură din cap.

— Detașamentul lui a suferit multe pierderi, și eu am fost trimis drept înlocuitor după ce s-a alăturat armatei principale. Oamenii care au fost în San Gabriel mi-au spus ce loc plăcut era și cât de mult i-a încântat vizita aici. Au spus că țara era la dispoziția noastră, numai bună de ocupat.

— *Vizită!* Sunt sigură că le-a plăcut pentru că n-am opus nici o rezistență și aveam destulă mâncare de furat, izbucni Sofia, neputând să-și stăpânească furia din glas. Ți-au spus că au adus după ei moarte și distrugere? Gabrileni nevinovați care au fost omorâți? Incendierea viilor, a câmpurilor și a căminelor noastre? De ce, pentru numele Celui Sfânt, ar crede că ar fi bine-veniți dacă s-ar întoarce?

El se chirci în fața furiei ei.

— Oamenii care au venit prin vale au descris-o drept un paradis. Au spus că am fi întâmpinați cu bucurie. Noi... eu... am dorit asta. Familia mea a murit, așa că n-am pe nimeni și nimic în Franța. Dacă îmi veți da drumul să plec acasă, o să fiu măcelărit de spanioli, care-i urăsc pe toți francezii. Închise ochii, spunând sumbru: Nimic. N-am *nimic*. N-am nici viață, nici speranță. Haideți, omorâți-mă acum, drept pedeapsă pentru

păcatele camarazilor mei! Un ofițer englez va ucide cu siguranță mai repede decât o gherilă spaniolă.

„Foarte, foarte tânăr”, se gândi Will. „Și melodramatic pe deasupra.” În vreme ce cugeta cum să abordeze problema, Sofia porunci:

— Caporal Jean Marie Paget! Uită-te la mine! Când ochii tânărului se deschiseră, ea îl privi drept în față și spuse: Dacă vei fi credincios față de San Gabriel, poți într-adevăr să ai o viață aici, dar doar tu ca individ și nu ca parte a unei armate cuceritoare. Vei fi liber, și eu îți voi găsi de lucru pe domeniile Alcantara. Cu timpul, poate că îți vei câștiga o soție și vei avea o casă și o familie a ta. În schimb, vei jura supunere și ne vei spune ce știi despre invazia plănuită de Baudin.

Când el ezită, se apropie Athena, cu un pahar de vin și cu ultimele două sendvișuri prăjite cu brânză și șuncă pe care le făcuse mai devreme.

— Will, dezleagă-i mâinile ca să poată mânca, în timp ce va cugeta, pentru că e o decizie dificilă, ce-i va hotărî viața. N-o să încerci să faci nimănui rău, nu-i așa, caporale Paget?

— Nu, doamnă, spuse el supus. Nu când ați fost așa de buni cu mine.

Will se rezemă în călcâie și privi amuzat. Fusese gata să facă tot ceea ce era necesar pentru a căpăta informații vitale de la prizonier, dar îi plăcea cu mult mai mult tactica plină de farmec a Sofiei și a Athenei.

Paget era evident fascinat atât de Athena, cât și de Sofia, deși în feluri diferite. Tânărul aproape că înfulecă pe nemestecate primul sendviș. Chiar rece, era probabil cea mai bună mâncare pe care o avusese de săptămâni întregi.

Apoi, luă o înghițitură de vin. După un moment de uimire, mai luă o înghițitură.

— Vinul dumneavoastră e foarte bun, prințesă! La fel de bun ca vinurile noastre de Bordeaux de acasă, dar cu un spirit propriu.

— E cu adevărat bun, spuse Sofia. Încercăm să găsim un mijloc de a transporta vinurile noastre spre Porto și apoi spre Anglia și mai

departe. Când se va întâmpla asta, se vor cultiva în vale noi terenuri. Oamenii care știu să facă un vin bun și muncesc cu hărnicie pot deveni proprietari de podgorii.

— Mi se poate întâmpla și mie asta? șopti Jean Marie.

— S-ar putea, spuse Sofia. În calitate de moștenitoare a tronului, îți promit că vei avea șanse să te îndrepti. Dar numai dacă făgăduiești din toată inima credință față de San Gabriel. Și apoi muncești cu mare hărnicie. Ai șanse egale cu cei născuți aici, în San Gabriel.

Împotrivirea lui se năruie.

— Iertați-mă de păcatele săvârșite împotriva țării dumneavoastră, prințesă, șopti el făcând semnul crucii. Jur credință față de San Gabriel și dumneavoastră. Vă voi ajuta în orice fel voi putea.

Acum, că Sofia câștigase inima și sufletul tânărului, venise timpul pentru chestiuni mai militărești.

— Câți oameni are generalul Baudin sub comanda lui? întrebă Will. Cât de bine sunt înarmați? Aveți artilerie de câmp?

Jean Marie se încruntă.

— Mai puțin de un batalion. Între cinci și șase sute de oameni. Generalul Baudin a comandat un întreg detașament, dar au fost multe pierderi la Toulouse, și, când s-a hotărât să se îndrepte spre vest, spre San Gabriel, a trebuit să se miște foarte repede și n-a mai putut aștepta să i se alătore mai mulți oameni. Se opri să muște din al doilea sendviș. De data asta, mănă mai încet, savurând gustul afumat al brânzei și al suncii, precum și coaja pâinii prăjite. Toate trupele sunt înarmate cu puști și au suficientă muniție, dar piesele de artilerie de câmp s-au pierdut la traversarea unui râu în Spania.

Ăsta era un avantaj clar. Will întrebă:

— Când plănuiește Baudin invazia?

— În... Caporalul se opri să socotească. Cinci zile. În zorii zilei de duminică, pentru că generalul crede că gabrilenii vor fi la biserică și vor putea fi luați cu ușurință prin surprindere.

Fiecare fibră din corpul lui Will se încordă. Cinci zile până când avea

să vină distrugerea pe care o simțise.

— Cum plănuiește să intre în țară? Pe drumul principal din Spania?

— Da, am cercetat trecătorile din munți, și acesta e singurul drum ce ne va permite... îi va permite lui... să mărșăluiască suficient de repede pentru a lua țara prin surprindere.

Will venise el însuși pe acel drum. Cu mintea cântărind diversele posibilități, spuse:

— E timpul pentru un consiliu de război. Caporal Paget, nu vreau să sugerez că n-am încredere în jurământul tău solemn, dar ai nevoie de timp de adaptare pentru a deveni un gabrilen. Nu îți voi cere să lupți împotriva camarazilor tăi.

Jean Marie scoase un oftat de ușurare.

— Vă mulțumesc pentru asta. Loialitatea mea e acum față de San Gabriel, dar nu vreau să împuşc oameni care mi-au fost prieteni.

Will se uită spre Sofia.

— Presupunând că Alteța Sa Regală e de acord, nu mai ești prizonier. Poți pleca dacă vrei, dar vei fi fără cal, pușcă sau orice altă armă.

— Sunt de acord, spuse cu hotărâre Sofia. Dacă rămâi, va trebui să fie din propria ta voință, caporal.

Tânărul făcu o grimasă.

— Portughezii nu-i iubesc pe francezi mai mult decât spaniolii. San Gabriel e cea mai bună şansă a mea la viață. Nu-mi voi încălca jurămintele făcute în fața dumneavoastră.

„Un tânăr cu judecată”, se gândi Will. Bănuia că, în șase luni, Jean Marie avea să vorbească fluent dialectul gabrilen. Era și chipeș, sau avea să fie atunci când se întrema. La timpul potrivit, nu avea să întâmpine probleme în a-și găsi o soție și a-și întemeia căminul după care tânjea.

— Câtă vreme noi discutăm despre planurile noastre, continuă Will, tu cercetează zona învecinată să vezi dacă poți găsi un loc ce poate fi folosit pentru a-i îngropa pe camarazii tăi soldați. Nu vreau să le las

trupurile să fie mâncate de fiarele sălbatice, dar nici n-am timp de săpat morminte. Găsește ceva potrivit pentru locul lor de odihnă veșnică.

Jean Marie părea șocat.

— Dumneavoastră singur i-ați omorât pe toți ceilalți?

Will se uită spre Athena.

— Am avut ajutor. Îmi pare rău dacă îți erau prieteni, dar ei ne-au atacat prin surprindere și au căutat să ne omoare. Cu excepția prințesei, pe care șeful vostru a vrut s-o prindă și... s-o dezonoreze. Will făcu un gest spre locul unde Justin se odihnea la câțiva metri distanță. Prietenul meu a fost rănit salvând-o.

Jean Marie se făcu alb ca varul.

— Eu dădeam târcoale taberei dumneavoastră și n-am auzit asta. Locotenentul care comanda plutonul nostru era un... un bărbat grosolan.

— S-a făcut dreptate în ce-i privește pe el și pe ceilalți, spuse Sofia. Fiind copii ai lui Dumnezeu, merită o înmormântare așa cum trebuie, dar nu voi vărsa nici o lacrimă pentru ei.

— Sunteți generoasă că nu le lăsați oasele hrană pentru lupi. Caporalul se ridică. Voi găsi un loc potrivit de îngropăciune. Îmi permiteți?

Will încuviință din cap, și francezul ieși din luminiș cu o expresie hotărâtă. Sofia întrebă încet:

— Crezi că se va întoarce?

Athena spuse:

— Da, n-are unde să se ducă, și, de unul singur, fără cal sau o armă, nu va supraviețui călătoriei spre Franța traversând Spania. A fost înțelept din partea ta să-i oferi o nouă speranță, Sofi. L-ai transformat din dușman în aliat.

— N-am vrut să-l văd executat și avem nevoie de informații, spuse Sofia practică. Dar Sfântă Maica Domnului, Will! Ce putem noi face contra a sute de dușmani bine antrenați și bine înarmați? Oastea

noastră este mică, n-avem destule puști și avem doar o mână de soldați pregătiți.

— Deoarece știm *când* și *unde* va avea loc invazia, vom pune la cale o ambuscadă, răspuse Will. Am venit peste munți din Spania, și acolo există o bună bucată de drum afundat pe cea mai înaltă porțiune a traseului spre San Gabriel.

Înțelegând ideea, Sofia spuse:

— Pare un plan excelent! Will, pot să te numesc comandantul suprem al forțelor militare din San Gabriel? Te pot face general dacă vrei. Sau mareșal – asta e un grad și mai înalt, nu-i așa?

Will zâmbi.

— N-am avut niciodată ambiția de a deveni general, dar accept numirea temporară de comandant suprem, pentru că sunt cel mai competent. Aș vrea să-i înalț la gradul de căpitani pe Gilberto Oliviera și pe Tom Murphy, pentru că amândoi au experiență și sunt foarte capabili.

— Fă cum crezi că-i mai bine, Will. Sofia zâmbi cu tristețe. Contribuția mea la apărarea țării va fi să înalț rugăciuni. Mai întâi să mulțumesc că ești aici și că vrei să ajuți și apoi chiar mai multe rugăciuni pentru victorie.

— Care sunt șansele de izbândă? întrebă repede Athena. Avem, în cel mai bun caz, jumătate din oameni și mai puțin de jumătate din arme, și doar veteranii pe care i-ai adus tu înapoi din Toulouse au înfruntat lupta.

Will ezită, neplăcându-i ce avea de zis, dar Sofia și Athena trebuiau să cunoască adevărul.

— Șansele ar fi cam egale.

„În cel mai bun caz“, își spuse în sinea lui.

Sofia întrebă plină de speranță:

— Se poate ca până atunci să se întoarcă colonelul da Silva și restul armatei gabrilene?

— Nu e imposibil, răspuse Will. Dar trebuie să mărșăluiească

traversând toată Spania cu oameni care se refac după ce au fost răniți. Nu știi cât de mult vor fi încetiniți.

Sofia își ridică bărbia.

— Mă voi ruga pentru o călătorie rapidă spre casă și îmi voi aminti instrucțiunile lui Will despre cel mai bun mod de a înjunghia un om, în caz că Baudin va încerca să se culce cu mine.

— Nu se va ajunge la asta, Sofi, spuse Athena. Tu ești premiul cel mare, ce ar valida cucerirea lui Baudin. Dacă se apropie, tu o să ieși din castel prin tunel și o să te ascunzi în siguranță într-o peșteră. Râse. Toată munca depusă pentru a curăța peșterile cu vin! Am făcut-o prea devreme.

— Pentru că veni vorba de călătorii rapide spre casă, spuse Will, Justin va putea fi în stare să suporte mâine greul drum călare înapoi spre Castelo Blanco?

Înainte ca Athena să poată răspunde, Justin răspunse cu voce abia auzită:

— Va fi în stare. Legați-mă de blestematul ăla de cal dacă trebuie. Nu-i timp de pierdut. Dacă o să sângezez, asta e.

— Vom călări cât de repede putem și fără a te omorî, îi promise Will. San Gabriel are nevoie de tine viu, pentru a expedia vinul gabrilen.

Sofia se înfioră, dar Justin scoase un hohot de râs ce se transformă în tuse.

— Întotdeauna mi-a plăcut judecata ta sănătoasă, Will, reuși el să spună când își recăpătă suflul. Dar să nu mă mai faci să râd! Doare.

Încruntată, Sofia sugeră:

— Poate că ar trebui să călărești înainte, Will, pentru că ești de bază pentru apărarea țării. Noi, restul, putem să te urmăm într-un ritm mai lent.

El scutură din cap.

— Călătorim împreună. Nu ne putem lipsi de nici unul dintre noi și, după cum am aflat azi, țara asta e mai periculoasă decât am crezut.

Spre uşurarea lui, nimeni nu-l contrazise. Se cam săturase de lupte pe ziua de azi.

capitolul 26

Jean Marie Paget găsi o adâncitură săpată de ape în împrejurimile stâncoase, ce se potrivea de minune pentru cinci cadavre; lângă ea era o grămadă de grohotiș. El, împreună cu Will, înveliră francezii morți în pături și îi cărară către locul de odihnă veșnică.

Deși locul de înmormântare nu se vedea din luminiș, Athena putea auzi sunetele pământului și ale pietrelor ce cădeau în groapă. Era încă un motiv să fie recunoscătoare că Sofia îl convinsese pe tânărul francez să le jure lor credință. Dacă ar fi fost omorât, Athena ar fi trebuit să-l ajute pe Will, pentru că Justin nu era în stare de un asemenea efort și era de neconceput să ceri unei prințese să îngroape morți. Deși Sofia ar fi ajutat dacă i s-ar fi cerut, fiind o prințesă onorabilă.

După îngropare, urmă o scurtă slujbă pentru cei morți. Jean Marie le rosti numele și spuse câte ceva despre fiecare bărbat. Will le dedică un simplu recviem ostășesc. Sofia se rugă pentru sufletele lor. Justin nu se duse la mormânt, spunând că trebuia să-și cruțe forțele. Deși Athena fu prezentă, nu scoase o vorbă, dar în minte îi blestemă pe bătrânii care porniseră războaiele în care mureau tinerii.

Fu recunoscătoare că, întorcându-se la tabăra lor, văzu cum soarele apunea la sfârșitul unei lungi zile de vară și că se puteau retrage pentru odihnă. Jean Marie se înfășurase într-o pătură zdrențuită la o distanță respectuoasă față de ceilalți, lângă cai. Sofia scoase cele două pături ale sale din desagi și spuse provocator:

— O să merg să dorm lângă Justin.

Athena zâmbi.

— Nici nu m-aș gândi să te contrazic. Dacă starea lui se înrăutățește în timpul nopții, trezește-mă, dar sper ca amândoi să dormiți bine.

Justin rîse, apoi tuși din nou.

— Și eu sper. Și tu nu trebuie să-ți faci griji, nu sunt în stare să compromit pe nimeni, chiar dacă e cea mai frumoasă fată din lume.

Încordarea Sofiei se risipi într-o chicoteală.

— Nu-i nimic în neregulă cu complimentele dumitale, domnule Ballard.

Se agită cu păturile lui Justin până când fură netede și egale, apoi se așează pe pătura ei la mică distanță. Justin luă mâna Sofiei și spuse cu voce înceată ce nu era menită a fi auzită de alții:

— Indiferent de cât de mult voi trăi, n-am să uit niciodată noaptea în care am dormit cu o minunată prințesă.

Vorbele lui iscară alte chicoteli.

Athena se îndepărtă destul de mult, astfel încât să nu mai perceapă vocile lor ce acopereau iureșul cascadei. Aveau să aibă un mic dejun simplu cu pâine și brânză și apoi aveau să plece dis-de-dimineată, de îndată ce avea să fie suficientă lumină pentru mers călare, așa că împacheta tot ce nu mai era necesar.

După ce strânse ce era mai important, se uită în jur, căutându-l pe Will, și văzu că se așezase lângă stânca mai apropiată de foc și băga lemne în flăcări. Întrebându-se dacă nervii lui erau la fel de încordați ca ai ei, se apropie și spuse:

— Mă gândeam să fac niște ceai. Vrei și tu?

El îi zâmbi obosit, dar bucuros.

— Într-adevăr, aș vrea. După ziua pe care am avut-o, cu toții avem nevoie de o ceașcă de ceai liniștitor.

Ultima rază de soare dispăruse și părea că erau singuri în noapte, chiar dacă alți trei oameni se odihneau în apropiere. Vuietul continuu al cascadei făcea ca locul unde stăteau să pară și mai intim. Pe când agăța micul ceainic deasupra focului să se încălzească, spuse:

— Înțeleg că stai de pază la noapte?

El încuviință din cap.

— Jean Marie a spus că nu crede că mai există și alte grupuri de

cercetași francezi prin zonă, dar poate că sunt alți tâlhari prin jur. Făcu un gest către grămada de puști franțuzești din stânga lui. Curățatul puștilor ăloră la fel de temeinic precum ale mele e un bun mod de a-mi ocupa timpul.

Ea se încruntă.

— Carabina mea are nevoie de o curățare. De obicei, aș fi făcut-o până acum, dar azi a fost o zi agitată.

— Adu-o aici și o s-o curăț câtă vreme faci tu ceaiul.

Ea îi aduse pușca, și el o curăță în vreme ce ea se relaxă și așteaptă să se înfierbânte apa de ceai.

— E greu să ne aducem aminte că am plecat de la castel doar azi-dimineață, cugetă ea. Ziua asta pare lungă cât o săptămână.

— Și, pe deasupra, o săptămână lungă și dificilă, încuviință el. Am niște vânătași pe care nu-mi amintesc cum le-am căpătat.

— Și eu la fel!

Apa începu să fiarbă, așa că ea adăugă niște frunze de ceai și puse ceainicul pe pământ, să se infuzeze. Will o luă de mână și o trase să stea lângă el, pe pătură.

— Ziua ta a fost în mod deosebit cumplită, spuse el cu voce joasă și serioasă. Cum te simți?

Dădu să spună că era bine, apoi se opri, neputând să vorbească. Încercă din nou să scoată o vorbă, dar începu să tremure puternic. Brațul drept al lui Will o strânse pe după umeri și o trase aproape de el.

— Eu... eu sper că nu te deranjeze că m-au apucat istericalele, spuse ea cu voce înăbușită. Când mă gândesc cât de aproape de moarte am fost toți...

Vocea i se frânse. Brațul lui Will se strânse și mai tare, oferindu-i căldură, putere și alinare.

— Ți-ai câștigat dreptul la istericale, spuse el hotărât. Ce ai făcut tu azi este extraordinar, să știi. Dacă n-ar fi fost curajul și prezența ta de spirit, am fi fost cu toții morți. Sau mai rău.

Athena se gândi la ce voiau francezii să-i facă Sofiei și de abia se reținu să nu vomite.

— Totul s-a petrecut așa repede, că nu prea știu ce am făcut.

— Haide să-ți reamintesc eu. Scoase un adânc oftat. Am fost al naibii de prost și m-am lăsat păcălit de aparenta pace a acestei țări, și asta aproape că ne-a omorât. Am evitat la limită să fiu împușcat de acel țintaș de pe stâncă. Am reușit să mă feresc și să-l dobor, dar aș fi fost omorât de tipul celălalt pe când îmi încărcăm pușca dacă tu nu i-ai fi aruncat grătarul fierbinte în față.

— Din pur instinct. Nervii ei întinși la maximum începuseră să se relaxeze, mulțumită căldurii și apropierii lui Will. Am înșfăcat și am aruncat fără să mă gândesc.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai instincte bune! Ai fi fost un soldat minunat. Deși asta ar fi fost o mare pierdere. Începu să o mângâie cu palma pe brațul drept. Ea se simțea ca o pisică alintată. Am plecat după ceilalți atacatori, ceea ce era necesar, dar tu ești cea care a salvat-o pe Sofia de la a fi târâtă de acolo.

— Justin e cel care a salvat-o. Eu doar am profitat că aveam cale liberă pentru a trage când el a reușit s-o elibereze din mâinile celui care o răpise.

Athena se înfioră când își aminti.

— Nu cred că e prima dată când ai omorât un soldat francez pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubești, spuse el cu blândețe. Dar asta nu înseamnă că e mai ușor de făcut sau de trăit cu asta în suflet după aceea.

Ea își aminti de soldatul francez pe care-l omorâse în Porto când acesta năvălise în mănăstire și își îngropă fața în umărul lui Will.

— Mai bine să nu mă învăț să omor tâlhari, spuse ea cu voce înăbușită lângă el. Dar cine știe ce va fi cu San Gabriel?

— Într-adevăr, cine știe? spuse el ironic. Sunt recunoscător pentru curajul tău și pentru prezența ta de spirit, pentru că s-ar putea să ai nevoie de ele.

Vorbele lui îi confirmară bănuielile ei de mai devreme.

— Cât de gravă e situația? Bănuiam eu că mai devreme, când am ținut consiliul de război, ai cam simplificat lucrurile.

El se încruntă.

— E greu de prevăzut cât de bine va funcționa ambuscada. Va trebui să fim pe poziții la momentul și în locul potrivite, ceea ce va însemna o cercetare eficace, pentru a ști care e momentul precis. Oamenii noștri vor trebui să sosească devreme și probabil vor trebui să stea întinși, așteptând timp de ore întregi într-o noapte răcoroasă. Vor trebui să stea nemișcați și să fie foarte liniștiți. Francezii au trupe experimentate și se vor feri de drumul prăbușit, tocmai pentru că e un pericol evident de ambuscadă. Cel mai mic zgomot al vreunuia dintre oamenii noștri îi va pune în stare de alertă și va elimina avantajul luării prin surprindere.

Fără tragere de inimă, Athena se îndepărtă de lângă brațul lui mângâietor și turnă ceai în cămile de cositor, apoi adăugă bucăți de zahăr. Întinzându-i cana, ea spuse:

— Cunoști trupele cu care trebuie să acționezi. Care crezi că ar fi rezultatul cel mai probabil?

— Dacă totul decurge bine, vom reduce substanțial numărul trupelor franceze, dar, pentru că vor riposta, vor exista pierderi importante de partea noastră. Câțiva dintre oamenii din oastea noastră vor fugi, pentru că n-au mai fost niciodată într-o luptă. Vor fi îngroziți, spuse Will direct. Cel mai rău scenariu e ca efectiv întreaga oaste să fie înfrântă și să fugă, iar retragerea să se transforme într-o baie de sânge.

Athena prinse cu amândouă mâinile cana de cositor, căutându-i căldura.

— Dacă asta-i cel mai rău, care consideri că ar fi scenariul cel mai probabil?

— Fiecare mică grupă de luptători e alcătuită în jurul unui soldat care a luptat sub conducerea lui da Silva. Sper că sunt destui astfel de

oameni pentru a-i liniști pe ceilalți, așa încât să nu aibă loc o retragere în masă, spuse Will încet. Dar francezii vor riposta cu putere. Au mărșăluit cale lungă să ocupe San Gabriel și nu se vor da bătuți cu ușurință. La fel ca Jean Marie, unde au să se ducă? Deoarece nu s-au predat odată cu abdicarea, acum sunt proscriși în ochii aliaților. Vor lupta ca niște șobolani încolțiți.

Athena luă o înghițitură mare din ceaiul pe jumătate rece, gândindu-se la posibilități.

— Cu siguranță vor exista ocazii de a folosi praful de pușcă pe care abia așteptai să-l pui la treabă.

Will chicoti.

— Da, și, după ce am examinat zona ambuscadei, știu cum să-l folosesc cu efectul maxim. Dar cinci sau șase sute de oameni mărșăluind pe un drum de munte îngust vor fi înșirați pe o mare distanță. N-am nici pe departe atâta praf cât să-i arunc pe toți în aer dintr-odată. Pot să îmbunătățesc șansele noastre, dar exploziile singure nu vor fi de ajuns să câștige bătălia.

— Și dacă vor supraviețui destui soldați francezi care să invadeze țara?

Will ridică din umerii săi lași.

— Să ne rugăm ca adăposturile și peșterile să-i apere pe majoritatea oamenilor, până când se va întoarce colonelul da Silva. Cred că, cel mai probabil, armata va sosi în două sau trei săptămâni.

Athena își dori să fi fost mai devreme.

— Așadar, situația nu-i bună, dar nici nu-i disperată.

Will luă ultima înghițitură de ceai.

— Perspectivele sunt mai bune decât atunci când ai fugit tu de francezi peste podul care se prăbușea și eu eram într-un beci așteptând să fiu executat în zori. Amândoi am supraviețuit atunci, chiar dacă părea imposibil, și vom face tot ce ne stă în putință să supraviețuim și de data asta. Asta-i ce putem face cu toții acum.

— Bine zis! Athena luă ultima înghițitură din ceaiul ei, apoi își

ascunse un căscat. Dintr-odată, abia mai pot sta trează. Trebuie să dorm câteva ceasuri, și la fel și tu. Trezește-mă când suntem la jumătatea nopții, și o să stau eu de veghe.

— Dacă e necesar, dar eu n-am nevoie de prea mult somn. Zâmbi cu o familiaritate calmă. Întinde-te lângă mine, Athena. Piciorul meu o să-ți fie o pernă destul de bună.

— Asta e o ofertă pe care ar trebui s-o refuz, dar n-o voi face. Își măcă un alt căscat. Apoi se înveli cu pătura ei, stând într-o parte, cu capul pe coapsa lui dreaptă. Este, într-adevăr, confortabil, murmură ea. Dar pot să mă mut dacă trebuie să te miști. Și trezește-mă ca să te poți odihni și tu!

El își puse mâna pe umărul ei și simți cum i se relaxează mușchii pe când ea se cufundă într-un somn liniștit. O parte a minții lui era atentă la orice zgomot ce nu era făcut de râu sau de ființele nevăzute care se mișcau prin noapte, dar în același timp se gândea cât de pașnic era să stea aici cu Athena dormind încrezătoare lângă el.

Era o femeie remarcabilă din care putea să iasă un ofițer superior, dar era cu mult mai bine că era femeie. Sub pături, văzu silueta puternică și grațioasă a corpului ei. Ce picioare lungi și minunate. Ce curaj și rezistență. Cât de mică era încrederea că ar putea construi o viață împreună.

În seara asta, posibilitatea unei vieți împreună părea îndoielnică. San Gabriel intra în război, el era comandantul suprem al forțelor sale armate foarte puțin numeroase, și un bun ofițer nu comandă de pe linia din spate a frontului.

Dacă ar fi refuzat cererea lui Duval de a veni în San Gabriel, acum ar fi putut fi în siguranță înapoi în Anglia. Dar atunci n-ar fi cunoscut-o pe Athena, și nu putea regreta c-o avea în viața lui, chiar dacă pentru prea puțină vreme.

— Somn ușor, mică bufniță, șopti el. Somn ușor.

Athena dormi profund și se trezi destul de devreme, ca să-l forțeze pe Will să se odihnească pentru vreo două ore. Și ea putea fi o bună

pernă, o informă el înainte de a ațipi.

Ei îi plăcea să-i aibă capul în poală, deși se simțea ispășită să mângâie fiecare părticică a lui la care ajungea. Bărbatul avea nevoie de odihnă.

În orele întunecate de dinaintea zorilor, ea se gândi la scurtele și fermecatele zile în care se cunoscuseră ea și Will. Împotrivirea arătată de ea față de curțarea lui avea rădăcini adânci și dureroase. Dar acum, amândoi se confruntau cu o invazie care era la doar vreo patru zile distanță. Viața era fragilă. Un singur glonț ar fi putut distruge una dintre ființele minunate dragi ei. Glonțul care zgâriase capul lui Justin ar fi putut fi fatal dacă ar fi lovit cu câțiva centimetri mai aproape.

Azi supraviețuiseră, dar peste o săptămână ar putea fi morți.

Cercetă fața chipeșă a lui Will, ce arăta plină de griji chiar și în somn, și jură să nu risipească nici unul dintre prețioasele momente care le rămăseseră.

capitolul 27

Lungul drum călare înapoi la Castelo Blanco fu un chin pentru Sofia – nu din cauza ei, ci a lui Justin. Era evident că avea dureri, dar, cu toate astea, fiind un scoțian îngrozitor de curajos, refuza să admită că era ceva în neregulă. Nu că s-ar fi putut face prea multe pentru a-i ușura durerea, când trebuiau să se întoarcă la castel cât de repede puteau. Sofia călărea lângă el și se ruga ca rănila să nu se deschidă din nou și să înceapă iar să sângereze.

Interesant, Jean Marie era la fel de atent, călărind de cealaltă parte a lui Justin și ținându-l sub atentă observație. Avea instinctele unui foarte bun servitor personal.

Și Will ținea la binele prietenului său, dar, chiar mai mult de-atât, ținea la San Gabriel și apărarea sa, așa încât îl crezu pe Justin pe cuvânt. Călăreau într-un ritm rapid, cu puține pauze, și acelea mai mult pentru cai decât pentru călăreți.

Sofia fu extrem de recunoscătoare când în cele din urmă ajunseră la castel. Justin se făcuse cenușiu de durere și de oboseală și era în pericol de a cădea în cap de pe cal. Will îl ajută să descalece în siguranță și îl ținu drept până când amândoi rândașii ieșiră din grajduri, arătând îngrijiți.

— Domnul Ballard a fost rănit într-un atac, explică Sofia. Miguel, ajută-l pe caporalul Paget să-l ducă pe domnul Ballard în camera lui. Sancho, mergi în oraș și adu-l pe doctorul de Ataide aici cât poți de repede.

Rândașii se uitară îngroziți la Jean Marie.

— Un soldat francez! spuse înspăimântat Miguel. V-ați pierdut mințile, Alteță? Bruta asta vă amenință?

— Senor Paget nu mai este soldat francez, spuse fără ezitare Sofia. A depus un jurământ solemn față de San Gabriel. O să te ajute să-l duci pe domnul Ballard sus, în camera lui.

Miguel deschise gura să mai spună ceva. Sofia i-o reteză scurt:

— Îmi pui la îndoială judecata?

Miguel înghiți în sec.

— Nu, prințesă. Se duse spre Justin și îl luă de mijloc cu o mână, în vreme ce Jean Marie făcu la fel pe cealaltă parte a lui Justin.

Vorbind în engleză, Justin spuse cu o ușoară ironie:

— Pe zi ce trece, pari din ce în ce mai mult regină, prințesa mea. Una înspăimântătoare.

Pe când bărbații îl duceau spre castel, haina lui Justin îi căzu de pe spate și Sofia văzu pete proaspete de sânge pe pieptul bandajat. Îngrozită, spuse:

— Asta înseamnă că-ți pot da ordine, țăran scoțian ce ești! O să mergi în camera ta și o să rămâi acolo până când doctorul va declara că ești apt să ieși.

— Sau o să poruncești să mă scurteze de-un cap? Da, Maiestate, spuse el supus, dar ochii îi străluceau de amuzament, înainte de a începe să urce scările.

Apoi fu nevoie să-și înăbușe un icnet de durere.

Mușcându-și buza, Sofia îi urmă pe Justin și pe ajutoarele lui până în cameră. El gemu când fu pus încet pe pătura de pe pat și ochii i se închiseră. Încă era cenușiu de oboseală, dar cel puțin stătea întins, în loc să se îngrămădească pe spatele unui cal.

Sofia le mulțumi celor doi bărbați, adăugând:

— Miguel, e nevoie de tine la cai. Ai văzut că am venit cu mai mulți decât cu câți am plecat.

— Costelive animale, dar, cu o îngrijire așa cum trebuie, o să fie de folos. Ce s-a întâmplat cu călăreții?

— Șase soldați francezi dezertori au făcut greșeala de a ne ataca, spuse ea scurt. Cinci dintre ei n-au trăit îndeajuns pentru a regreta. Jean Marie, vrei să-l ajuți pe domnul Ballard să-și scoată haina?

Miguel plecă spre grajduri, și Jean Marie îl ridică cu grijă pe Justin, doar atât cât să-și scoată haina. Sângerarea părea să se fi oprit, dar Sofia nu avea să-și găsească liniștea până când doctorul nu avea să-i examineze rănilor lui Justin și să-i schimbe bandajele.

Când Justin se odihni din nou, Sofia spuse:

— Jean Marie, acum ar fi cel mai bine să-ți scoți uniforma franceză. Nimeni n-a uitat invazia franceză de anul trecut, și nu vreau să fii omorât din greșeală.

— Nici eu nu vreau, prințesă, spuse el aprins, pe când își scotea haina albastră uzată.

Cu ochii încă închiși, Justin spuse:

— Dacă nu te deranjează să scoți petele de sânge, o poți avea pe cea pe care ai dat-o jos de pe mine. Acum o să fie puțin largă, dar ți se va potrivi mai bine odată ce te vei mai îngrășa puțin.

— Mi-ați da chiar haina dumneavoastră? Jean Marie se uită la ea. E o haină foarte elegantă.

— Făcută la Londra cu țesătură și croială foarte bune, încuviință Justin. Dar n-o s-o mai pot purta fără a mă gândi că am fost împușcat și înjunghiat, așa că s-o porți sănătos.

— Vă mulțumesc, domnule! Jean Marie se îmbracă cu ea. Materialul era maro-închis, așa că petele de sânge nu se vedeau prea tare, și avea să-i fie bună de îndată ce avea să mai pună niște carne pe oase.

— Bine ai venit în viața civilă, Senor Paget, spuse Sofia.

El mângâie lâna fină a mânecii stângi.

— Am fost luat la armată fără voia mea. N-o să-i duc lipsa.

— Cred că o să-ți placă mai mult să fii gabrilen, spuse Sofia. Deocamdată, mergi jos la grajduri și ajută cu caii. După aceea, întrebă unde-l găsești pe Senor Oliviera și spune-i că am zis să te pună la treabă și să-ți găsească o cameră și de mâncare. Flutură obosită din mână. În următoarele zile, viața va fi cam haotică.

— Orice ați dori de la mine nu trebuie decât să cereți, prințesă.

Se plecă până la pământ și apoi ieși din încăpere.

Pe când ieșea, o mică formă cenușie și îmblănită intră brusc în cameră. Sofia răsufală adânc, scăpând de încordare și ridicând în brațe pisica.

— *Querida Sombra!* spuse ea frecându-și obrazul de blana moale și dungată.

— Altcineva e al tău *querido*, prințesă? întrebă vocea răgușită a lui Justin.

Zâmbind, Sofia se cățăără pe marginea patului.

— A venit pisoiul meu de pândă. Când nu sunt aici, își petrece vremea în bucătărie, unde muncește cu osârdie în patrulea contra șoarecilor, dar știe întotdeauna când mă întorc și mă găsește. Ținu pisica departe de ea și îi vorbi serios. *Mi Sombra*, stai de pază lângă bărbatul ăsta. Ține-i de urât, oferă-i alinare și, dacă încearcă să se ridice, mușcă-l!

Puse pisica pe pat. Sombra se duse repede lângă pernă și începu să-l lingă pe Justin pe bărbie.

— Sombra crede că ai nevoie de un bărbierit, spuse Sofia. Are dreptate.

Justin râse și începu să scarpine capul și gâtul pisicii. Fu răsplătit cu

un tors ce făcu salteaua să trepideze.

— Văd că am un rival la sentimentele tale. Partenerul tău de pat, bănuiesc?

— Chiar așa e. Îl luă de mână pe Justin. O să rămân aici până când ajunge doctorul. Cum ne așteptăm la o invazie, am multe de făcut. Am o idee. Ai accepta ca Jean Marie să-ți fie valet? O să ai nevoie de îngrijire suplimentară pentru câteva zile.

Justin chibzui.

— Îmi place ideea. Pare dornic să fie de folos și recunoaște o haină bine croită când o vede.

— Mai e și foarte dornic să-și găsească un loc al lui, spuse blând Sofia. Dacă e tratat bine, te va servi câte zile o să trăiască.

Justin o strânse de mână.

— Ai menirea de a inspira credință, prințesă. Așa cum a spus Athena, transformi un dușman în aliat.

— Ce bine ar fi să pot face asta și cu restul francezilor! Oftă. Mi-e teamă, Justin. Sunt îngrozită. Baudin se reîntoarce, urmat de mulți soldați și de dorința de a pune mâna pe San Gabriel și pe mine. Dacă își fortifică pozițiile aici înainte de sosirea colonelului da Silva, va fi greu de alungat. Va fi un război cu multe pierderi de vieți omenești.

— Nu-l subestima pe Will. Este un ofițer pe cinste, capabil să scoată tot ce e mai bun din oamenii lui. Justin se opri să-și tragă sufletul. Și oamenii tăi luptă pentru căminele lor. Asta le crește puterea.

Ea spera ca Justin să aibă dreptate. Se ruga să aibă dreptate.

— Justin? Cum te simți?

Vocea înceată a lui Will îl scoase pe Justin din visurile lui încâlcite. Se trezi și clipi către baldachinul de deasupra patului.

— Mă doare, spuse el mormăind. Cred că blestematul ăla de doctor mi-a dat laudanum. Aș fi vrut să nu-mi fi dat. Probabil că Sofia a insistat.

Will chicoti, apropiindu-se de Justin.

— Am aceeași reacție dacă iau laudanum. Este foarte bun că reduce durerea, dar nu-i nici o plăcere că-ți tulbură mințile.

Justin se uită pe fereastră.

— Cât timp am dormit?

— Doar câteva ore. Will se rezemă de stâlpul masiv de la picioarele patului, arătând obosit. Doar atât de mult încât să pierzi explozia de groază și șoc ce a lovit castelul când oamenii au aflat de iminenta invazie.

Justin se încruntă, dorindu-și să poată gândi mai limpede.

— Cât de mult s-au răspândit veștile?

— În mare parte, doar în casa regală. Nu vrem să riscăm ca întreaga populație să știe prea devreme, în cazul în care veștile ar ajunge în vreun fel la urechile lui Baudin. Fără elementul surpriză, San Gabriel n-are speranțe prea mari să oprească invazia. Will se duse spre masa de lângă pat și turnă un pahar de apă. Pari însetat.

Justin goli paharul dintr-o înghițitură lungă.

— Mi-a fost sete și nici nu mi-am dat seama. Întinse paharul din nou pentru a i-l reumple. Asta parcă îmi mai limpezește puțin mintea și îmi înlătură gustul de laudanum din gură. Bănuiesc că tu și oamenii Sofiei ați lucrat la planuri mai amănunțite, nu?

— Da, vom evacua fermele de lângă drumul spaniol și vom muta vineri cât de mulți oameni vom putea în adăposturi. Vor fi puși oameni de pază pe drumul spre Spania, pentru a împiedica pe oricine ar vrea să plece din vale spre est, dar și pentru a-l pândi pe Baudin.

Justin bău al doilea pahar de apă mai încet, apoi se împinse cu grijă să stea în capul oaselor, rezemat de perne. Capul nu-l supăra tare, cu excepția unei dureri surde, și rana de cuțit îl jena mai degrabă decât să-l chinuiască.

— Voi fi gata să mă alătur trupelor tale până sâmbătă.

Will scutură din cap.

— N-o să iei parte la ambuscadă.

Înainte ca Will să poată continua, temperamentul de obicei blajin al

lui Justin explodă.

— Țintesc relativ bine și am adunat destulă experiență în război și în atacuri ale tâlharilor, așa că e puțin probabil să mă apuce o criză și s-o iau la fugă. O să ai nevoie de fiecă soldat bun pe care-l găsești, la naiba!

— Da, îmi pare rău, știu că ai fi valoros, spuse Will, scuzându-se. Dar am o sarcină mai importantă ce ți se potrivește mai bine.

— Ce este mai important decât să lupți contra francezilor?

— S-o scoți pe Sofia din San Gabriel și s-o duci în Porto, ripostă Will. Dacă eșuăm să-i oprim pe francezi să invadeze valea, primul lucru pe care vor încerca să-l facă va fi s-o captureze pe ea și s-o târască în patul lui Baudin.

Justin se sufocă la acest gând.

— Castelul e practic inexpugnabil.

— Da, dar, dacă ea e prinsă înăuntru, Baudin poate să nu se grăbească, punând stăpânire pe restul țării, și poate organiza o ambuscadă proprie pentru a-i ataca pe colonelul da Silva și pe oamenii lui când se vor înapoia. Dacă o iei pe Sofia la Porto, cu ajutorul tău, poate aduna sprijin britanic și portughez, dacă se va ajunge la asta. Bănuiesc că cunoști oficiali portughezi de rang înalt. Mai poți trimite veste către prietenii noștri englezi influenți, pentru a obține sprijin pentru eleganta și fermecătoarea prințesă în exil. Will făcu o grimasă. Sper să nu se ajungă la asta, dar e cel mai bine să fim pregătiți.

Justin ezită.

— Înțeleg importanța de a o ajuta să fugă, dar mi se pare o lașitate. Tu ai niște contacte chiar mai bune cu cercurile conducătoare britanice și ai fi o escortă de neegalat pentru a o scoate în siguranță de aici.

— Dacă situația ajunge atât de gravă, voi fi mort, i-o tăie scurt Will. Tu ești cea mai bună speranță pentru Sofia și San Gabriel. Nici ea nu va voi să plece, din aceleași motive ca tine. Ar muri pentru țara ei. Sarcina ta este s-o convingi să trăiască pentru țara ei. Între tine și Athena, tu

poți s-o convingi să plece, dacă va fi necesar.

— Asta o va duce și pe Athena în siguranță, observă Justin.

— M-am gândit și eu la asta, încuviință Will. Cred că ai observat și tu că Athena este și ea o escortă eficace. Împreună cu vreo doi gabrileni cu experiență în lupte, veți putea să călătoriți repede și fără probleme.

— M-ai convins. Justin zâmbi ironic. Ca să fiu sincer, să mor cu noblețe nu mă atrage chiar foarte tare.

Will râse.

— Am crezut și eu odată că e nobil, dar m-am lecuit. Cu toate astea, chiar de când am intrat în rândurile armatei, am presupus că voi muri luptând. Dacă mi-a venit sorocul... Ridică din umeri. Cel puțin n-o să fie o surpriză.

— Viața de soldat scoate la iveală un grad mai degrabă șocant de fatalism, mormăi Justin, încercând să nu arate cât era de uimit de calmul cu care acceptase Will o posibilă moarte. Cred că vei supraviețui, pentru că se pare că tu și cu fratele tău nu puteți fi uciși.

Will rânji.

— Ce bine ar fi să fie adevărat.

Justin își dădu deoparte păturile.

— Scoate oala de noapte. S-ar putea să am nevoie să mă ajuți să nu mă clatin. Blestematul ăla de laudanum!

Will îl prinse de braț pe când Justin se dădu jos din pat.

— O să-i spun lui Jean Marie să se asigure că nimeni nu-ți va mai da. S-a autonomit servitorul tău personal. Singurul motiv pentru care nu-i aici acum e pentru că eu l-am trimis să găsească ceva de mâncare și l-am asigurat că n-o să te las să mori cât ești în paza mea.

— Încep să țin la băiat, spuse Justin, clătinându-se ușor. Poate că o să-l păstrez.

Îi veni în minte unul dintre visurile lui cauzate de laudanum. O imagine a unei femei minione care-i amintea de Athena. Clipi și se gândi la acea imagine.

— Mă gândeam la prietenii din Anglia și cred că știu cine-i tatăl Athenei...

capitolul 28

Ziua fusese lungă și obositoare și probabil era deja prea târziu, dar Athena nu mai putea amâna. Poate că nu mai avea altă șansă. Se dezbracă și își puse halatul lung de noapte, apoi își desfăcu agrafele din păr și îl lăsă liber pe umeri și pe spate.

Încet, ieși din camera ei în coridorul lung ce mergea de la un capăt la altul al etajului. Castelul era tăcut, și pe ferestre intra suficientă lumină de la lună la ambele capete ale coridorului, așa încât n-avea nevoie de sfeșnic pentru a-i lumina calea.

Pășind ușor precum pisica Sofiei, se îndreptă spre capătul depărtat al coridorului și bătu la ușa lui Will să-i atragă atenția, pentru că era sigură că nu era o idee prea bună să sperie un soldat experimentat. Când nu primi nici un răspuns, apăsă mânerul ușii. Ușa se deschise cu ușurință, și intră în dormitor.

O dără lată lăsată de o rază de lună se lătea pe pat, conturând trunchiul gol și puternic al lui Will cu o lumină argintie. Stătea culcat într-o parte, cu un braț sub pernă și cu partea de jos a trupului acoperită de o pătură.

— Will?

El se trezi brusc.

— Athena, ce s-a întâmplat? Se ridică în capul oaselor. Când pătura alunecă mai jos, deveni evident că era gol-goluț. E prea liniște ca să fi invadat francezii mai devreme.

Buzele ei se arcuiră melancolic.

— E o altfel de invazie.

Înaintă în lumina lunii, dorindu-și să aibă măcar o zecime din atracția mamei ei.

— Am fi putut fi uciși cu ușurință în drumeție. Asta m-a făcut să

Înțeleg cât de prostești îmi sunt îndoielile și temerile. Am descoperit că nu vreau să mor fără a... fără a mă culca cu tine. Vocea i se stinse. Asta dacă mă mai vrei. Nu te-aș învinovăți dacă ți-ai pierdut interesul...

— Dacă te vreau? Zâmbetul lui luminează încăperea pe când își întinse mâna. Dragă fată, nu-mi imaginez o zi în care să nu te vreau. Vino încoace!

Relaxată de ușurare, înaintă și îl luă de mână cu degete tremurânde. Neștiind sigur ce credea el despre ea, spuse ezitând:

— Nu sunt virgină.

— Nici eu. O trase în pat și o îmbrățișă, brațele lui înfășurând-o cu putere și tandrețe. Te rog, spune-mi că nu e un vis. Își îngropă fața în buclele desfăcute ale părului ei, cu răsuflarea fierbinte atingând-o pe gât. Nu, dacă e un vis, să nu-mi spui. Nu vreau să se sfârșească.

Ea râse, destinsă de afecțiunea lui.

— E adevărat. Tu ești cât se poate de adevărat. Mi-e greu să-mi amintesc de ce ți-am rezistat atât de tare când te doream atât de mult.

— Din ce ai spus despre copilăria ta, îndoielile tale erau de înțeles. Se dădu puțin înapoi, ca să-i vadă fața în lumina lunii, cu o privire scrutătoare. Pericolul are un fel al lui de a îndepărta grijile mai mărunte, dar, când pericolul a trecut, e ușor să regreti ce ai făcut când moartea părea inevitabilă. Dacă crezi că ai putea regreta mai târziu, acum este momentul să te retragi. Strânse din dinți. Nu vreau să pleci, dar nici nu vreau să ai regretate.

— Singurul regret pe care l-aș avea e că am așteptat atât de mult, spuse ea cu sinceritate. Să n-ai nici o rețineră, Will.

El ridică din sprâncene.

— Poate că ai vrea să explici ce vrei să spui cu asta?

Cu greutate, ea spuse:

— Ți-am zis că n-aș vrea niciodată să aduc pe lume un copil nelegitim, dar mi-am dat seama că vreau foarte mult să port copilul tău. Avea un zâmbet autopersiflant. Cu alte cuvinte, sunt la fel de

egoistă ca mama. Deși cred că ea își dorea orice copil, iar eu îl vreau doar pe al tău. E puțin probabil, când avem atât de puțin timp, dar m-aș bucura nespun dacă s-ar întâmpla.

Lui i se tăie răsuflarea.

— Țsta e cel mai mare compliment pe care l-am primit vreodată. Dacă ești sigură...

— Sunt sigură. Devenind nerăbdătoare, se trase în față și își apăsă buzele de ale lui.

El răspunse ca și cum ea era o scânteie, iar el era iasca.

— Athena, șopti el. *Zeită...*

O sărută mai intens, trăgând-o lângă el, așa încât trupurile lor se strânseseră unul lângă altul și mâinile lui mari și calde rătăciră peste rotunjimile și adânciturile trupului ei.

— Așa elegantă și puternică, murmură el. Când mâna lui cercetătoare alunecă sub o cută a halatului ei, vocea i se schimbă. Și, ce-i cel mai interesant, ești goală pe sub halat.

Ea își plecă jenată capul.

— Una dintre alarmantele mostre de înțelepciune maternă oferite de Delilah a fost că foarte puțini bărbați sunt în stare să reziste unui trup gol de femeie. Poate că așa l-a sedus pe tata, ducele acela îngrozitor. Sunt convinsă că metoda asta era mai sigură în cazul ei, dar eu... eu m-am gândit că, dacă erai nehotărât, aș fi putut să-mi scot halatul. Doar ca să fiu și mai umilită, dacă mă respingei.

Putea să glumească despre asta, pentru că el n-o respinsese. Nici măcar nu trebuise să-și dea jos halatul.

Will râse.

— Ceva adevăr e în vorbele ei, dar nu în totalitate. Goliciunea feminină e întotdeauna interesantă, dar și mai important e ca femeia să fie interesantă. Și tu, mică bufniță, ești cea mai interesantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu sunt *mică* de nici un fel! protestă ea.

— Atunci, o bufniță lungă și fermecătoare? Poate că e adevărat, dar

nu-i bun ca nume de alint. O împinse pe spate cu blândețe și îi desfăcu cordonul halatului. Ești un festin, doamnă, spuse el cu voce îngroșată. Puternică, mlădioasă și extrem de feminină.

Îl mângâie trupul gol de la umeri la șolduri, înainte de a se întoarce la sâni. Ea icni când el îi atinse sfârscul cu degetul mare. Se întări pe loc, trimițându-i șocuri de senzații în locuri adânci și secrete.

Mâna lui se mută la celălalt sân, și el se aplecă pentru un sărut ce începu cu buze calde și limbi lunecoase.

— Un festin cu gust și texturi irezistibile, spuse el răgușit.

Oriunde ar fi atins-o cu gura, îi aducea la viață fiece fibră a ființei ei. Limba lui urmărea contururile urechii. Cine să știe că urechile sunt atât de nebunesc de sensibile? Gâtul i se arcui sub buzele lui, complet vulnerabil. Mușcăături delicate pe claviculă. Sâni ei, Dumnezeule, sâni ei!

Simți puternica lui erecție pe coapsă și se frecă de ea, plăcându-i cum el gâfâi și reacționează tresărind. Nu voia să fie singură în această nebunie crescândă. Pe când senzațiile îi copleșiră mintea rațională, dori ca această intimitate să evolueze și totuși să dureze la nesfârșit.

Când gura lui își relua coborâșul, gâfâi:

— Nu... nu știu cât mai pot îndura asta. Mai că o să explodez în flăcări.

— Țsta-i esențialul.

Râse încet, mișcând cu răsufierea lui caldă părul ușor încurcat de la îmbinarea coapselor.

Apoi, gura și limba lui păcătoasă și vicioasă ajunseră în cele mai sensibile locuri femeiești, și ea luă foc cu adevărat. Șoldurile i se mișcau și degetele i se înfipseră în umeri până când infernul se stinse, lăsând-o moale și uluită.

— Ah, vai de mine... șopti ea. Ah, *vai de mine*...!

El fredonă satisfăcut, odihnindu-și capul pe abdomenul ei. Răsufierea lui era aproape la fel de agitată ca a ei.

— Ești la fel de sigură că mă vrei cu totul?

— Oh, da. *Da!*

Simțea o nevoie arzătoare să-i ofere la fel de multă plăcere, așa încât această împerechere să rămână imprimată în sufletul lui la fel de intens ca în al ei.

El se mișcă pentru a se sprijini deasupra ei, cu coapsele lui puternice între ale ei. Ea îi atinse ușor cu mâinile minunații umerii lați, pieptul și coastele. Atâta forță, putere și virilitate dezvăluită – și, în aceste momente prețioase, toate erau ale ei.

— Dacă eu sunt Athena, tu ești Hercule, un bărbat atât de minunat, încât a fost transformat în zeu.

El râse.

— Lumina lunii adaugă farmec. Doar că, în cazul tău, subliniază frumusețea care deja e acolo.

Sprijinindu-se pe un braț, lăsă degetele celeilalte mâini să rățăcească spre cutele locurilor ei intime ce încă pulsau. Ea crezuse că experimentase orice senzație posibilă, dar află că nu era adevărat. Șoldurile îi începură din nou să se miște, tânjind după un alt gen de împlinire.

Îndrăzneată, se întinse și îl luă de mână. El icni și pentru o clipă, îngheță. Apoi, se lăsă pe ea, lunecând înăuntru, încet dar cu o putere implacabilă.

— A trecut multă vreme pentru tine, nu-i așa? spuse el răgușit.

— *Foarte multă.* Se înfioră satisfăcută și își ridică șoldurile, acceptându-l mai adânc în ea.

El era atât de puternic, de viril și de *potrivit*. Meritase așteptarea.

El începu să se miște, și ea descoperi că reacția la ritmul fiecăruia din ei era un fel nou de profundă plăcere. Îi absorbi puterea și dorința și îi răspunse cu toată pasiunea pe care și-o înăbușise atâta vreme.

Era atât de fascinată de trupul lui, încât nu recunoscua propria-i dorință crescândă până când trăi o nouă și cutremurătoare experiență, când el gemu și se revărsă în ea. Trupul ei se zvârcoli convulsiv, se sfărâmă și se alcătui din nou. Niciodată nu avea să mai fie femeia care

fusesse, dar nici că mai voia asta.

Încordarea îl părăsi când se rostogoli într-o parte, ca să n-o zdrobească. Când o strânse lângă el, murmură:

— A fost și mai uluitor decât aș fi visat să fie posibil. O sărută pe frunte. Sunt atât de bucuros că ești aici.

— Și eu. Și sunt *foarte* bucuroasă că ți-am dat o cameră de oaspeți cu un pat mare!

Îi plăcea intimitatea acestei atingeri în vreme ce stăteau amândoi dezbrăcați. Îi plăcea cum lumina slabă îi contura părțile netede și mușchii trupului său frumos de bărbat. Și, cel mai mult, îi plăceau intimitatea și sentimentul că se potriveau.

Will murmură:

— La ce te gândești? Sper din suflet că nu consideri că ai făcut o greșeală îngrozitoare.

— Nici când! Își puse mâna pe pieptul lui, simțindu-i bătăile înăbușite ale inimii. Mă întrebam dacă Delilah a simțit așa cu amanții ei, dacă de asta a avut atâția. Dar cum să fie posibil să simtă așa cu mai mulți bărbați?

— E o întrebare interesantă, spuse gânditor Will. Există multă plăcere în satisfacția pur animalică a împerecherii cu un partener potrivit. Dar împerecherea emoțională intensifică atât de mult asta. Poate că a iubit plăcerea fizică, dar n-a cunoscut niciodată o legătură emoțională mai adâncă. Poate că a avut mulți amanți pentru că era în căutarea a ceva mai mult decât satisfacția fizică.

— Poate. N-o să știu niciodată. Dar avea un temperament veșnic neliniștit. Poate că satisfacțiile pe care le găsea erau întotdeauna efemere. Se încruntă. Nu mi-ar plăcea să cred că asta ți se aplică și ție. Tu vrei mai mult, nu mai puțin.

— La fel ca mine. Îți dai seama că acum o să încep să te bat la cap să te măriți cu mine.

Athena se întoarse pe o parte, cu spatele la el.

— Mi-am depășit reținerea de a deveni amanți, dar căsătoria e cu

totul altceva.

Will se întoarse spre ea și o îmbrățișă de la spate, cu un braț în jurul taliei și cu picioarele încălzindu-i dosul picioarelor ei.

— Nu ți-ar plăcea să dormi așa în fiecare noapte, pentru tot restul vieții? O atinse ușor cu buzele într-o parte a gâtului.

Ea se întinse spre spate și-l bătu pe coastele dezvelite.

— În Anglia, am îngheța bocnă.

Imediat, el se întinse și trase o pătură peste amândoi, apoi se cuibări înapoi lângă ea.

— O să ne adaptăm. E ceva foarte plăcut în a te cuibări unul lângă altul într-un pat cald, în vreme ce furtuni sălbatice bat în ferestre.

Cu voce ascuțită, ea spuse:

— Asta sună foarte bine, dar sunt tot fiica Doamnei Târfă.

— Trecutul nostru e parte din ceea ce suntem, dar tu ai fi Lady Masterson, sublinie el. Poate că vor exista niște momente mai dificile, dar nu voi permite nici unui bărbat să te insulte și îți garantez că prietenii mei apropiați și familia vor fi cu totul de partea ta.

— Am trăit ca o paria prea mult timp ca să fiu cu ușurință convinsă că pot deveni o parte a cercurilor privilegiate, șopti ea mâhnită. Și astfel de probleme sunt lipsite de importanță când e posibil să nu scăpăm teferi săptămâna viitoare.

— Da, asta-i o problemă, încuviință el, punându-și mâna pe sânul ei. Dar se poate ca amândoi să scăpăm teferi. Tu mult mai posibil decât mine, așa că mâine-dimineață o să-i scriu fratelui meu și o să-i spun cine ești și ce însemni pentru mine. El va fi prietenul tău și unchiul copilului, dacă vei avea unul. Nu va trebui să-ți mai fie vreodată teamă de sărăcie.

Ea suspină și se cutremură.

— Trebuie să fie minunat să poți avea atâta încredere în cineva.

— I-aș încredința lui Mac orice. Dacă trebuie să dai de el, e Sir Damian Mackenzie, clubul lui se cheamă Damian's și e în Pall Mall. Casa lui din Londra e chiar alături. Amintește-ți asta.

— Damian Mackenzie, Damian's, Pall Mall, repetă ea ascultătoare.

O strânse de mijloc.

— Sau am putea să-l invităm pe preotul din oraș și să-l punem să ne căsătorească de dimineață, ca tu și un posibil copil să aveți protecția numelui și a averii mele. O fată ar avea o zestre bună, iar un băiat ar fi următorul Lord Masterson.

— Ești neobosit, nu-i așa? spuse ea, mai mult amuzată decât enervată.

— Da, admise el. Cel puțin când scopul merită. Așa cum ești tu, mică bufniță.

Cuvântul de alint aproape că-i năruie apărarea. Hotărând că aveau nevoie să schimbe subiectul, întrebă:

— Cum arăta soția ta? Dacă nu cumva nu poți suporta să vorbești despre ea.

După o lungă tăcere, el spuse:

— Lily era deșteaptă, drăguță, optimistă și plină de viață. Eu am fost mereu plictisitor și cumpătat...

— Nu așa te-aș descrie eu!

— Nu m-ai cunoscut pe vremea când aveam douăzeci și unu de ani, spuse Will sec. Dar eram tineri și gata să ne îndrăgostim, și ne-am aruncat cu veselie în mariaj. Nu mi-am dat seama cât de fragilă era sănătatea ei. Ea știa că avea o inimă slabă, dar nu mi-a spus niciodată. Am fost încântați să aflăm că rămăsese însărcinată. Dar a început să se stingă chiar sub ochii mei.

Am chemat cel mai bun doctor din Londra, și el a spus că n-ar fi trebuit niciodată să încerce să aibă copii, dar atunci era prea târziu. Tot ce am putut face a fost să văd cum își pierdea din ce în ce mai mult puterile. A născut prematur și... ea și fiul nostru nu au supraviețuit.

Athena se întoarse pe spate ca să-i poată vedea fața.

— Îmi pare atât de rău, Will. Prea des, viața e crudă.

Încercă să se gândească ce să mai spună, când el izbucni:

— Ar fi trebuit să știu că nu era suficient de puternică! Dovada era

acolo, dar n-am văzut-o. Am fost un blestemat de prost. Am vrut să cred că eram prea tineri și fericiți pentru a fi loviți de vreo tragedie.

Athena îl luă de mână și i-o strânse cu putere.

— Optimismul ăsta e caracteristica tinereții. Nu-i un păcat.

— Dacă aș fi fost mai atent, nu ar fi murit, spuse el categoric.

Bănuind ceva, Athena întrebă:

— Din cauza lui Lily simți tu nevoia de ispășire?

După o lungă tăcere, el spuse:

— Ea era răspunderea mea, și am dat greș.

Partea întunecată a sarcinii de conducător te făcea să te simți vinovat de tot ce mergea rău. Alegându-și cuvintele cu grijă, ea spuse:

— Din ce zici, Lily știa că sănătatea îi era precară și că nu avea să trăiască mult. Bănuiesc că s-a decis să se agațe de viață cu amândouă mâinile, câtă vreme putea. Voia să iubească și să fie iubită. Voia pasiune, și a găsit toate astea cu tine. Când se stingea, spre sfârșit, era mânioasă? Te-a învinovățit?

— Nu, spuse el încet. Dar am crezut că-și ascundea furia ca să nu mă rănească pe mine. Vocea i se frânse. Ultimele cuvinte pe care le-a rostit au fost că mă iubește.

— Oh, Will. Athena își ridică mâna și i-o puse pe obraz. Faptul că v-ați iubit a fost o binecuvântare uriașă, chiar dacă n-ați petrecut prea mult timp împreună.

Will oftă cu putere.

— Ai o judecată sănătoasă, mica mea bufniță. Poate că ai dreptate. Tot ce-am văzut de-a lungul anilor e pierderea și eșecul meu de a avea grijă de ea așa cum trebuia.

— N-ai ajutat pe mulți alții de-a lungul anilor? De exemplu, riscându-ți viața ca să scoți afară dintr-un râu călugărițe și copii? Nu s-au pus pe treabă să dea o mână de ajutor toți ticăloșii tăi care aveau mare nevoie de ispășire?

— Da, dar asta nu schimbă adevărul că am dat greș cu Lily.

— Asta e discutabil. Chiar dacă ar fi adevărat, cu toții facem greșeli,

și oamenii cumsecade se pedepsesc pe ei înșiși pentru lucruri pe care nu le pot controla, spuse ea cu blândețe. Dar tu ai făcut multe pentru a echilibra balanța. Lily pe de-o parte, multe alte fapte generoase pe de altă parte. Cu siguranță că de-acum balanța e echilibrată.

Will se încruntă.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Între timp, e rândul meu să pun întrebări stânjenitoare și poate dureroase. Povestește-mi despre viața ta amoroasă. Ai avut o mare și pierdută dragoste?

Ezitănd, ea spuse:

— O dragoste nebună de adolescentă ce n-a ajuns la intimități și, mai târziu, o mare și nesăbuită greșeală. Dragostea adolescentină s-a stins când mi-am dat seama că obiectul pasiunii mele nici nu s-ar gândi să se însoare cu fiica Doamnei Târfe, deși era chiar foarte tentat să ajungă aproape de a-mi distruge reputația.

Crezuse că găsisese adevărata dragoste eternă. În schimb, cunoscuse trădarea.

Will fluiera încet.

— Înțeleg din ce în ce mai mult proasta ta părere despre așa-zișii gentlemani. Cum e cu greșeala nesăbuită?

Nu-i plăcea deloc să-și dezvăluie prostia, dar trebuia să admită că ideea lui Will de a-și adresa unul altuia întrebări le oferise un mare grad de intimitate emoțională, într-o foarte scurtă perioadă de timp. Nu putuse niciodată să vorbească astfel cu un bărbat.

— Nu trecuse mult după dezastrul dragostei adolescente. Mă hotărâsem să fiu ca Delilah, să-mi iau amanți și să mă arunc în aventuri pasionale, sălbatice, apoi să merg mai departe, cu inima întreagă. Oftă. Vezi tu, îmi plăcea partea cu pasiunea.

— Firea ta pasională e una dintre admirabilele tale trăsături, spuse cu hotărâre Will. Dar înțeleg că nici asta n-a mers prea bine, nu-i așa?

— Am aflat că nu puteam să mă culc cu un bărbat fără să ajung să mă implic prea mult sentimental, și aici a intervenit dezastrul, explică ea, fără a-și putea ascunde amărăciunea din glas. Atunci mi-am dat

seama că trebuie să mă mulțumesc să fiu o virtuoasă fată bătrână.

Will se încruntă.

— Amantul tău n-a vrut să se însoare cu tine?

— Deja era însurat. Eu încercam să fiu ca Delilah. Aventura m-a făcut să înțeleg că n-aș fi putut în vecii vecilor să fiu ca ea. Nici măcar nu *voiam* să fiu ca ea. Se uită în ochii lui Will. Noi ne-am întâlnit ca doi adulți, cu experiență și cu ochii deschiși. Asta nu înseamnă că trebuie să te însori cu mine, chiar dacă crezi că onoarea îți cere s-o faci.

— La naiba cu onoarea, *vreau* să mă însor cu tine! spuse el exasperat. Dar acum, trebuie să dormim. Mâine va fi o altă zi lungă și obositoare.

O trase în brațele lui și adună păturile în jurul lor, apoi îi depuse un ușor sărut pe frunte.

— N-o să renunți, nu-i așa?

Ea își puse capul pe umărul lui, savurând intimitatea relaxată a acestei îmbrățișări, felul în care simțea brațul lui pe ea.

— Nu, dar, pentru următoarele câteva zile, alte griji vor fi pe locul întâi. Ezită, apoi continuă: Ești la fel de încăpățânată ca mine, așa încât poate că nu te vei răzgândi niciodată. Dar, dacă voi fi ucis, te rog, te rog, mergi la fratele meu chiar dacă n-ai nevoie de ajutor. Spune-i despre popasul meu în San Gabriel. Va dori să știe.

— Îți promit că așa voi face, șopti ea.

Îi datora măcar atât lui Will – și încă și mai mult.

Mult mai mult de-atât.

capitolul 29

O pierdea.

Will se trezi cu inima zbătându-i-se în piept, cu mintea o învălmășeală de pierdere și panică, Lily pierzându-se și Athena dispărând. Inima i se liniști când o văzu pe Athena stând încă în

brațele sale. Îi studie fața liniștită și se întrebă dacă Justin avusese dreptate când presupusese cine era tatăl ei. Ea spusese „ducele acela îngrozitor”, și nu erau prea mulți duci. Nu că ar fi contat pentru el, dar cu siguranță conta pentru ea.

Ea se trezi și îi adresă un zâmbet dulce, înainte de a-și arunca ochii pe fereastră. Zorii.

— Trebuie să plec! Se ridică să se dea jos din pat. Nu pot risca să fiu surprinsă într-un comportament imoral ce s-ar putea reflecta negativ asupra Sofiei.

— Încă o clipă. Te rog. Brațele lui o cuprinseseră. Credeam că ne vom trezi mai devreme și vom avea mai mult timp. Voiam să mai fac încă o dată dragoste cu tine. Dar ar fi putut el oare suporta asta știind că era posibil să fie pentru ultima dată?

— Ar fi fost un mod minunat de a întâmpina ziua, spuse ea încet cu fața lipită de gâtul lui și cu îmbrățișarea la fel de puternică precum a lui. Dar, având în vedere cât de lungă a fost ziua de ieri și cât de ocupați am fost în cea mai mare parte a nopții, nu-i de mirare că nu ne-am trezit mai devreme. Se retrase, zâmbind cu o căldură și o relaxare pe care el n-o mai văzuse înainte. Totuși, am dormit foarte, foarte bine.

— Și eu am dormit bine. Ești minunată pentru mine. Îi cuprinse obrazul cu palma mâinii, copleșit de regret pentru tot ce ar fi putut avea. S-ar putea să nu mai avem altă șansă să fim împreună. O să-mi petrec ziua organizând grupurile militare, cercetând zona de ambuscadă și planificând cum să-mi folosesc cel mai bine praful de pușcă. S-ar putea să nu reușesc să mă întorc la castel în seara asta. Măine-noapte o să ne așezăm în pozițiile de ambuscadă și îi vom aștepta pe francezi.

Ea își mușcă buza.

— Și eu voi fi ocupată ajutând la evacuarea a cât mai multor oameni posibil spre locuri mai sigure și mă voi asigura că au cu toții alimentele necesare pentru a rezista până când se vor întoarce

trupele.

— O să fie o zi ocupată, dar cu siguranță vom putea aranja o mică și scurtă ceremonie de căsătorie după micul dejun, ce zici? Tonul lui era lejer, dar vorbea cât se putea de serios.

Ea îl sărută și se îndepărtă.

— Programele noastre sunt cu mult prea încărcate, dragă domnule maior Masterson. Își ridică halatul de pe podea și îl îmbracă repede. Pe când își încheia cordonul, șopti: Ferește-te de pericole, Will! Lumea are nevoie de tine.

Apoi, silueta ei grațioasă alunecă tăcută din încăpere și dispăru.

El stătu culcat pe spate, uitându-se la tavan, cu mâinile încleștate pe lângă el. Gândul că era posibil să nu o mai vadă pe Athena aproape că îi smulse inima din piept.

Apoi se ridică, se spală și se bărbieri, apoi își îmbracă uniforma. Avea de luptat într-un război. Și apoi, Dumnezeu mare, avea să se întoarcă și să o facă să se răzgândească în legătură cu măritișul.

Micul dejun cu familia Oliviera fu sobru, dar fără accente de panică. Cel puțin de data asta fuseseră avertizați de invazia francezilor. Justin era așezat la capătul mesei, bandajat, dar arătând destul de bine. Îi făcu un semn de aprobare lui Will și îi zâmbi. Athena nu venise, și nici Sofia. Se întrebă dacă nu cumva ele mâncaseră deja și se duseseră la treburile lor sau dacă Athena încerca să-l evite.

Noii lui căpitani, Tom Murphy și Gilberto Oliviera, stăteau la un capăt al lungii mese, cu un scaun gol între ei, și îl poftiră pe Will să li se alătore. La fel ca el, erau îmbrăcați în uniformele lor tocite.

— De unde să începem să planificăm, comandante suprem? întrebă Tom rânjind.

— Pentru că mi-ai spus așa, Gilberto va fi prim-căpitan și adjunctul meu la comandă, spuse Will așezându-se.

— Vezi, Murphy? Comandantul suprem recunoaște pregătirea superioară, spuse Gilberto, necăjindu-l, pe când îi dădea lui Will o

farfurie cu cârnați delicioși, urmată de o alta cu ouă jumări cu cartofi și ardei.

— Este doar pentru că ești gabrilen, ripostă Tom. În mijlocul mesei fusese pusă o carafă mare cu cafea, așa că el umplu ceașca lui Will, apoi pe a lui și pe a lui Gilberto.

Will luă o bine-venită înghițitură de cafea.

— Ai dreptate, Gilberto e adjunct de comandant pentru că e gabrilen și știe mai multe despre țara lui decât am putea ști vreodată noi doi. Și, de asemenea, nu se coboară într-atât încât să organizeze curse de catâri.

— O specialitate irlandeză, îi explică Tom lui Gilberto. Și o distracție pe cinste.

Gilberto zâmbi, dar veselia îi dispăru rapid.

— Nu vom avea timp pentru curse de catâri în campania asta. Domnule maior Masterson, care sunt sarcinile mele pentru ziua de azi?

— Răspunzi de organizarea grupelor militare, pentru că știi ce oameni sunt mai de nădejde și cine va rezista mai bine sub focul inamicului. Veteranii voștri vor fi coloana vertebrală a forțelor noastre și trebuie să fie răspândiți printre ceilalți, pentru a-i sprijini.

— Și eu, domnule? Întrebă Tom, la fel de serios.

— Noi doi vom cerceta zona de ambuscadă pentru a ne da seama unde să ne punem oamenii și care ar fi cel mai bun mod de a folosi praful de pușcă. Gilberto, poți să-mi recomanzi o iscodă? Cineva care să meargă pe drumul spre Spania și să ne avertizeze de înaintarea trupelor.

Gilberto cugetă.

— Joaquim Cavaco. Tata spune că e cel mai bun tânăr braconier din San Gabriel. E iute și isteț și arată mai tânăr decât e, așa că, dacă îl observă francezii, s-ar putea să nu-l considere periculos. Francezii i-au ucis tatăl anul trecut, așa că va fi dornic să preia sarcina asta. O să-l chem aici ca să vă poată conduce.

— Ar fi foarte nimerit, spuse Will. Tom, te-ai gândit cum ar trebui să procedăm?

Într-adevăr, Tom se gândise. Majoritatea ideilor fuseseră deja discutate, dar avea vreo două noi sugestii folositoare. Cei trei discutară totul, împărțându-și unul altuia ideile. Deși comandantul suprem avea întotdeauna ultimul cuvânt, Will ar fi fost nesocotit să nu profite de experiența și de ideile subordonaților săi.

Pe când discuția se sfârși, Will își golise farfuria și era gata de plecare. Apoi, la masă se lăsă tăcerea când intră Sofia, cu un aer regal, purtând o tiară pe cap.

Athena o urma tăcută, cu o expresie serioasă, dar purtând o fermecătoare rochie de dimineață de un galben solar. Doar privind-o, Will simți că se înveselea. Privirea ei caldă și rapidă pe care i-o aruncă nu sugera că avea vreun regret în legătură cu noaptea trecută.

Sofia își ridică mâna, cerând atenție.

— Prieteni, cu toții știți cu ce situație gravă ne confruntăm. Vom lucra împreună să păstrăm San Gabriel și felul nostru de trai, dar greul va cădea cel mai mult pe soldații noștri care vor înfrunta inamicul. William Masterson, Gilberto Oliviera și Thomas Murphy, vă rog să înaintați.

Surprinși, cei trei bărbați se ridicară și traversară încăperea pentru a se prezenta în fața Sofiei.

— Gilberto Oliviera, acum ești înaintat la gradul de căpitan în armata din San Gabriel. Înaintează pentru a-ți putea prinde însemnul gradului tău.

Gilberto se supuse, spunând în șoaptă:

— Ești din ce în ce mai talentată în rolul de regină, Sofi!

Ea zâmbi spre vechiul ei tovarăș de joacă și spuse la fel de încet:

— Fii liniștit că, de nu, s-ar putea să te înțep din greșeală când îți prind asta pe tine.

El stătu în poziție de drepti și o salută, spunându-i cu seriozitate:

— Alteță, îmi voi face datoria față de San Gabriel chiar dacă îmi voi

jertfi viața.

— Ai grijă să nu se întâmple asta, neisprăvitule! spuse mama lui pe o voce care răsună în toată încăperea, stârnind hohote de râs.

Ascunzându-și zâmbetul, Sofia spuse:

— Thomas Murphy, ai acceptat țara asta ca fiind a ta. Acum, te numesc căpitan în armata din San Gabriel.

— Sunt onorat, Alteță, spuse el hotărât.

După ce prințesa îi prinse însemnul, o salută scurt. Apoi, veni rândul lui Will.

— Maior Lord Masterson, în scurtul timp de când sunteți în San Gabriel, ați făcut deja mult pentru a-mi ajuta țara să se refacă după distrugerile războiului, spuse Sofia cu voce răsunătoare. Acum, ca urmare a experienței și a abilităților dumneavoastră, vă numesc comandantul suprem al armatei din San Gabriel. Ați afirmat că nu v-ați dorit niciodată să fiți general, așa că vă acord gradul de colonel.

Înaintă spre el cu însemnul gradului. Era atât de scundă.

— Orice grad e bun, atâta vreme cât e mai mare decât al celorlalți, spuse el zâmbind.

— Într-adevăr. Trebuie să se ridice pe vârful picioarelor să-i prindă însemnul pe umeri. Dându-se înapoi, spuse: Atâta vreme cât sunteți comandant suprem, aveți dreptul de a purta sabia regală din San Gabriel. Lady Athena, vă rog să i-o prezentați colonelului Lord Masterson.

Athena înaintă și îi oferă cu amândouă mâinile o sabie strălucitoare. Uimit, îi luă arma din mâini, spunând încet:

— Athena, cu adevărat zeița războiului!

— Aș fi vrut să nu fie nevoie de sabie! răspunse ea. Este din oțel de Damasc, puternică, flexibilă și foarte veche.

Teaca strălucea de incrustații din fir de aur, dar, când luă arma în mână și o încercă schițând câteva atacuri, înțelese că era extraordinar de echilibrată. De obicei, el purta o sabie mai mare, ce se potrivea mai bine staturii lui, dar asta avea să fie foarte bună.

Ridică sabia și duse teaca la piept, salutând.

— E o sabie superbă, Alteță. Sunt mândru s-o port în numele țării San Gabriel.

— Știu că o veți purta cu onoare. Privirea Sofiei cercetă întreaga încăpere, văzând fețele familiare ale prietenilor ei. Și să dea Domnul și Maica Binecuvântată să ne ferească de pericol!

Joaquim Cavaco era un drăcușor de băiat isteț care acceptă entuziasmat să plece în recunoaștere dincolo de granițele țării și să fie atent la forțele franceze care se apropiau. Avea șaisprezece ani, dar arăta cam de doisprezece; și, în hainele lui ponosite de culoare cafenie, se confunda cu peisajul.

Cu un oarecare regret, refuză când i se oferi un cal, spunând că un catâr era mai sigur pe picioare și mai potrivit de călărit pentru un băiat zdrențaros. Dacă ar fi fost spaniol, ar fi fost numai bun să se alătore gherilelor spaniole. Fără aceste gherile, Wellington n-ar fi putut niciodată să-i izgonească pe francezi din peninsulă.

Will, Joaquim și Tom călăriră împreună pe drumul spre Spania. Pe când trecură de altarul Madonnei de las Rosas, Will observă că în fața statuii necizelate a Madonnei un buchet de flori de vară fusese pus atât de curând, încât nu apucase să se ofilească. Poate că era o rugă pentru ajutorul divin împotriva francezilor.

Continuându-și drumul, Will spuse:

— Dacă-mi aduc aminte corect, nu mai e mult până la partea cu drumul afundat.

— Cunoașteți zona asta, domnule, comentă Tom. Eu abia dacă l-am observat când am venit pe aici.

— Toți gabrilenii erau extrem de nerăbdători să ajungă acasă, așa că am trecut foarte repede pe aici. Will își adumbri ochii, studiind drumul din fața lor. Zona afundată era la mai puțin de un kilometru distanță, aprecie el. Drumul era îngust și abrupt, dar multe, foarte multe picioare și copite îl tociseră de-a lungul secolelor, așa că era cam

Între doi și patru metri dedesubtul taluzului pe ambele părți.

— Joaquim, cunoști țara asta foarte bine. Există niște detalii geografice care ar putea să ne ajute ca ambuscada să aibă succes?

Băiatul se gândi.

— Un mic curs de apă secat urcă în spatele marginii drumului din stânga. Apare chiar în față. Studie terenul în vreme ce-și continuau drumul, apoi arată cu mâna. Aici. Putem merge călare prima porțiune, dar nu tot drumul până sus.

Poteca nu părea decât un drum pentru capre, dar mergea în direcția bună. Începură să urce pe deal o scurtă porțiune, înainte de a ajunge la o mică poiană cu un izvor. Cărarea ce continua dincolo de ea era mult mai abruptă, așa că descălecară și își priponiră caii lângă izvor, apoi continuară pe jos.

Mai sus, albia secată mergea paralel cu taluzul de deasupra drumului, dar la aproape un metru mai jos.

— Perfect! spuse Will. Putem sta ascunși până când ni se va da de veste că vin francezii, apoi ne putem pune pe poziție deasupra drumului.

Tom încuviință din cap.

— Vreți să stăm pe o parte sau pe amândouă?

— Pe amândouă, ca să-i putem prinde pe francezi într-un foc încrucișat. Dar mai mulți oameni pe partea asta, cred, pentru că va fi mai ușor să stea ascunși până când vom fi gata de atac.

— Deci, când îi văd pe francezi, vin înapoi în galop să avertizez pe toată lumea, spuse Joaquim. Dumneavoastră unde veți fi, domnule colonel?

Will stătea pe taluz și studia terenul.

— Jos la capătul cel mai depărtat, adânc în vale, pe partea asta. Arată locul cu degetul. Când francezii sunt înconjurați, o să trag primul foc de armă drept semnal pentru atac. Tom, vreau să fii la capătul de sus pe partea cealaltă să ajuți grupele militare să stea pe poziție, cu Gilberto în fața ta și cu cel mai vechi sergent dintre veterani în fața

mea.

— E în regulă, dar dumneavoastră sunteți în punctul unde taluzul e cel mai coborât. Dacă vreunul dintre diavolii de francezi e călare și nu-și pierde cumpătul, va ataca exact taluzul spre zona unde veți fi dumneavoastră.

Will ridică din umeri.

— Cineva trebuie să fie acolo, și eu sunt un bun țintaș. Se întoarse spre iscoadă. Joaquim, ești gata să intri în Spania să îi pândești pe francezi?

— Da, domnule. Salută rapid. Am destule provizii pentru două sau trei zile, ceea ce ar trebui să fie de-ajuns, dacă e să dăm crezare francezului dumneavoastră favorit.

— Sunt destul de sigur că spune adevărul așa cum îl cunoaște, dar planurile se pot schimba. Will îi întinse mâna băiatului. *Vaya con Dios*, Joaquim.

Băiatul zâmbi larg.

— Dacă fac treabă bună, pot păstra catârul?

Will râse.

— Bineînțeleș că poți.

Pe când Joaquim o luă la sănătoasa pe deal în jos spre pajiștea unde era priponit catârul lui, Will spuse:

— Tom, cum ar trebui să folosim cel mai bine rezervele noastre limitate de praf de pușcă? Nu mă așteptam la un război, așa că mare parte din ce a adus Ballard s-a folosit pentru armele de foc, și slavă Domnului că le avem. Ce putem face cu restul?

— Ce-ați zice dacă le-am pune în câteva lăzi de lemn și le-am așeza de-a lungul traseului pe care vine dușmanul? Apoi am trage în cutii când ei ajung acolo. De fiecare dată când am făcut asta, a fost eficient. Tom zâmbi. Face zgomot mare, așa să știți.

Will cugetă.

— Asta merge bine în unele cazuri, dar consumă mult praf. Chiar dacă încercăm să ascundem cutiile, s-ar putea să atragă atenția,

neavându-și locul pe un drum destul de degajat. În plus, ar fi greu să le împușcăm dacă francezii vin pe întuneric, ceea ce pare probabil.

— Toate sunt obiecții serioase, spuse Tom cu regret. Ce ziceți de grenade?

— Mă gândesc că astea sunt cea mai bună alegere a noastră. Will studie din nou drumul afundat. Sticle de vin făcute din cea mai subțire sticlă pe care o avem, cu praf de pușcă înăuntru, sigilate cu ceară, și cu un fitil.

— Ar trebui să fie aruncate de bărbați solizi care au mai fost în lupte, spuse Tom. Astea i-ar înspăimânta pe oamenii din grupele militare care n-au experiență.

— Așa e. Nu vrem să punem grenade în mâna cuiva care poate arunca în aer pe cine nu trebuie. Îți veni o altă idee. Putem crea un fel de șrapnel punând pietre sau cuie și resturi de metal în sticlele tip grenadă. Când vor exploda, bucățile se vor răspândi pe tot drumul. Ar avea un efect deosebit pe întuneric.

— Îmi *place* ideea asta, domnule! Tom rânji. Suntem niște tipi însetați de sânge, nu-i așa, domnule?

— Da, dar pentru o cauză dreaptă. Will începu să meargă de-a lungul taluzului, studiind terenul. Vom supraveghea urcând partea asta și vom coborî pe cealaltă parte, ca să știm unde să ne postăm oamenii. Apoi, rapid spre podgoria Alcantara, să cerem niște sticle. Mai întâi facem un test de grenadă. Dacă merge, avem destul praf de pușcă să facem câteva duzini.

— De-abia ajunge câte una pentru fiecare soldat cu experiență. Vom avea nevoie de felinare acoperite de la care să aprindem fitilurile. O să-i cer Senorei Oliviera câteva.

Cu planurile și grenadele puse la punct, Will se simțea ceva mai optimist. Dacă avea cu adevărat noroc, ar putea ajunge la castel în noaptea asta.

Curtea castelului se aglomeră când familii întregi intrară și se instalară acolo. Fiind cel mai bine apărat loc din San Gabriel, castelul

era adăpostul desemnat pentru mare parte din oamenii din oraș și din împrejurimi. Bătrânii și bolnavii fuseseră adăpostiți în clădirile din exterior, dar vremea era destul de plăcută încât majoritatea populației să rămână confortabil afară. De fapt, Athena bănuia că în curând avea să se pornească o fiestă. Gabrilenii erau niște oameni optimiști.

Lăsând-o pe Sofia să supravegheze refugiații la castel, Athena și *Senor Oliviera* plecară călare spre orașul Espirito Santo, la celălalt capăt al văii, să stabilească detaliile evacuării. Acolo situația nu era așa urgentă, pentru că zona castelului era mult mai aproape de drumul spaniol, așa că oamenii din acest capăt al văii aveau să primească avertizările mai din timp.

Dar dacă francezii supraviețuiau ambuscadei și năvăleau în vale, nici un loc nu mai era sigur.

Dacă avea să se întâmple asta, Will avea să fie probabil mort; nu avea să fugă de teamă. Avea să încerce să-și adune oamenii, dar dacă nu aveau să rămână destui pe poziții?

Athena se cutremură la acest gând. Deși se împăcase cu ideea că aventura lor era de scurtă durată, spera la mai mult de o singură noapte. Avea nevoie de înțelegerea lui, de umorul, de intensa lui afecțiune. Și de pasiunea lui, ce o făcea să se simtă dorită și... iubită. Iubită așa cum nu mai fusese vreodată.

Petrecu lungile ore pe drum rugându-se ca francezii să fie înfrânți, fără pierderi în rândul gabrilenilor. În mod deosebit, se gândea la comandantul suprem.

capitolul 30

Se făcuse târziu când Will se înapoie la castel. Se întrebă dacă ar trebui să meargă în camera Athenei, dar deja știa ce hotărâse. După ce se spală repede la el în cameră, merse încet către capătul coridorului.

Deși curtea exterioară fremăta de lume, în apartamentele de familie domnea liniștea. Fu bucuros să vadă că ușa Athenei nu era zăvorâtă.

Apăsă clanța și intră.

— Athena? spuse el încet. Nu trage, eu sunt.

— *Will!* Athena sări din pat și din trei pași fu lângă el. Se aruncă în brațele lui, strângându-l într-o îmbrățișare de să-i frângă coastele. Sunt așa bucuroasă că ai venit! Renunțasem la gândul că te vei înapoia în noaptea asta.

Tumultul de emoții pe care-l simțise întreaga zi se revărsă, străbătându-l ca un proiectil. Iubita lui, scumpa lui, perechea lui.

— A fost cât pe ce să nu reușesc. Îmi pare rău că e atât de târziu.

Drept răspuns, îi găsi gura și îl sărută cu o aprinsă dorință. Lumea dispăru, lăsând în loc doar nevoia lui disperată de a face dragoste cu ea.

— Athena, gâfâi el. *Zeița mea...*

Se poticniră unul de altul pe drumul spre pat, aterizând din fericire pe saltea, în loc de podea. El descoperi că ea nu avea nimic sub lejera cămașă de noapte și că era expertă la a-i desface nasturii ce-i țineau pantalonii pe el.

Se împreună cu o forță ce ar fi trebuit să zguduie cerurile. Când trupurile li se încleștară, sufletele li se contopiră. El nu știuse că dorința putea fi atât de intensă sau atât de plină de satisfacție. Chiar și mai bine era să știe cât de intens o satisfăcea pe Athena. Ea gemea în extaz, cu unghiile înfipite în el, pe când se încleștau să ajungă la împlinire. Zeița lui, mica lui bufniță care nu fusese niciodată iubită așa cum ar fi trebuit și care merita tot ce-i putea el da și încă mai mult.

— *Will...*

Orgasmul ei îl declanșă pe al lui și aproape că-i lichefie mintea. La fel și trupul, pe când încordarea se risipi și el se cuibări lângă ea. Când creierul începu să-i funcționeze din nou, gâfâi:

— De fapt n-am venit aici să te seduc. Cel puțin nu imediat.

Ea scoase un chicot.

— Nu cred se cheamă că mă seduci când eu sunt cea care încercă să-ți smulgă hainele de pe tine.

El se întoarce pe o parte și o trase lângă el, apoi puse pătura peste amândoi.

— Oricât de ocupat am fost azi, în subconștient exista teama că n-am să te mai văd vreodată. Am senzația că abia acum începem să ne cunoaștem unul pe celălalt cu adevărat. Urăsc gândul că asta s-ar putea sfârși înainte de a începe de fapt.

— Și eu simt la fel. Cu o urmă de ironie în glas, adăugă: N-am cunoscut niciodată un bărbat ca tine. Vreau să petrec suficient timp cu tine ca să-mi dau seama dacă ești în realitate atât de minunat pe cât pari. Dar totul este incert. Simt ca și cum sabia lui Damocles ne atârnă deasupra capetelor.

El îi mângâie gâtul și umerii, frământând blând mușchii încordați.

— Exact, doar că sunt o sută de săbii.

— Mai bine zis, muschete. Ai reușit să termini tot ce era de făcut azi?

— Da, diseară nu vom putea fi mai gata de atât. Azi am cercetat zona de ambuscadă, am trimis o iscoadă să-l caute pe Baudin cu trupele lui și mi-am petrecut după-amiaza făcând grenade din sticle de vin cu praf de pușcă.

Ea îl mângâie de la gât spre mijloc, cu degete ușoare și alinătoare.

— Asta sună mai interesant decât ce am făcut eu azi. Știi că ai un spate superb? Puternic și plăcut la atingere chiar și când ai mai multe haine pe tine.

— De fapt, nu m-am prea gândit la spatele meu, spuse el ușor surprins. În principal, iau de bun că o să facă ce vreau eu să facă. Cum ți-ai petrecut ziua?

— Eu și Senor Oliviera am mers călare prin vale și am îndemnat pe toată lumea să se retragă în adăposturi și în peșteri cu suficientă apă și mâncare cât să ajungă pentru cel puțin două săptămâni. Oamenii sunt neliniștiți, dar nu au intrat în panică. Sunt mai bine pregătiți ca anul trecut.

— Săptămânile de pregătire și de exerciții n-au fost în zadar, deși

nu mă așteptam la un asalt în toată regula asupra țării, spuse el ironic. Mă temeam de câteva duzini de tâlhari, dar nu îmi imaginam așa ceva.

— Acum, că ai cercetat zona de ambuscadă și ți-ai făcut grenadele, ai o imagine mai clară despre ce s-ar putea întâmpla?

El se încruntă.

— Sincer, n-am nici o idee. Odată ce începe lupta, planurile nu mai fac doi bani. Terenul de ambuscadă e bun. Iscoada pe care ne-a găsit-o Gilberto ar trebui să ne poată alarma la timp cât să ne putem pune pe poziție. Dar suntem extrem de depășiți numeric, poate doi contra unu sau mai rău, și doar unul din zece membri ai grupelor înarmate are o oarecare experiență în lupte. Majoritatea ar trebui să se descurce atâta vreme cât sunt pe teren înalt trăgând în jos, dar, când francezii vor începe să riposteze – și o s-o facă –, unii dintre ostașii fără experiență vor ceda și o vor rupe la fugă. Când se întâmplă așa ceva, de obicei sunt urmași de mai mulți.

— Pare să fie nevoie de cât mai mulți trăgători experimentați cu puțință, spuse Athena încet. O să vin și eu la ambuscadă.

— Ce? Will sări în sus și se uită la ea, neputând să-i citească ceva pe față în lumina slabă. Nu poți face asta!

— De ce nu? spuse ea chibzuit. Sunt un trăgător bun, și tu însuși ai spus că sunt mai lucidă în luptă decât mulți soldați experimentați.

— Da, dar nu pot suporta gândul că te expui la un asemenea pericol, spuse el direct.

— Cum să fie mai rău decât să te văd eu pe tine intrând în luptă? întrebă Athena. Ai nevoie de oameni care să poată trage și care nu dau bir cu fugiții. Am dovedit că pot rămâne fermă pe poziție și că fac ceea ce e necesar.

El nu putu s-o contrazică; cu toate astea, ideea ca ea să se angajeze în lupta cu francezii îl îngrozea.

— *Nu!* Eu sunt comandantul suprem și eu dau ordine, oricât de irațional s-ar putea să fiu.

— Eu nu sunt un soldat aflat sub comanda ta, sublinie ea. Cred că,

de fapt, nu mă poți opri. Ambuscada e creată la o anumită distanță pe drum, nu-i așa? Pot să stau pe poziție și nici n-ai observa pe întuneric.

În vreme ce o fixa cu privirea pe Athena, prin mintea lui Will se perindară toate grozăviile luptei.

— N-ai ce căuta pe un teren de bătălie.

Ea ridică o mână și îi cuprinse obrazul, cu o privire tristă.

— Nici o femeie de pe lumea asta n-a fost fericită să-și vadă soțul, fiul sau fratele mergând la război, dar, câteodată, războiul nu poate fi evitat. În adâncul sufletului sunt englezoaică, dar San Gabriel mi-a dăruit cele mai bune lucruri din viața mea. O poziție, un cămin, o familie. Zâmbi. Pe tine. Am luat mult, și acum trebuie să dau înapoi, chiar dacă asta înseamnă să-mi risc viața.

— Cu siguranță Sofia are nevoie de tine. Ai fost mâna ei dreaptă în acești ultimi cinci ani.

— De data asta îl are pe Justin, și el poate s-o ajute în feluri în care eu nu pot. Vocea Athenei era blândă. Ar fi altfel dacă implicarea mea în luptă n-ar fi esențială, dar în acest caz este. Ai nevoie de luptători experimentați, și eu am o oarecare experiență. Poți să negi că aş putea fi valoroasă? Sau că n-am dreptate să-mi risc viața în numele celor pe care-i iubesc?

— Nu, dar... Se opri, neștiind cum să exprime ce în ultimă instanță era un strigăt primitiv de protecție.

Cu o voce și mai blândă, ea spuse:

— Pari să crezi că sunt o femeie neobișnuită, și îți place asta. Dorința mea de a lupta dacă e nevoie face parte din felul meu unic de a fi. Nu poți să tăgăduiești asta fără a tăgădui cine și ce sunt.

Disperat, el își dădu seama că ea avea dreptate.

— Mă predau, curajoasa mea mică bufniță, spuse el cu ezitare. Dar, dacă vii acolo, vei sta în stânga mea, să te pot veghea.

— Și invers. Ea îl trase în jos într-o lungă îmbrățișare. Mulțumesc, Will. Pentru că mă cunoști îndeajuns încât să mă lași să fiu ceea ce sunt. Pentru că ții îndeajuns la mine încât să accepți eventualitatea

durerii și a pericolului.

— Se pare că femeile au făcut asta din timpuri imemorabile, spuse el ironic. Dar, chiar știind asta, nu îmi e mai ușor de acceptat!

Sofia fu îngrozită că Athena urma să se alătore grupelor înarmate.

— Nu poți să mergi! Nici o femeie n-are ce căuta pe câmpul de bătălie! Am nevoie de tine aici!

— Sofi, iubito, o să isprăvești semnele de exclamație, spuse Athena pe când împacheta o pătură, un bidon de apă, pâine și brânză, muniție și câteva lucruri esențiale de asistență medicală într-un sac de pânză pe care-l putea duce în spate. Mai și vorbești exact ca Will.

— Întotdeauna am știut că e un bărbat cu o înțelepciune deosebită. Sofia își mușcă buza. E destul de rău că atâția bărbați gabrileni își riscă viețile. Tu ești consilierul principal al prințesei regale din San Gabriel. Am nevoie de tine aici!

— Nu, n-ai nevoie. Athena își aruncă sacul pe umeri. Îi ai pe cei din familia Oliviera, pe primarul orașului, pe preot și pe Justin, și cu toții sunt oameni foarte înțelepți.

— Nu-i normal pentru o femeie să lupte ca un bărbat, spuse Sofia cu încăpățănare.

— Poți să-ți reamintesc de stră-străbunica ta, regina Maria Mercedes de la Alcantara? Venind înapoi să se mărite cu stră-străbunicul tău, grupul ei a fost atacat, și ea a condus atacul ce i-a alungat, îndemnându-și gărzile și fluturând sabia?

— N-a avut de ales. Privirea Sofiei era dârză. Tu ai.

— Ba n-am. Expresia Athenei era serioasă. Știi că am talente nepotrivite pentru o doamnă, pentru că m-ai văzut în acțiune. Nu caut primejdia, dar pot lupta dacă e nevoie, și acum e nevoie.

Sofia oftă.

— Știu că ai dreptate, dar sunt îngrozită pentru tine. Ești singura familie care mi-a mai rămas. Te rog, te rog, ai grijă! Și nu-l lăsa nici pe Will să fie ucis.

— O să fac tot ce-mi stă în putință în ambele cazuri. Athena o îmbrățișă. E timpul să plec. Will a propus ca tu și Justin să îl țineți sub observație pe Jean Marie. Nu cred că o să fugă să-l avertizeze pe Baudin, dar cel mai bine e nici să n-aibă ocazia asta.

— O să ne asigurăm că rămâne aici. Sofia își mușcă buza. Sper ca până mâine după-masă, totul se va fi terminat și că San Gabriel va fi din nou în siguranță. Dar asta nu prea se poate, nu-i așa?

— Will spune că e imposibil de anticipat. Dar sunt sigură că grupurile noastre înarmate vor pricinui pagube serioase invadatorilor și că adăposturile și proviziile pe care le-am organizat vor proteja majoritatea populației. Will a spus că, dacă ambuscada dă greș, grupurile înarmate se vor retrage spre castel și-l vor apăra. Armata gabrilenă se va înapoia cam peste două săptămâni. Țara va supraviețui, Alteță.

— Dar cu cât francezii vor fi opriți mai curând, cu atât mai puțin va suferi San Gabriel. Sofia își îndreptă spatele. Te voi însoți jos la grajduri, apoi o să merg la capela castelului să mă rog. Doar la asta sunt bună acum.

— Nu-i adevărat! spuse Athena tăios. Tu ești sufletul țării. Curajul, demnitatea și compasiunea fac să fii iubită și ridică tuturilor moralul în mare măsură. Să nu desconsideri asta niciodată. Unii pot trage în inamic, dar San Gabriel are doar o singură prințesă regală.

Sofia socoti că Athena avea dreptate, dar, în vreme ce coborau spre curte împreună, se gândea la cât de simplă îi fusese viața pe când era doar frumușica prințesă, fără vreo altă responsabilitate decât să se mărite așa cum se cuvenea.

capitolul 31

Când se lăsă seara, membrii grupelor înarmate din San Gabriel se adunară în poienița de sub taluz unde urmau să aștepte ambuscada. Cu Will și Athena, erau cu toții 198 de apărători. El sperase să fie ceva

mai mulți, dar ce le lipsea ca număr era compensat de hotărârea de neclintit.

Will urcă puțin dealul ca să fie deasupra mulțimii. Ridicând o mână, strigă:

— Bărbați din San Gabriel, ascultați-mă! Când toată lumea fu atentă la el, spuse cu o voce ce răsună prin poiană: Știm cu toții de ce suntem aici. Dacă informațiile noastre sunt corecte, un număr considerabil de dezertori din armata franceză conduși de generalul Baudin vor invada țara în următoarele ore pentru a termina ce au început vara trecută.

Vorbele lui născură un murmur furios de voci. Will așteaptă până când acesta se stinse, apoi continuă:

— Francezii sunt soldați cu experiență. Știu să lupte. Dar voi aveți un avantaj enorm. San Gabriel e căminul vostru. Luptați pentru a vă apăra țara, familiile, prietenii. Asta vă conferă o putere pe care francezii n-o pot egala.

Scrută cu privirea mulțimea. Erau de vârste diferite, de la băieți foarte tineri la bătrâni cărunți. Unii aveau muschete atât de vechi, încât spera să nu explodeze; veteranii din armată aveau puști – cele șase puști franțuzești pe care le capturasera cu câteva zile înainte fuseseră împărțite oamenilor care le puteau folosi cel mai bine. El și Athena aveau carabine elegante și precise, erau mai ușoare și mai lesne de reîncărcat, și el mai avea un pistol. Fără a mai menționa sabia regală din San Gabriel.

Ce aveau în comun era devotamentul de a-și apăra țara.

— Vom lupta cot la cot, spuse el ceva mai încet. Dacă vă e teamă, să știți că așa și trebuie. Ați fi nebuni să nu vă temeți. Dar rămâneți fermi pe poziție și luptați împreună și astfel vom învinge!

Se stârni un murmur de aprobare. Apoi, cineva strigă:

— Ce caută Lady Athena aici?

— Va lupta cu bărbații din San Gabriel, pentru că iubește această țară și pe prințesa voastră și e o bună țintașă, explică Will. Și-a oferit voluntar pușca și viața pentru a ajuta cauza noastră.

— De ce lăsați o femeie să lupte cu noi? strigă o altă voce plină de îndoială.

— Ai contrazis vreodată o femeie înarmată? glumi Will.

În vreme ce se auzeau râsete, Athena se urcă pe deal să stea alături de el. Într-adevăr, cu vântul care-i biciuia fusta-pantaloni și cu carabina în mână, arăta ca o zeiță războinică.

— I-am înfruntat pe francezi în Porto când au cucerit orașul și acum câteva zile când o iscoadă ne-a atacat pe când cercetam râul, strigă ea cu voce răsunătoare. Am tras și am omorât dușmanul și n-am fugit niciodată înspăimântată. Făcu o grimasă. Dacă o biată femeie poate sta și lupta, cu siguranță că fiecare dintre bărbații de aici poate face la fel!

Asta născu comentarii prietenoase și câteva remarci ironice, dar atmosfera era pozitivă. Will șopti:

— Bravo! Nici unul dintre ei nu va îndrăzni să fugă când tu rămâi pe poziție.

— Am folosit mândria masculină împotriva lor, încuviință Athena.

Will ridică din nou vocea.

— Veți fi împărțiți în grupe de câte nouă, comandate de un veteran. Vi se va mai da numărul de ordine unu, doi sau trei pentru ordinea de trageră. Când voi trage un foc pentru a începe atacul, toți cei cu numărul unu vor trage, apoi cei cu numărul doi, după aceea cei cu numărul trei. În acel moment, cei cu numărul unu ar trebui să fi reîncărcat pentru o nouă rafală de împușcături. Ideea este să vărsăm un foc continuu asupra francezilor, așa încât să nu poată scăpa și să creadă că avem mai mulți oameni decât avem de fapt. A înțeles toată lumea?

Majoritatea bărbaților încuviințară din cap. Păreau agitați și câțiva erau vizibil înfricoșați, dar veteranii erau atenți și pregătiți. Nu aveau să fugă când se porneau împușcăturile, nu când în joc erau căminele lor.

— Câțiva dintre noi vor petrece noaptea pe pozițiile de ambuscadă, continuă Will. Restul vă puteți odihni aici pentru moment. Sute de

oameni mărșăluind vor face zgomot, oricât efort vor depune să se miște pe tăcute. Dar, cu noroc, iscoada noastră, Joaquim Cavaco, va veni înainte să ne informeze despre numărul de oameni cu care ne confruntăm și despre cât de repede vor ajunge aici. Asta înseamnă că, dacă vedeți sau auziți un băiat și un catâr venind pe drum înapoi, să nu trageți! După ce Joaquim îmi va da raportul, o să vă transmit ce a spus. Will zâmbi, dorind să detensioneze atmosfera. Joaquim s-ar putea să apară și să spună că francezii s-au răzgândit.

— Al naibii să fie dac-o fi așa! strigă Tom Murphy.

— Nu, fu de acord Will. Poate că Joaquim va raporta că francezii se mișcă mai încet decât ne așteptam. Sau poate vin mai repede. De aceea avem nevoie de iscoade. Dar, indiferent de momentul când vor veni francezii, noi vom fi pregătiți. Vom lupta și vom *învinge!* Scoase sabia regală din teacă și o ridică deasupra capului, oțelul de Damasc strălucind în soarele după-amiezii. Pentru San Gabriel, pentru prințesa Maria Sofia și pentru victorie!

Urletul care răsună dinspre trupe se auzi probabil dintr-o parte în cealaltă a văii. Apoi mulțimea se împărți, cu căpitanii și sergenții mergând spre deal să-și ocupe pozițiile, iar ceilalți bărbați să-și găsească locuri de odihnă.

Will spuse:

— E vremea să ne ocupăm și noi pozițiile, Lady Athena. Și, dacă ai la îndemână vreo magie specifică zeiței războiului, ești invitată s-o folosești.

Ea chicoti urcând dealul alături de el. Purta fusta-pantaloni de călărie, ghete solide, o jachetă lejeră cu multe buzunare și carabina ei lucitoare. La mijloc avea un cuțit băgat în teacă și pe umăr ținea o desagă din pânză în care avea probabil bandaje și alte lucruri folositoare. Poate că își făcea el griji de siguranța Athenei, dar fără îndoială ea era pregătită.

— Cât de departe vom fi unii de alții? întrebă ea.

— Cam la fiecare șase metri. Grenadierii sunt împărțiți destul de

uniform de-a lungul liniilor.

— Șase metri departe de tine, murmură. Prea departe.

— Fii cuminte, fătuco, porunci el. Avem de purtat o bătălie!

— După cuvântarea pe care ai ținut-o, mă simt invincibilă, spuse ea.

Will își dori să fi fost și el la fel de încrezător.

Trecură orele fără să se întâmple prea multe, așa că Athena se mută cu vreo patru metri mai la dreapta ei, ca să poată discuta lejer cu Will, deși, spre regretul ei, nu se puteau atinge.

— Tocmai am aflat ceva groaznic despre mersul la război, spuse ea cu voce abia șoptită. E tare plictisitor.

Luna dădea destulă lumină cât ea să poată vedea grimasa lui Will.

— Lungi perioade de plictiseală și necazuri, întrerupte de scurte izbucniri de zgomote și groază. Asta-i viața de soldat.

— Îmi dau seama că, înainte, atunci când am înfruntat primejdia, totul s-a întâmplat repede și a trebuit să reacționez. Nu sunt prea bună la așteptat.

— Mergi înapoi la poziția ta, înfășoară-te în pătură și încearcă să dormi puțin, sugeră Will. Nu cred că se va întâmpla mare lucru în următoarele câteva ore.

— Nu știu dacă o să pot dormi, dar o să încerc să mă odihnesc. Vocea îi deveni mai catifelată. Aș vrea să mă pot cuibări lângă tine, dar presupun că ar dăuna disciplinei.

— În special alei mele. Flutură din mână. Dar cel puțin avem amândoi o excelentă motivație să rămânem în viață.

Chicotind, ea se reîntoarce la postul ei. Curios, în ciuda disconfortului de a dormi pe pământul gol și a amenințării pericolului, ațipi. Se simțea în siguranță cu Will alături...

În tăcerea nopții, întreruptă doar de foșnetul vântului în tufișuri și de sunetul creaturilor nocturne, zgomotul grăbit al copitelor răsună foarte limpede. Pe când alunecă pe panta dealului, Will simți că

tovarășii lui deveniră alertți.

Când catârul se apropie, recunosc mica siluetă a lui Joaquim. Îi făcu semn să coboare, întrebând:

— Ce noutăți ai, cercetaș Cavaco?

Joaquim opri catârul, la fel de ostenit ca el.

— Francezii nu sunt cu mult în urmă! Poate o jumătate de oră, nu mai mult. Am întârziat pentru că mi-au blocat drumul și a trebuit să fac un ocol. Băiatul își scoase pălăria și își șterse obosit fața.

— Ai idee câți sunt?

— Bănuiala mea e că sunt între cinci și șase sute, mai aproape de șase sute, dar nu sunt sigur. Mulți. Merg în coloană, în ordine, au câteva căruțe cu provizii în urma lor, dar mare parte a proviziilor sunt cărate în spate sau pe catâri.

— Par alertți și gata de luptă?

— Arată... flămânzi, spuse băiatul încet. Disperați, chiar.

Așadar, avea să intre în bătălie la fel de hotărâți ca gabrielenii. Nu era bine. Dar, cu noroc, avea să fie deja oboșiți de drumul lung și avea să fie luați prin surprindere de atac.

— Te mai poți gândi la ceva ce ar putea să ne fie de folos?

Chiar și în lumina slabă, se putea vedea nemulțumirea lui.

— Generalul lor, Baudin, călărește în față împreună cu câțiva ofițeri, pe cai buni.

— Probabil i-au furat din grajdurile lui Napoleon, spuse Will. Mergi mai departe spre castel și spune-i veștile prințesei Sofia. După ce te odihnești, te poți alătura gărzilor castelului.

— O s-o văd pe prințesă? întrebă Joaquim, luminându-se la față.

— Da, și va fi foarte mulțumită de eforturile tale.

Pe când Joaquim se depărtă cu un pas mai domol, Will urcă taluzul pe cealaltă parte și îi transmise veștile lui Ramos, veteranul de armată staționat în fața lui.

— E momentul să-i mutăm pe toți pe poziții. Mă gândesc că, dacă l-am putea elimina pe Baudin, am avea șanse să-i îngenunchem pe

oamenii lui, spuse Will. Noi doi avem amândoi grenade. După ce am tras primul foc și va începe tirul de arme, să țintim cu grenadele spre Baudin?

Dinții lui Ramos străluciră albi în noapte.

— Cu plăcere. Să-mi acorde Maica Binecuvântată onoarea de a fi cel care-l trimite în iad.

— Ai concurență la asta, spuse Will, bătându-l prietenos pe umăr. Și acum, la posturile de luptă!

Următoarele minute fură numai un freamăt de activități pe când sergenții își puseră oamenii la posturi. Când Will trecu pe lângă Athena, îi spuse încet:

— Ține-te tare, mică bufniță. Și țintește în ofițerii care conduc coloana călare. Unul dintre ei ar trebui să fie Baudin.

— Merită încercat. Omul e răul întruchipat. Athena înghiți greu. Mergi cu Dumnezeu, Will!

El îi atinse obrazul, apoi plecă spre următorul post. Veteranii făcuseră o treabă bună în poziționarea ostașilor. Chiar dacă exista o neliniște și câțiva vărsaseră ce mâncaseră, nimeni nu dezertase. Apreciară comentariile și glumele lui Will.

Când ajunse la Gilberto, Will spuse:

— Peste ani, bătrânii vor povesti nepoților că au fost prezenți aici în această zi, apărând San Gabriel.

Gilberto pufni.

— Amintindu-și gloria și uitând de sânge!

— Gloria sporește proporțional cu câtă vreme a trecut de la bătălie. Mergi cu Dumnezeu, căpitane. Will îi strânse mâna lui Gilberto, apoi se întoarse și o porni înapoi spre postul lui.

Apoi, se puseră pe așteptat.

capitolul 32

Când primii zori apărură la răsărit, se putură auzi sunetele depărtate ale oamenilor mărșăluind. Pași apăsați, clinchetul harnașamentului, câteodată comenzile aspre ale unui sergent. Zgomotul crescua atunci când coloana intră pe drumul afundat și fu înconjurată de taluzurile drumului.

Will simți furnicături pe ceafă de la atâta așteptare. La stânga lui, Athena era o siluetă întunecată așteptând, cu carabina pregătită. Își imaginase că ostașii fără experiență aveau să sară în sus de spaimă când francezii treceau la doar câțiva metri sub ei, dar nu trase nici unul. Lumina zilei crescuse destul cât să se vadă oameni și cai, deși detaliile erau încă estompate.

Cei șase ofițeri care călăreau în frunte ajunseră în dreptul lui Will. El ținti cu grijă primul călăreț, sperând să fie Baudin, și trase. Pe când sunetul carabinei răsună printre dealurile stâncoase, glonțul își atinse ținta.

Înainte ca bărbatul să se prăvălească la pământ, se trase prima rafală a gabrielenilor. Vacarmul se dezlănțui, un cal care scotea urlete, sergenți care aruncau ordine către oamenii lor.

A doua linie trase. Trase și a treia linie. Apoi din nou prima. Salvele de tir deveniră mai neregulate, în funcție de timpul de reîncărcare, dar gloanțele își făcură treaba și trupele franceze se rupseră din marșul lor ordonat.

Drumul afundat se umplu de nori de fum înțepător, și Will văzu că zeci de soldați francezi erau la pământ. Alții se lăsaseră în poziție de tragere și răspundeau la rafale când zăreau pe vreun apărător, dar erau mult dezavantajați.

Will aprinse prima grenadă și o zvârli printre călăreții din frunte, apoi se ghemui la pământ. Grenada explodează, și fragmente zburară în toate direcțiile. Aerul fu șfichiuit de blestemele furioase ale soldaților francezi.

Athena se lăsă jos pe marginea taluzului și trase cu precizie înspre țintele ei. „Ce femeie!“ gândi Will.

Haosul luptei răsuna în jurul lui Will pe când trăgea, reîncărca, trăgea din nou, fiind în același timp atent să înregistreze câte salve de gloanțe auzea, cum rezistau ostașii lui, cât de bine începuseră francezii să riposteze.

Până acum, gabrilenii acționaseră admirabil, dar, cu cât dura mai mult lupta, cu atât avantajul se modifica în favoarea francezilor experimentați. Deja, câțiva începuseră să se cațare în sus pe taluz, blestemând și aruncând amenințări de moarte. Majoritatea fură împușcați, trași în baionetă sau ciomăgiți când ajunseră sus, dar numărul mai mare era în avantajul lor, și din ce în ce mai mulți se cățărau înspre vârful.

Inima aproape îi stătu în loc atunci când văzu că un blestemat de soldat se târa în sus pe taluz înspre Athena. Ea reîncărca, așa că Will își stăpâni teama și îl împușcă pe bărbat în piept. Pe când soldatul se rostogolea cu spatele, Will aprinse a doua grenadă și o aruncă în vălmășagul de pe drum. Călăreții din frunte se răspândiseră, așa încât o singură explozie nu-i putea atinge pe toți, dar ținte erau din belșug.

Alte grenade explodară pe drum, dar, în fața salvelor de pușcă și a vacarmului, ofițerii francezi care urlau, precum și sergenții începuseră să-și adune cu succes trupele. Will își dădu seama că lupta ajunsese într-un punct critic. Dacă nu se sfârșea curând, gabrilenii urmau să fie copleșiți, și francezii ar avea drum liber să invadeze valea.

Falca i se încleștă în vreme ce, cu instinctul său ascuțit în bătălii, își dădu seama care era cea mai bună șansă și singura speranță pentru a termina totul rapid. „Taie capul și șarpele moare.“

Dacă Will l-ar putea doborî pe Baudin, bătălia s-ar sfârși. Baudin era forța și liderul cu influență care convinsese oamenii să traverseze toată Spania pentru a cuceri o națiune mică și slăbită. Oamenii lui nu se așteptaseră la această puternică și sângeroasă rezistență. Fără generalul lor, forțele de invazie s-ar prăbuși, devenind o gloată demoralizată. În fața focului continuu al gabrilenilor, trupele franceze care supraviețuiseră s-ar retrage și probabil și-ar căuta o pradă mai

ușoară sau chiar s-ar întoarce acasă să-și predea armele.

Lumina zilei crescuse, așa că Will își miji ochii și studie călăreții care conduseseră coloana. Lupta îi făcuse să se retragă pe drum, dar erau încă în bătaia puștii. Da, bărbatul acela solid care urla ordine cât îl țineau răunchii era, cu siguranță, Baudin.

Will ținti cu atenție, dar Baudin era în continuă mișcare. Numărul mare al altor bărbați care se mișcau neconținut pe lângă general făcea imposibil să poată ținti direct. Glonțul lui Will răni pe unul dintre aghiotanții generalului, lăsându-l pe Baudin neatins.

Will reîncercă repede, dar cea de-a doua împușcătură își rată și ea ținta. Înjură în șoaptă, dându-și seama că Baudin se bucura de șansa ostașului care părea să-i facă pe mulți conducători de lupte imuni la gloanțe. O astfel de șansă îl ținuse pe Wellington în viață de-a lungul întregii sale cariere, fără a-l mai menționa pe Will însuși. Al naibii ghinion că Baudin se bucura de aceeași șansă. Poate că cei norocoși mureau de tineri.

Dar nici un om nu era imun la un glonț tras de aproape. Dacă Will nu putea să-l doboare pe diavolul acela de aici, de sus, trebuia să coboare la nivelul lui Baudin.

Știind că-și semna condamnarea la moarte, sări peste marginea taluzului și se lăsă să alunece pe panta abruptă într-un nor de praf și pietre, cu carabina în mână și cu pistolul la brâu. Imediat ce picioarele atinseră pământul, o porni în fugă spre ofițerii călare. În jurul lui șuierau gloanțele, dar nu-l nimeriră. Îl apăra și pe el norocul ostașului. Se opri la câțiva metri de Baudin. Însemnele de general se vedeau acum limpede.

Nebăgând în seamă freamătul neîncetat al cailor și al oamenilor din jurul lui, Will ridică pușca și ținti. În ultima clipă, Baudin îl văzu și trase de frâie, făcând calul să cabreze. Glonțul lui Will lovi calul în loc de călăreț.

Calul lovit căzu greoi, dar, cu îndemănare, Baudin se eliberă din șă și se ridică. Cerul era destul de luminos acum pentru a se vedea la față,

și, pentru o clipă, Baudin se holbă la Will. Cei doi bărbați păreau singuri în mijlocul haosului.

— *Tu!* șuieră francezul. Sigur că ești matahala aia de spion englez, unul dintre cei care au scăpat de execuția plănuită de mine în Gaia!

Așadar, Baudin era ofițerul care condamnase cinci bărbați fără nici o ezitare. Cumva, nu era o surpriză.

— Nu sunt spion, spuse Will într-o franceză reținută și tăioasă, pe când își scoase pistolul din tocul de la șold. Sunt soldat.

Ținu pistolul cu amândouă mâinile, așa încât să nu rateze ținta, dar, pe când trăgea, Baudin își scosese sabia și fandă, lovitura ei făcându-l pe Will să scape pistolul din mână și deviind glonțul.

Will își pusese viața în joc pentru a pune capăt luptei, și al naibii să fie dacă avea să dea greș! Simțind în adâncul sufletului că așa era bine, scoase ultima sa armă, sabia regală din San Gabriel, și se echilibră pentru a răspunde atacului generalului. Trebuia să termine acum, înainte ca aghiotanții lui Baudin să apuce să-l împuște în spate.

Duelurile cu săbii în toiul unei lupte erau rapide, mârșave și mortale. Arma lui Will era ușoară și sigură în mâna lui, dar a lui Baudin era mai lungă și mai grea. Francezul profită de asta pe când îi testa îndemânarea lui Will cu un șir de mișcări iuți și parări, umplând aerul de scrâșnetul metalului pe metal.

Will răspundea neîndemânic, profitând de faptul că ofițerii francezi se lăudau a fi spadasini mai buni decât oponentii lor englezi. Evident, Baudin era convins de asta, pentru că, atunci când Will se prefăcu a se împiedica pe poteca accidentată, generalul înaintă nesăbuit, intenționând să-l omoare.

Will făcu un pas în lateral și înfipse lama din oțel de Damasc în inima sălbatică a generalului. Ochii deschiși la culoare ai lui Baudin se măriră, șocați, înainte ca el să se prăbușească într-o baltă de sânge, greutatea corpului făcând să se smulgă din tăișul sabiei care-l omorâse. Lupta lor, de la primul glonț tras de Will, durase doar câteva minute.

Știuse că lupta pe teritoriul dușmanului era un drum fără întoarcere, și acum plătea prețul pentru îndrăzneala sa. Primul glonț îl atinse în umăr, al doilea în picior.

Pe când al treilea glonț îl duse pe Will pe tărâmul umbrelor, se rugă ca lupta și invazia să fi luat sfârșit.

Athena privi îngrozită cum Will țâșni din locul lui adăpostit pe taluz și cum se năpusti în mijlocul luptei. Timpul părea că se dilată pe când el trase, doborî calul lui Baudin, apoi încrucișă sabia cu generalul. Aproape că-i stătu inima în loc atunci când Will se împiedică. Apoi, Will lovi, ucigându-l pe Baudin, și ea își dădu seama că poticneala lui fusese făcută dinadins și se dovedise mortal de eficientă.

Chiar înainte de a putea țipa „Fugi!“, aghiotanții lui Baudin țintiră și îl împușcară pe ucigașul conducătorului lor. Will se prăbuși la pământ la doar un metru de general, cu sabia însângerată în mână.

Cu fețele schimonosite de furie, trei dintre aghiotanții generalului erau ocupați să reîncarce puștile pentru a se asigura că Will era mort. Athena ținti cu o înverșunată pricepere și îl doborî pe unul dintre ei. Câtă vreme reîncărca pușca, Ramos, veteranul de pe cealaltă parte, mai împușcă pe unul. Athena ținti din nou și trase spre al treilea.

Ultimul dintre aghiotanții răzbnători ai generalului căzu de pe cal și rămase nemișcat. Pe când calul i se îndepărta în galop, Athena își aruncă sacul de pânză pe umăr și se lăsă să alunece jos pe taluz, strigând în franceză:

— *Baudin e mort!* Conducătorul vostru, generalul vostru, e mort! Retrageți-vă înainte de a muri alături de el!

Strigătul ei fu preluat de alte voci, și veștile despre moartea generalului se răspândiră. Pe când Athena se lăsă jos lângă Will, auzi o goarnă franceză sunând retragerea, și soldații în albastru începură să se bulucească înapoi, spre Spania.

Ignorând riscul ca unii francezi să fie încă dornici de luptă, Athena începu să examineze rănilor lui Will. Sângera în mai multe locuri, dar

încă respira.

Ea își pusese în sac cârpe curate și bandaje împăturite, precum și două bidoane mari, unul plin cu apă și celălalt cu rachie tare și ieftin pentru curățat rănilor. Pe când folosea o cârpă pentru a spăla sângele de pe zgârietura de la cap a lui Will, ochii lui se deschiseră și întrebă cu voce care abia se auzea:

— S-a sfârșit?

— Da, au sunat retragerea și nu mai văd nici un soldat francez pe drum, spuse ea șovăielnic. Se îndreaptă înapoi spre Spania.

— Bine. Reuși să schițeze un zâmbet. Ce plăcere că te-am cunoscut, mică bufniță. Pe când își închidea ochii, spuse atât de încet încât ea abia dacă-i putu auzi cuvintele: Te iubesc, să știi.

— Putem discuta despre asta când o să te mai întremezi. Străduindu-se să controleze sângerarea, Athena își spuse, iar și iar, că, dacă Will avea să trăiască, mai exista o speranță. N-avea să moară; *n-avea să-l lase ea să moară.*

Nu era sigură cât timp trecuse înainte ca Tom Murphy să îngenuncheze de cealaltă parte a lui Will. Era plin de praf și pe față avea o urmă de la sânge, dar părea că nu era al lui.

— Francezii se duc dracului înapoi în Spania și noi avem puțini răniți. Cum se simte maiorul Masterson?

— Abia dacă e în viață, spuse ea cu voce gătuită. Găsește o căruță franțuzească să-i ducem pe Will și pe alți grav răniți înapoi la castel.

— Una vine acum, spuse el scurt. Mă duc s-o iuțesc.

Fără a-și ridica privirea, ea încuviință din cap și folosi cuțitul pe care-l avea în teacă la brâu ca să înlătore țesătura de pe rana aflată pe coapsa lui Will. Glonțul părea că nu atinsese osul, slavă Domnului.

Lucră în continuare, până când o căruță se opri lângă ea. Strânsese ultimul bandaj, și Will încă respira. Își ridică privirea și văzu un gabrilen care mâna căruța și pe Tom apropiindu-se cu o targă și cu câțiva oameni în spatele lui.

— O să-l luăm noi acum, Lady Athena, spuse Tom încet.

Ea se ridică și poate că s-ar fi prăbușit dacă Tom n-ar fi întins o mână s-o sprijine.

— Starea lui e... foarte gravă, șopti ea.

— Maiorul este cel mai puternic bărbat pe care-l cunosc, spuse Tom, ca și cum încerca să se convingă pe el însuși, la fel de tare ca pe Athena. *Va supraviețui!* O să-l ducem jos, la castel, și pe mâinile doctorului cât de repede posibil.

El și ceilalți bărbați mutară cu grijă corpul masiv al lui Will pe targă, apoi îl duseră în spatele căruței. Athena îi urmă și văzu căruța plină de răniți, cu excepția locului lăsat liber pentru Will.

După ce purtătorii tărgii îl puseră în căruță, Tom se întoarse spre Athena, cu o expresie fermă.

— Știu că vrei să mergeți cu el, dar sunt alți oameni aici care au nevoie de ajutorul dumneavoastră. Gura i se curbă, și nu mai arăta deloc tânăr. Să cureți după o luptă ia, în general, mai mult timp decât lupta în sine.

Ea își mușcă buza.

— Eu nu sunt doctor.

— Vă pricepeți mai bine la tratarea rănilor pe câmpul de bătaie decât oricine altcineva disponibil, spuse Tom direct. Cu cât rănilor sunt tratate mai curând, cu atât mai bune sunt șansele de supraviețuire.

Athena voia să spună să se ducă la dracu' toată lumea, ea trebuia să fie cu Will. Dar făcuse tot ce putuse pentru el și acum erau alți bărbați – fii, soți și tați – care aveau și ei nevoie de îngrijire. Îi cunoștea pe mulți dintre ei. Cu un oftat, cedă.

— Foarte bine, voi face tot ce voi putea.

Tom zâmbi și o atinse pe umăr.

— Mulțumesc. Dacă vreodată voi avea o fiică, o s-o botez Athena.

— Ea nu-ți va mulțumi pentru asta, spuse Athena sec. Acum, unde sunt oamenii aceia care au nevoie de îngrijiri?

Pe când Tom o însoțea pe drum, mulțumi Cerului că lupta pentru San Gabriel fusese câștigată, dar ce conta cel mai mult pentru ea era

lupta pentru viața lui Will Masterson.

capitolul 33

Se întunecase până când Athena ajunse la Castelo Blanco, și era peste poate de obosită și cu hainele pătate de sângele mai multor oameni. Nebăgând în seamă oboseala și sângele, se îndreptă direct spre dormitorul lui Will, aflat în capătul depărtat al etajului familiei.

— Cum se simte? o întrebă pe Sofia, care stătea în fața ușii dormitorului cu o față trasă.

— Athena!

Sofia se aruncă în brațele Athenei; nu plângea, doar tremura.

Athena simți cum îi îngheață sângele în vene.

— Doamne, Dumnezeu, e...?

— Nu! Nu, Will trăiește încă. Sofia se reculese. E în viață și coerent, dar foarte, foarte slăbit. Doctorul a spus că n-ar fi supraviețuit îndeajuns pentru a ajunge la castel dacă nu l-ai fi pansat tu la timp, dar a pierdut foarte mult sânge! Studie fața Athenei, înainte de a spune cu blândețe: Dacă ai ceva să-i spui lui Will, fă-o acum. Doctorul n-a putut să spună cât timp i-a mai rămas. San Gabriel a câștigat, dar cu ce preț?

Athena închise ochii, simțindu-se ca și cum inima i-ar fi fost scoasă din piept cu un cuțit tocit. Se rugase pentru un miracol, dar acesta nu avea să apară. Sau poate marele miracol al înfrângerii dezertorilor francezi însemna că nu puteau exista miracole mai mici.

Deschise ochii și rosti hotărât:

— Will a ales cu bună știință să-și sacrifice viața pentru a curma lupta înainte ca aceasta să fie pierdută. Da, prețul a fost prea mare, dar Will și ceilalți care au căzut azi au plătit de bunăvoie. Reamintindu-și asta, deschise ușa și intră încet în dormitorul lui Will.

O singură lampă îi dezvăluia silueta masivă și nemișcată în pat. Patul în care deveniseră amanți fericiți pentru câteva scurte ore.

Deși era doar o masă de bandaje însângerate, expresia îi era calmă.

— Will? întrebă ea cu voce joasă.

Ochii lui se deschiseră, și își întoarse capul spre ea spunând cu voce răgușită:

— Mica mea bufniță! Sunt atât de fericit că ai reușit să ajungi aici la timp. Francezii nu s-au regrupat să se întoarcă, nu-i așa?

— Nu, odată ce Baudin a murit, și cu atâția răniți, și-au pierdut voința de a lupta. Când au fost văzuți pentru ultima oară, supraviețuitorii fugeau spre Spania. Am avut surprinzător de puține pierderi de partea noastră. Ambuscada plănuită de tine a fost un succes răsunător.

Părea al naibii de incorect ca Will să fie una dintre victimele acesteia.

— Presupun că oamenii mei au rămas de pază pe drum. Când Athena încuviință din cap, el spuse slab: Vrei să te întinzi lângă mine?

Ea ezită.

— Nu vreau să te lovesc.

— Doctorul a fost foarte darnic atunci când mi-a dat laudanum, așa că simt surprinzător de puțină durere. Bătu cu mâna salteaua lângă el. Te rog?

Patul era încăpător, și era destul loc, așa că ea se întinse lângă el, cu multă grijă, și îl luă de mână. Stând acolo, atingându-l... simțea atâta pace cum nu avea să mai simtă vreodată. Dar nu trebuia să plângă, nu *trebuia*.

— Ai câteva ultime mesaje pe care vrei să le trimit?

— Înainte de a pleca, am scris câteva scrisori prietenilor.

Se opri pentru câteva reprize de tuse alarmantă.

— Acolo, pe birou. Poți să te îngrijești să ajungă în Anglia?

— Desigur.

Îi strânse mâna cu mai multă putere.

— Mai am o rugămintă, Athena.

— Orice, spuse ea simplu.

— Nu fi atât de sigură, replică el cu o umbră de umor. Vrei să te

măriți cu mine înainte de a fi prea târziu?

Ea se ridică repede într-un cot și se uită la el.

— Nu trebuie să faci asta!

— Poate că nu, dar vreau. Ochii lui cenușii erau limpezi și hotărâți, în ciuda slăbiciunii sale. Nu doar pentru ca tu și orice posibil copil să fiți la adăpost, ci pentru că vreau să te am de soție, chiar și doar pentru câteva ore.

O durea gâtul atât de tare, încât la început nu putu scoate nici un cuvânt, așa că doar încuviință din cap.

— O să-i spun Sofiei să cheme preotul, reuși ea să spună. Mă aștept să renunțe la formalitățile obișnuite pentru eroul din San Gabriel.

— Eroi. La plural. Zâmbetul lui era strălucitor înainte ca ochii să i se închidă. Ai fost magnifică, mica mea bufniță.

Îngrozită că nu va avea destul timp la dispoziție să-i aducă la îndeplinire ultima dorință, Athena se dădu jos din pat și se grăbi să iasă pe coridor. Îl găsi pe Justin ținând-o pe Sofia în brațe, consolându-se reciproc. Avea o față îndurerată, pentru că el și Will fuseseră prieteni aproape toată viața.

Fără a face risipă de cuvinte, Athena spuse:

— Sofia, Will vrea să se însoare cu mine. Cât de repede îl poți aduce pe preot la castel?

Tresărind, ea spuse:

— Părintele Anselmo e deja la castel. A venit să slujească maslul pentru câțiva soldați. Probabil că o sarcină diferită va fi bine-venită pentru el.

Athena oftă.

— Motivele pentru o ceremonie scurtă nu sunt *fericite*, dar cel puțin nu va trebui să slujească maslul pentru un englez protestant. Vrei ca tu și Justin să fiți martorii noștri?

— Bineînțeles.

În vreme ce Sofia trimitea după preot, Athena se reîntoarse în camera lui Will și se așeză lângă pat, ținându-l de mână.

— Preotul va sosi imediat.

— Bine, murmură el fără a-și deschide ochii.

Ea îi studie fața, vrând să memoreze fiecare detaliu. Liniile surâsului din jurul gurii, o cicatrice palidă pe tâmplă, favoriții ce nu fuseseră rași. Fața lui dragă, iubită.

Părintele Anselmo sosi, cu Sofia și Justin urmându-l. Era un bărbat înalt și subțire, iar fața lui blândă reflecta gravitatea momentului. Sofia adusese pentru Athena un mic buchet de flori sălbatice din grădina castelului.

Cu cealaltă mână, Athena îi luă mâna lui Will, ca și cum l-ar fi putut smulge din noapte. Își șopti jurămintele, dar vocea lui Will fu surprinzător de puternică în clipa când și le rosti pe ale lui.

— Până când moartea ne va despărți...

Când veni momentul inelului, spuse:

— Athena, scoate-mi inelul cu sigiliu de pe mână. Este tot ce-ți pot oferi.

Cu lacrimi ce-i înțepau ochii, ea îl scoase cu grijă de pe al treilea deget de la mâna stângă și îi permise să-l pună pe degetul ei.

— Cu acest inel, te iau de soție.

Ea voia să urle. În schimb, se aplecă și îi atinse buzele cu ale ei.

— N-am crezut niciodată că voi avea vreun soț, Will, cu atât mai puțin unul atât de minunat ca tine.

El îi zâmbi.

— Și tu ai avantajul de a nu fi nevoită să te obișnuiești cu proasta mea dispoziție atunci când trebuie să mă trezesc prea devreme.

Lacrimile amenințau să i se reverse pe obraji.

— Te rog, nu glumi. Nu pot suporta.

El o bătu pe mână.

— Îmi pare rău. Acum, că suntem oficial căsătoriți, voi, restul, puteți pleca. Vreau să dorm cu soția mea.

Sofia îl sărută pe obraz, fără a spune vreo vorbă; Justin îi scutură mâna; apoi îl urmară pe preot afară din cameră, lăsându-i pe

proaspeții căsătoriți singuri.

— Ce bine că am grăbit căsătoria, altfel n-ai fi avut prea multe în materie de amintiri, observă Will.

De data asta, Athena plânse.

— Îmi pare rău, spuse ea, ștergându-se la ochi. N-am crezut niciodată că mă voi mărita și voi fi văduvă într-o singură zi.

— Mai bine decât să nu te fi căsătorit deloc. Bătu cu mâna patul lângă el. Hai să nu pierdem timpul pe care-l mai avem.

Ea se întinse lângă el și se apropie încet.

— Ciudat cum, chiar și în aceste împrejurări, tu îmi aduci liniște.

— Și tu îmi aduci bucurie, șopti el. Somn ușor, mica mea bufniță.

Ea nu intenționa să doarmă, dar era atât de obosită, că ațipi pe nesimțite. Se cufundă în somn, cu palma în dreptul inimii lui. Bătaia înceată și regulată era liniștitoare. *Încă trăia, încă trăia, încă trăia...*

Se trezi să vadă că soarele răsărise și Will era încă în viață. De fapt, se sprijinea într-un cot și se uita la ea.

— Ai un somn fermecător, spuse el.

Ea clipi, surprinsă.

— Arăți mult mai bine decât aseară.

— Mă simt mai puternic. De fapt, nu mă simt deloc ca și cum aș fi pe moarte, spuse el gânditor. Cred că o să rămâi cu mine pe cap mai multă vreme decât credeai.

Pufnind, ea se ridică în capul oaselor.

— Te-ai prefăcut că mori ca să mă mărit cu tine?

El se încruntă, cugetând.

— Nu, câțiva oameni au spus că o să mor și am crezut că, probabil, știau mai multe decât mine, spuse el serios. Cred că am primit atât de mult laudanum, încât eram dispus să cred orice auzeam.

— Dar cum rămâne cu rănille de glonț? întrebă ea pendulând între încântarea că el supraviețuise și bănuiala că o amăgise. Ai fost atins de mai multe ori și am avut probleme în a-ți opri sângerarea.

Will se strâmbă.

— Rănila sunt adevărate și dureroase, acum că a trecut efectul laudanumului, dar îmi aduc aminte vag cum doctorul spunea că am avut noroc că sunt doar răni superficiale. Am pierdut atâta sânge, încât mă simt complet lipsit de puteri, dar nu simt că moartea ar fi iminentă și n-am fost niciodată genul căruia să i se infecteze rănila. Îi zâmbi. Sper foarte tare că mă voi însănătoși, fermecătoarea mea mireasă!

Întotdeauna fusese atât de cinstit, încât ea nu putu crede că acum mințea, dar rămăsese oarecum prudentă.

— Cred că într-adevăr te-ai gândit că vei muri, dar ai fi mințit numai ca să mă convingi să mă mărit cu tine?

— Asta-i o întrebare foarte interesantă. Mă consider un bărbat cinstit, dar, când vine vorba despre tine, bănuiesc că pot fi foarte amăgitor. Îi zâmbi cu o adâncă afecțiune. Pentru că te iubesc atât de mult, mica mea bufniță. Ești o bucurie și o desfătare și te admir. Ești măcar puțin bucuroasă că de data asta n-o să mor?

Revenindu-și din șoc și uimire, Athena se simți copleșită de bucurie.

— Da!

Se rostogoli pe pat și îl îmbrățișă cu entuziasm.

— Au! spuse el răspunzându-i la îmbrățișare. Fără efectul laudanumului, m-a durut!

— O meriți, spuse ea neîndurătoare. Își cufundă fața în gâtul lui bărbos. Gândul că erai pe moarte mi-a sfâșiat inima. Oftă, și ceva din exuberanța ei se stinse. O parte din mine adoră ideea de a fi măritată cu tine, dar încă îmi fac griji despre Londra, înalta societate și întreaga lume de care aparții, în care niciodată nu mi-am găsit un loc.

— Vrei să ai încredere în mine, mica mea bufniță? Îi cuprinse capul cu o mână mare și blândă. Prietenii mei te vor iubi, pentru că eu te iubesc. Împreună, vom găsi sau vom crea un loc unde să putem fi fericiți. Chiar dacă asta înseamnă să ne întoarcem în San Gabriel, unde amândoi putem fi onorați ca eroii invaziei franceze.

— De vreme ce ne-am căsătorit, trebuie să am încredere că ai dreptate. Își lepădă temerile și se lăsă cuprinsă de bucurie și de

Încrederea lui că aveau să se poată bucura de o căsnicie liniștită. Dacă prietenii și familia ta mă acceptă, asta va fi de ajuns. Pentru moment, vreau doar să stau aici cu tine și să fiu fericită, chiar dacă nu a fost o noapte a nunții foarte satisfăcătoare.

El râse și o strânse în brațe, mai aproape de el.

— O să mă revanșez curând, dragă fată. „Până când moartea ne va despărți.“

Aceste cuvinte nu-i mai provocau dureri sufletești, ci nășteau promisiunea unei bucurii. Cu un oftat de pură plăcere, ea se cuibări mai aproape și își puse un braț peste mijlocul lui Will, atentă să evite pansamentele. Poate că acum era într-o oarecare măsură rănit, dar era totuși puternic, cald și delicios de viril. Bărbatul ei.

Cu puțin noroc, aveau să treacă ore bune înainte să-i deranjeze careva.

capitolul 34

Exercitându-și prerogativele regale, Sofia îl invită pe Justin la un mic dejun intim cu ea în salonul de familie. Sosind acolo, el văzu cum pisica ei, Sombra, stătea grațioasă pe un al treilea scaun, în vreme ce manifesta un interes deosebit pentru micul dejun de pe masă.

El îi scărpină capul blănos și depuse un sărut ușor pe fruntea Sofiei. Era fermecătoare și calmă, după tensiunea ultimelor zile. Părul brunet strălucea și purta haine de doliu, în semn de respect pentru cei care își dăduseră viața luptând cu francezii. Cu pielea ei deschisă și cu tenul delicat, era minunată în negru.

Împotrivindu-se dorinței de a o săruta așa cum trebuia, el ocoli masa până pe cealaltă parte.

— Pare minunat de conjugal. Fără a mai spune cât e de liniște.

Ea îi zâmbi.

— N-am putut să fac față sărbătorii gălăgioase de la familia Oliviera, Dumnezeu să-i aibă în paza Lui.

— Nici eu n-aș putea. Se așeză în fața Sofiei. Rana de cuțit de pe piept încă îl durea dacă nu era atent, dar se vindeca bine. Surâsul i se stinse. Să știu că Will e pe moarte, mi-a răpit mare parte din plăcerea festivităților. Bănuiesc că am fi auzit până acum dacă... dacă s-ar fi stins în timpul nopții.

— Athena ne-ar fi spus dacă starea lui s-ar fi înrăutățit, îl asigură Sofia.

Justin se relaxă.

— Mă bucur că Will a apucat să se însoare cu Athena. Voia asta atât de mult.

Sofia turnă cafea pentru amândoi.

— Nu m-ar surprinde dacă azi s-ar simți mult mai bine. Doctorul de Ataide e înclinat să vadă lucrurile în negru. Cred că are impresia că, dacă prezice ce-i mai rău și pacientul moare, n-o să fie învinovățit, iar dacă prezice ce-i mai rău și pacientul se face bine, lumea va spune ce doctor minunat e el. A admis însă că, deși Will a pierdut mult sânge, rănilor lui nu sunt critice, atâta vreme cât nu s-au infectat.

Justin se simți ușurat, dar imediat deveni bănuitor.

— Ai pretins în mod deliberat că Will era pe moarte pentru ca Athena să se mărite cu el?

Sofia făcu niște ochi mari și nevinovați.

— Poate că am exagerat puțin, admise ea. Eram atât de îngrijorată, și țin foarte mult la maiorul tău.

Fără a fi păcălit, Justin spuse cu severitate:

— Asta a fost foarte urât din partea ta, prințesă.

— Oare? Athena și Will se potrivesc atât de bine, dar ea avea o rețineră, și asta le făcea rău amândurora. Sofia se uită spre el cu o privire gânditoare. M-am gândit ca măcar o pereche să fie fericită, chiar dacă noi doi nu putem.

Mișcat, se întinse peste masă și îi luă mâna.

— Foarte greu e să te contrazică cineva!

— Prefer să nu manipulez oamenii, spuse ea serios, dar educația

regală imprimă un anume pragmatism. Athena nu va regreta căsătoria cu Will, și eu nu voi regreta că i-am încurajat în această direcție.

— Ești periculoasă! spuse el cu pasiune.

Ea își mușcă buza.

— Ești supărat pe mine pentru că ți-am amăgit prietenul?

El se gândi, apoi scutură din cap.

— Nu chiar. Sunt de acord că se potrivesc de minune unul cu altul, dar trecutul Athenei a făcut să fie greu pentru ea să-l accepte. Acum, că sunt căsătoriți, proaspătul ei soț se va asigura ca ea să nu regrete. O fixă pe Sofia cu o privire severă. Dar mie să nu-mi faci *vreodată* așa ceva!

— Nu cred că voi avea ocazia, Justin. În afară de asta, tu mă citești ca pe o carte, spuse ea cu sinceritate. După ce luă câteva înghițituri de omletă, se opri cu furculița în aer. Chiar acum mi-am dat seama că de ieri nu l-am mai văzut pe Jean Marie. A fost cu tine?

— Nu, a spus ceva cum că merge afară să ajute. Credeam că voia să spună să ajute ca răniții să fie aduși în curte. Justin se încruntă. Crezi că a profitat și s-a întors la camarazii lui francezi?

Sofia scutură din cap, nedumerită.

— Dacă-i așa, nu i-a avertizat despre ambuscadă, pentru că s-au avântat direct în ea.

— Poate că, atunci când a zis că vrea să ajute, s-a referit că se duce pe câmpul de luptă? Putea să traducă pentru răniții francezi, pentru că a prins dialectul gabrilen foarte repede.

— Credeam că a fost sincer când a rostit jurământul de credință pe care l-a depus. Sofia își mușcă buza. Presupun că o să aflăm ce voia să spună dacă o să se întoarcă.

— Dacă nu se va întoarce... Justin ridică grăitor din umeri. Cel puțin nu i-a spus lui Baudin despre planurile făcute de Will.

În tăcerea care urmă, se putu auzi o muzică depărtată. Sofia înțepeni și își puse ceașca pe masă cu atâta putere, încât vărsă cafeaua.

— Țsta-i marșul armatei gabrilene! Trebuie să fie colonelul da Silva!

Se repezi la fereastră și se uită afară. Da, trupele noastre mășăluiesc pe drumul spre castel!

Ieși ca o furtună pe ușă, ca și cum ar fi avut cinci ani și nu ar fi fost prințesă regală. Justin o urmă mai încet – și nu numai pentru că nu se restabilise pe deplin. Întâmpinarea veteranilor care se întorceau era însărcinarea Sofiei, și el doar ar împiedica-o.

Întoarcerea armatei era pentru el dulce-amăruie. Acum, viața în San Gabriel avea să revină la normal, sau, mai degrabă, avea să caute o altă normalitate, dat fiind felul în care lumea se schimbase în ultimii ani. Dar pe unul dintre locurile fruntașe pe agenda de lucru a țării avea să fie găsierea unui soț potrivit pentru prințesa regală, și lista nu-l includea pe un transportator scoțian de vinuri.

Sofia ajunsese în curte când se deschideau porțile. Muzica de marș se auzea foarte tare acum, cimpoaiele și tobele triumfătoare răsunând între pereții de piatră.

Majoritatea oamenilor care se adăpostiseră între zidurile castelului plecaseră spre casele lor, acum că pericolul trecuse, dar fiecare gabrielen care auzise muzica venise aici să privească. Unii țopăiau de bucurie, alții plângeau cu aceeași bucurie.

În fruntea convoiului erau doi bărbați călare, cu zâmbete lățite pe toată fața pe când își salutau concetățenii. Armata din San Gabriel se înapoiase, cu toate steagurile fluturând. Sofia era prea scundă să-l vadă limpede pe colonel, așa că își croi drum fără milă prin mulțimea care se adunase.

Ajunsese în față, apoi se opri încremenită în loc, abia putând să respire, recunoscându-l pe bărbatul care conducea marșul. Își închise pentru o clipă ochii, întrebându-se dacă avea vedenii, dar, când îi deschise din nou, imaginea nu se schimbase. Strigă:

— *Tată! Alexandre!*

Și alergă către călăreți.

Maiestatea Sa Regală regele Carlos Miguel Emmanuel de la

Alcantara sări de pe cal și o luă în brațe, cu lacrimi și roindu-i pe obraji.

— Micuța mea Sofi! Doamne, Dumnezeu, cât ai crescut!

Fratele ei era la doar câțiva pași în spate și se alătură într-o îmbrățișare în trei.

— Ba nu, n-a crescut, spuse Alexandre râzând. E încă micuță, dar arăta mult mai autoritară.

Sofia se dădu în spate, studiindu-le fețele iubite. Arătau slabi, dar destul de sănătoși.

— Ce s-a întâmplat? N-am primit nici o veste, nici o comunicare de vreun fel. Cu toții am fost siguri că ați murit!

— E o poveste lungă, dar versiunea scurtă e că fratele tău a fost atât de insuportabil și de dificil, încât generalul Baudin ne-a aruncat într-o temniță franceză sub nume false, le-a spus temnicerilor să nu ne permită nici un contact cu lumea exterioară și ne-a lăsat să putrezim, explică tatăl ei. Blestematul ăla de temnicer era incoruptibil, așa că n-am putut trimite nici un mesaj afară.

— Fiți corect, domnule! protestă Alexandre. Și dumneavoastră ați fost exact la fel de nesuferit.

Sofi presupuse că amândoi îl înfuriaseră pe Baudin – era un talent specific familiei Alcantara, dar fără îndoială că generalul fusese prea prudent pentru a omorî de-a dreptul pe prizonierii regali, deoarece s-ar fi putut dovedi folositori mai târziu.

— Ați fost eliberați când împăratul a abdicat?

— Nu chiar imediat. Tatăl ei făcu semn unui bărbat care stătea liniștit pe cal, în spatele lui. Colonelul englez Duval a venit să ne caute. Un om foarte insistent. Cu Napoleon detronat, a fost în cele din urmă capabil să scoată adevărul de la destui oameni pentru a ne găsi.

Duval înclină capul, confirmând.

— Presupun că ați fi fost eliberați până la urmă, dar mai bine mai devreme decât mai târziu.

Alexi se înfioră în mod voit.

— Puțin zis! Vă mulțumesc, de asemenea, că ați putut să ne duceți la

colonelul da Silva pentru călătoria prin Spania. Colonelul e bine, Sofi, dar a mers direct acasă imediat ce am intrat în oraș. A vorbit numai despre soția și despre fiica lui pe ultima bucată de drum.

— Bineînțeles, spuse Sofia. Nu era necesar să piardă nici o clipă înainte de a se întoarce la ele. În jurul ei, aveau loc alte revederi în vreme ce soldații care se întorseseră erau îmbrățișați de prieteni și de familie. Fericirea era molipsitoare și le oferea, totodată, intimitate Sofiei și familia ei.

Tatăl ei spuse:

— Aș vrea să știu mai multe despre soldații francezi fugari cu care ne-am întâlnit pe când mergeam pe drumul spre San Gabriel. Erau epuizați și demoralizați, au refuzat să vorbească și n-am vrut să aștept până când deveneau mai dornici de vorbă.

— Generalul Baudin a adunat cam șase sute de soldați francezi și le-a promis o viață minunată dacă-l ajută să cucerească San Gabriel, spuse Sofia concis. Plănuia să mă forțeze să mă mărit cu el și să se încoroneze rege.

Tatăl ei, fratele și Duval o priveau plini de groază. Duval își reveni primul.

— Evident, n-au reușit. Ce s-a întâmplat? Baudin nu era împreună cu oamenii aceia.

— E mort, și invazia lui a fost respinsă. Au fost atrași într-o ambuscadă în porțiunea afundată a drumului înspre San Gabriel. Acțiunea a fost condusă de maiorul Masterson al dumitale, colonele Duval, și suntem recunoscători că l-am avut! zise Sofia. Ce ați făcut cu soldații francezi?

— I-am luat prizonieri și i-am dezarmat, lăsând o companie de gabrileni să-i păzească până când vom decide ce să facem cu ei, spuse Duval. Fiind dezertori, ar putea fi împușcați, dar cu toții am fost de părere că s-a vărsat destul sânge.

— Dacă Baudin ar fi fost cu oamenii lui, i-aș fi scos ficatul cu un cuțit tocit! exclamă tatăl ei cu ochii încă furioși. Să vrea să te silească să te

măriți cu el pentru a câștiga controlul asupra țării! A murit prea repede.

— E mort, și nu putem să ne lipsim de suficientă mâncare pentru a hrăni prizonierii, spuse Sofia după ce cugetă o clipă. Escortează-i înapoi în Franța și spune-le că au fost induși în eroare de către conducătorul dezertor, generalul Baudin, crezând că încă luptă în cadrul armatei franceze.

— Vezi, a devenit mult mai autoritară, spuse Alexi. Dar e un plan bun.

— Sunt de acord, spuse tatăl ei. Colonele Duval, vei putea organiza asta, după ce te vei odihni?

— Bineînțeles. După cum ați spus, e un plan bun, încuviință Duval. Unde e maiorul Masterson? Cu siguranță n-a plecat încă spre Porto?

— El personal l-a omorât pe Baudin și a fost grav rănit în acțiune. Acum se reface aici, la castel, spuse Sofia. De fapt, aseară s-a însurat.

Tatăl ei ridică din sprâncene.

— S-a îndrăgostit de o fată de pe aici?

— Nu chiar. Mireasa lui e Athena Markham, și se potrivesc foarte bine, îl asigură Sofia. Simțind că atmosfera generală de sărbătoare era un bun prilej de a cere o favoare, Sofia spuse: A fost o comoară de neprețuit anul ăsta, tată. Nu știi cum s-ar fi descurcat San Gabriel fără ea. O s-o faci contesă?

El clipi.

— Presupun că așa putea. A fost o adevărată binecuvântare pentru țară și pentru familia Alcantara. Voi întocmi actele necesare când lucrurile se vor mai așeza puțin.

— Mulțumesc! Acum venise rândul favorului cu adevărat important. Sofia se uită peste umăr și îl văzu pe Justin așteptând liniștit, cu un zâmbet cald, bucurându-se de fericirea ei. Îi făcu semn să înainteze și îl luă de mână. Acum așa vrea să ți-l prezint pe logodnicul și viitorul meu soț, Justin Ballard din Scoția și Porto.

Expresia tatălui ei deveni pentru scurt timp furioasă. Apoi,

curiozitatea luă locul furiei.

— Ballard cel cu vinurile?

— Da, Alteță. Justin se înclină respectuos. Am adus provizii din Porto la cererea maiorului Masterson. Fiind aici, am făcut o cercetare de-a lungul albiei râului și cred că am găsit un mod de a transporta minunatele vinuri gabrilene spre Porto, pentru export.

— Chiar așa? Ochii lui Carlos străluciră. Fiindcă veni vorba, trebuie să beau acum, pe loc, niște vin gabrilen. Doar atunci voi ști că sunt într-adevăr acasă. Domnule Ballard, trebuie să vorbim mai târziu pe îndelete. Acum, haideți să intrăm. Sunt nerăbdător să-mi văd casa și pe unchiul Alfonso. Mai trăiește, Sofia?

— Da, n-a crezut niciodată că ai murit. Sofia îl luă pe Justin de braț și se pregăti să urce scările ce duceau în castel.

Se opri când se auzi un zgomot deosebit în mulțime.

— E aici! Ea e aici! strigă o femeie în extaz. Regina Cerurilor s-a întors! Alte voci strigară și ele. *Regina Cerurilor s-a întors!*

— Poftim? spuse Alexi uimit. O vizită divină? N-am crezut ca Maica Binecuvântată să fie *chiar* atât de interesată de întoarcerea noastră!

— Statuia sfântă a fost furată din biserică de oamenii lui Baudin, explică Sofia urcând două trepte pentru a vedea mai bine ce se întâmpla. Da, da! Statuia e adusă pe poartă într-o cotigă trasă de catări!

Se repezi înapoi în mulțime. Oamenii cădeau în genunchi și se închinau pe măsură ce vechea statuie se apropia. Și, spre uimirea Sofiei, cotiga era mânată de Jean Marie Paget și de un alt bărbat care purta ceva ce arăta a uniformă franceză, fără mundirul albastru specific.

Justin era exact în spatele Sofiei. Când cotiga se opri, spuse:

— Mă bucur să te văd, Jean Marie! Cum de ai găsit statuia?

— A fost un miracol, explică francezul pe când el și tovarășul lui coborâră din cotigă și apoi ridicară cu grijă statuia punând-o pe pământ.

— Într-adevăr, un miracol, spuse Sofia respectuos, închinându-se. Lumea se apropia să atingă statuia, cu o expresie uluită.

Cioplită în lemn și veche de sute de ani, delicata siluetă a Maicii Sfinte avea aproape doi metri înălțime și purta pe chip o expresie de dragoste și compasiune senină. Coroana ei de aur și pietre prețioase fusese furată, dar, în rest, figura sfântă era nevătămată. Coroana putea fi înlocuită.

Interesat de detalii mai practice, Justin întrebă:

— Cum ai găsit statuia? Cu siguranță că oamenii lui Baudin n-au cărat-o prin Spania de două ori!

— Am mers spre locul luptelor, să traduc pentru răniți și să fiu de ajutor în orice fel puteam, explică Jean Marie. Unul dintre prizonieri era prietenul meu, Claude Fontaine, care fusese doborât, dar nu era rănit grav. Arătă spre celălalt bărbat, care făcu o plecăciune adâncă.

— Alteță, domnule, spuse nervos Claude. Am făcut parte din forțele lui Baudin care au venit aici anul trecut. Statuia a fost furată din cauza bijuteriilor, dar, la jumătatea drumului prin munți, generalul a spus că era prea grea, așa că era mai bine să ia coroana și să ardă statuia. Când Sofia icni îngrozită, Claude continuă: Sunt un bun catolic și am simțit același lucru, Alteță. Să o arzi pe Maica Binecuvântată ar fi fost un sacrilegiu! Așa că eu și încă un om am ascuns-o într-o peșteră nu departe de drum. De atunci încoace, m-a tulburat gândul că stătea acolo singură, luată de lângă cei care o iubesc. Așa că, atunci când l-am văzut pe Jean Marie, i-am povestit despre statuie și l-am rugat s-o salveze, ca să poată veni acasă.

Preluând povestirea, Jean Marie spuse:

— L-am găsit pe căpitanul Oliviera și i-am cerut permisiunea de a-l elibera pe Claude, ca să mă poată conduce la peștera în care era Fecioara Maria. A fost de acord, și ne-a dat o cotigă să aducem statuia înapoi.

— Ai făcut un mare serviciu pentru San Gabriel, Jean Marie, spuse călduros Sofia.

Jean Marie privi către prietenul lui.

— Claude ar dori să ceară și el azil, Alteță.

Claude își lăsă capul în jos.

— Țara dumneavoastră e foarte frumoasă, și simt că Maica Binecuvântată m-a adus aici.

Sofia zâmbi.

— Atunci, bine ai venit în noul tău cămin, Claude Fontaine.

Îi luă brațul lui Justin, gândindu-se că într-adevăr era o zi a miracolelor.

Pe când îi urmau pe tatăl, pe fratele ei și pe colonelul Duval în castel, Justin spuse șoptind:

— Sunt logodnicul și viitorul tău soț?

Dintr-odată îngrijorată, ea zise:

— Nu ești? Am vorbit despre căsătorie. Nu mai dorești asta?

— Bineînțeles că vreau! Justin făcu o grimasă. Dar cred că trebuie să ne asigurăm că poveștile noastre se potrivesc, înainte ca tatăl tău să mă interogheze. Sper că va considera o alianță cu imperiul de transport Ballard demnă de singura lui fiică.

— Așa va face, spuse Sofia încrezătoare. Ai văzut ce interesat era când ai spus că ai găsit o rută pentru exportul vinurilor noastre. San Gabriel trebuie să devină mai legat de lumea de dincolo de granițele noastre. Se încruntă. Pentru că am crezut că un mariaj e imposibil, nu m-am gândit cum vom trăi. Unde vom trăi. La ce să mă aștept? Îl trase pe Justin într-o nișă de sub scările ce duceau sus la etajul familiei, ca să poată discuta între patru ochi. Îmi doresc să văd mai mult din lumea asta, dar... nu-mi pot imagina să plec pentru totdeauna din San Gabriel.

— N-o să fii nevoită, o asigură Justin. Vom călători des. La Edinburgh, să-mi cunoști familia. Avem case în Londra și în Porto. Și vom veni aici, pentru că vor exista motive puternice legate de afaceri, dar și de familie. Crezi că-ți va plăcea așa? Sper că da!

Un zâmbet leneș i se lăți pe chip în vreme ce se gândea la viitor.

— Îmi place o astfel de viață! Cel mai mult, pentru că tu o să-mi fii alături.

— *Mi querida!*

Justin o trase înspre el să o sărute, săltând-o de la pământ.

Ea îi răspunse la sărut și își arătă pentru întâia oară întreaga forță a dragostei pe care i-o purta. Când sărutul luă sfârșit, amândoi se clătinau.

— Mai bine am merge sus, spuse Justin răgușit. Sau riscăm să ne purtăm foarte greșit!

— Mai bine ar fi să ne căsătorim repede! fu de acord Sofia, luându-l de braț. Ajunseseră la jumătatea scărilor, când ea spuse cu voce joasă: Mă obișnuisem cu ideea că voi accede la tron anul viitor. Acum, s-a schimbat din nou totul. Dar cred că mi-aș fi servit bine țara. Tu ce crezi?

— Da, ai dreptate, încuviință Justin prompt. Lumea și-ar fi adus aminte de tine ca de Regina Sofia cea Mare și înțeleaptă. Dar vei fi de folos țării în continuare, *querida*. Îi ridică mâna și îi sărută degetele. Vom fi de folosi țării împreună.

capitolul 35

— Cum e să te reîntorci în Anglia? întrebă Will.

Athena nu se putea dezlipi de fereastra trăsurii ce îi purta prin zona rurală spre Londra, după ce debarcaseră dis-de-dimineată.

— Minunat. Ciudat. *Verde!*

El râse.

— Categorie verde. Răsplata noastră pentru că am suportat ploaia englezească.

Ea se lăsă înapoi pe spate și îl luă pe Will de mână. Viața se schimbă atâta de mult în ultimele săptămâni, și nu numai pentru că ea și Sofia erau acum femei măritate. După ce-l interogase pe Justin Ballard în legătură cu familia, averea și perspectivele de afaceri, regele

Carlos își dăduse binecuvântarea pentru căsătoria fiicei lui. Nunta se făcuse repede, pentru că Athena și Will urmau să plece după ce el se înzdrăvenea suficient pentru a putea călători, iar Sofia spusese că era de neconceput să se mărite fără Athena lângă ea.

O nuntă regală era exact de ce avea nevoie San Gabriel pentru a sărbători sfârșitul războaielor și întoarcerea regelui și a prințului, așa că fusese un eveniment deosebit de grandios. Sofia și Justin radiau amândoi.

În timpul ospățului care urmasă, unchiul Carlos o chemase pe Athena în capul mesei regale și îi acordase titlul de contesă și de eroină a țării, împreună cu impresionante brevete sigilate și cu o insignă bătută cu pietre prețioase ce atârna de un lanț de aur. Putea s-o poarte la ocazii speciale.

Carlos făcuse prezentările zâmbind, dar și cu sincere mulțumiri pentru serviciile ei față de regat. Adăugase că titlul putea fi transmis pe linie maternă, dar și paternă. Athena bănuia că aici era mâna Sofiei.

Când se întorsese la locul ei, Will zâmbise și spusese:

— Întotdeauna mi-am dorit să sărut o contesă. Și apoi chiar așa făcuse, în aplauzele și uralele celorlalți nuntași.

Nunta lui Tom Murphy cu Maria Cristina Oliviera fusese mai restrânsă, dar la fel de veselă. Tom cumpăraseră o vilă elegantă la marginea orașului și o trecuse pe mireasa lui pragul cu urale și râsete.

Ambele fuseseră niște nunți frumoase, dar, așa cum Athena îi spusese lui Will în acea noapte, nici una nu se putea compara cu drama căsătoriei cu un bărbat aflat pe patul de moarte. După care el o purtase în pat și îi dovedise cât de bine se refăcuse.

Gândindu-se la asta, Athena roși și își întoarse din nou capul spre fereastră. Deși aflase că nu era încă însărcinată, intuiția ei feminină îi spunea că nu avea să aștepte prea mult.

Nu fusese niciodată mai fericită în toată viața ei. Cu Will, avea parte de pasiune, de încredere și de o profundă intimitate ce le aparținea doar lor. Cu el lângă ea, putea înfrunta orice.

— Cam la ce oră crezi că vom ajunge acasă la fratele tău?

— Sper că exact când se servește prânzul, spuse Will vesel. Sosirea la timp pentru masă e o veche glumă între noi.

Ea văzu tandrețea de pe fața lui și îi strânse mâna.

— O să-ți placă să fii în aceeași țară cu fratele tău, nu-i așa?

— La nebunie. Și el va fi ușurat că nu trebuie să-și mai facă atâtea griji pentru mine. Will o luă de după umeri. Mai avem niște ore bune de mers. De ce nu încerci să ațipești lângă mine?

— Asta n-ar trebui să fie tentant după ce am fost înghesuiți împreună într-o mică navă de transport pentru zile întregi, dar, ciudat, este. Își întinse picioarele și se așeză astfel încât capul i se sprijinea pe umărul lui și mâna pe după mijloc. Deși, dacă ne plictisim, este ceva ce întotdeauna am vrut să încerc într-o trăsură.

Will scoase un hohot de râs.

— Acum, că m-am înzdrăvenit după ce am fost rănit, imaginația ta a devenit tare perversă. O sărută pe tâmplă. Pervers de bună.

Ea ațipi, zâmbind. Avea niște motive serioase să se teamă de înalta societate londoneză, dar în Will avea încredere desăvârșită.

— Aproape am ajuns. Will arată spre vasta clădire din fața lor, în dreapta. Aici e Damian's. Clubul e mai plin serile, dar unii membri joacă toată noaptea și destui vin pentru a lua prânzul și pentru o mână sau două la cărți.

— Impresionant! Va trebui să mă duci înăuntru cât stăm la Londra. Athena îi aruncă o privire jucăușă. Sau e unul dintre acele lucruri pe care o femeie n-ar trebui să le facă?

— Mac va fi încântat să te conducă într-un tur. Damian's are o deosebită grijă să rămână un loc sigur și respectabil, pentru a putea fi frecventat și de femei. Puțin frivol, dar tocmai de aceea atractiv. Soția lui Mac are o mică prăvălie de parfumuri pentru clienți și se descurcă foarte bine cu ea.

— E parfumieră?

— Da, e o tradiție de generații întregi printre femeile din familia ei. Trăsura se zdruncină și se opri în fața casei, chiar dincolo de club. Aici e casa lui Mac. Sper să fie acasă. Dacă nu sunt la casa de la țară, probabil că el e la club.

Surugiul deschise ușa pasagerilor și lăsă jos scările. Will ieși, apoi îi oferi mâna Athenei. Ea n-avea nevoie de ajutor să iasă din trăsură, dar îi plăceau foarte mult aceste mici gesturi de politețe ale lui. În plus, era o ocazie de a-și atinge soțul, și nu se sătura niciodată de asta.

Luă brațul lui Will, și înaintară împreună spre intrarea în casă, când un bătrânel trupeș și elegant, și fără îndoială pilit, ieși din club. Se uită în jur ca și cum încerca să-și dea seama pe ce lume se afla.

Privirea i se opri asupra Athenei.

— Lady Târfă! strigă el încântat, mergând clătinându-se spre ea. Ce bine-mi pare că te-ai întors la Londra! Am auzit niște zvonuri cum că ai fi murit, dar naiba să mă ia dacă nu-mi pare bine să te văd din nou!

Athena împietri, ca și cum cineva ar fi aruncat cu apă înghețată pe ea. Abia ce pusese piciorul pe o stradă din Londra, și deja cea mai neagră temere a ei îi fusese zvârlită în față. Voia să fugă. Sau să se ascundă. Sau să vomite.

Pe când se chinuia să respire, Will interveni.

— Domnule! tună el, cu o voce care l-ar fi băgat în sperieți chiar și pe cel mai vajnic dintre soldați. Puse o mână caldă și protectoare pe spatele Athenei și continuă: Faceți o mare confuzie. Soția mea e contesa de la Alcantara, și presupun că nu ați intenționat să o insultați. *Nu-i așa?* Tonul lui promitea că orice insultă avea să fie urmată de niște consecințe rapide și dureroase.

Ochii bețivului se făcură mari, și bărbatul se bâlbâi:

— N-nu, nu, absolut deloc! Înghiți greu, mărul lui Adam mișcându-se în sus și jos. O greșeală, am făcut o greșeală. Sincerele mele scuze, milady. Contesă.

Se aplecă atât de adânc, încât aproape se răsturnă.

— Doar că semănați atât de bine cu o femeie pe care mi-o amintesc,

naiba să mă ia dacă nu-i așa. Se îndreptă și clipi spre ea. Deși sunteți mult mai tânără și acum văd că trăsăturile nu sunt ale ei. Dar înălțimea, eleganța și înfățișarea...! Arăta melancolic. Îmi pare foarte rău că v-am supărat, dar am fost atât de încântat să vă văd. Adică pe ea. Am sperat să fiți ea. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată și cea mai fermecătoare.

Mormăind ca pentru el, se îndepărtă.

Will o luă pe Athena pe după umeri.

— Te rog să nu leșini aici. E mult mai comod s-o faci înăuntru.

Tremurând și recunoscătoare pentru sprijinul lui Will, Athena îl luă de mijloc și împreună își reluară drumul spre intrarea în reședința fratelui sau.

— Nu știu dacă acest incident este un semn că ar trebui să părăsesc Londra pentru totdeauna, spuse ea cu voce tremurândă, sau dacă înseamnă că lucrurile nu pot decât să meargă mai bine.

— Ultima variantă, spuse el liniștitor. Tipul ăla nu face deloc cinste țării tale. Dar adu-ți aminte că era încântat și plin de laude la adresa frumuseții și a farmecului mamei tale. Așadar, n-a fost chiar rău.

— Ești foarte priceput în a găsi partea bună a lucrurilor, milord, spuse ea sec, pe când urcau treptele și Will ridica ușor ciocanul greu. Liniștindu-și nervii zdruncinați, ea adăugă: O să încerc să iau cuvintele lui drept un compliment.

Ușa fu deschisă de un servitor cu o înfățișare severă. Zâmbi cu un entuziasm stângaci și anunță cu voce sonoră:

— Lord Masterson! Bine ați venit acasă! Se dădu într-o parte și făcu un gest maiestos, invitându-i să intre.

Intrarea era bine proporționată și elegant mobilată, deși o statuie ciudată a unui bărbat cu cap de elefant oferea locului un aer exotic. Înainte ca Athena să poată studia statuia mai îndeaproape, ușa din celălalt capăt al holului se dădu în lături și un bărbat se năpusti înăuntru.

— Will, în sfârșit!

Era la fel de înalt și de masiv precum Will și îl înhăță pe vizitator într-o puternică îmbrățișare foarte atipică pentru un englez. Părul lui avea o nuanță ceva mai caldă de castaniu, iar ochii o nuanță diferită, dar nimeni nu ar fi putut vreodată să spună că nu erau frați. Fără vreun alt cuvânt, Athena putu vedea legătura dintre cei doi și cum își fuseseră izbăvire unul pentru celălalt.

— Stai ușor, Mac, ușor! Will râse strângându-l și el în brațe pe fratele lui. Cu câteva săptămâni în urmă, eram pe patul de moarte, așa că fii mai respectuos față de oasele mele bătrâne!

— Iartă-mă! Mackenzie se dădu înapoi, speriat. Patul de moarte?

— Ar fi putut fi și mai rău. O să-ți explic mai târziu. Will o luă de braț pe Athena și o aduse lângă el. Athena, probabil ai ghicit că ticălosul ăsta e fratele meu, Sir Damian Mackenzie. Mac, fă cunoștință cu Athena, Lady Masterson și contesă de la Alcantara.

Athena se îmbărbătă, pregătindu-se pentru șoc și probabil dezaprobare, dar Mackenzie o privi cu o reală încântare.

— Ce plăcere, noua mea cumnată! Justin Ballard a scris că Will s-ar putea întoarce însoțit de cea mai splendidă femeie. Îmi pare bine că ai dus-o la altar înainte de a te cunoaște prea bine și a da bir cu fugiții.

Râzând, Athena îi întinse mâna.

— Plăcerea e de partea mea, Sir Damian. Will a încercat să mi-l prezinte pe fratele lui cel mic, dar n-a reușit nici pe departe.

— Spune-mi Mac sau Mackenzie. Cumnatul ei îi strânse cu căldură mâna între cele două ale lui. Will încearcă de ani întregi să mă citească, dar este o sarcină anevoioasă.

Athena observă inelul masiv de aur pe care-l purta Mackenzie. Se uită mai îndeaproape.

— Seamănă cu sigiliul lui Will, dar de ce are o dungă neagră peste el?

— Condiția de bastard, semnul ilegitimității în heraldică, explică Mackenzie. Will mi l-a dăruit într-un an drept cadou de ziua mea de naștere. E un fel de glumă între noi.

Athena spuse gânditoare:

— Poate că ar trebui să-mi faci și mie unul, Will.

Soțul ei chicoti.

— Nu-i de ajuns inelul de căsătorie pe care ți l-am dat când m-am simți ceva mai bine?

— Ba da. Își zâmbiră unul altuia într-un fel ce ea bănuia că trebuia să fie ridicol de sentimental.

— Fratele meu, Will, te-ai întors nevătămat de pe câmpul de luptă! Vocea era de femeie cu un ușor accent muzical și aparținea unei femei brunete, spectaculos de frumoasă, care pluti prin încăpere să-l îmbrățișeze pe Will.

— Arăți splendid, Kiri! După ce o îmbrățișă și el la rândul lui, Will își puse mâinile pe umerii ei și o studie. Evident, ai născut. Am un fin sau o fină?

— O superbă fetiță. Damian o iubește la nebunie și spune că arată exact ca mine. Fratele meu Adam este de acord și spune că probabil va fi un drac împielit. O s-o vezi pe micuța noastră Caroline mai târziu, pentru că acum doarme. Te rog, prezintă-mă fericitei tale soții!

— Athena, ea este Lady Kiri, cumnata mea, parfumiера, spuse Will. N-am povestit multe despre ea, pentru că simplele cuvinte nu-s de ajuns pentru a o descrie.

Kiri râse.

— Lingușitorule. Lady Masterson, pot să-ți spun Athena, de vreme ce acum suntem surori?

— Desigur.

Din nou, Athena întinse mâna, și cealaltă femeie i-o luă.

Athena își dădu seama că Will nu-i spusese mare lucru despre soția fratelui său, în afară de faptul că era aventuroasă și avea idei interesante. Deși nu atât de înaltă ca Athena, Kiri era înaltă și era drăguță într-un fel exotic și complet atipic englezesc, cu păr negru lucios și cu niște remarcabili ochi verzi.

— Preferi Kiri sau Lady Kiri?

— Kiri, te rog. Tata era ducele de Ashton, mama era indiancă, motiv pentru care sunt șocant de ne-englezoaică, spuse ea zâmbind. Dar vino, noi tocmai ne așezam la masa de prânz. După ce vă veți odihni puțin, trebuie să veniți și voi.

— Văd că am nimerit exact la momentul potrivit, spuse Will râzând.

Athena o studie gânditoare pe Kiri. Așadar, o fată de duce s-a măritat cu bastardul Mackenzie. Nici o femeie n-ar învinovăți-o – fratele lui Will era aproape la fel de atrăgător ca Will –, dar explica de ce atitudinea lui Will față de descendența Athenei era atât de relaxată.

Pe când Kiri îi conducea sus în camerele obișnuite ale lui Will, Athena aduse mulțumiri că Will avusese dreptate în ce privea atitudinea prietenoasă a familiei lui față de ea. Dar nu se putu abține să nu se întrebe cum avea să fie întâmpinată în afara familiei.

Stând la masa de prânz, Mackenzie spuse:

— Will, câțiva dintre vechii colegi de la Academia Westerfield sunt în oraș, împreună cu soțiile lor. Să-i invit la un prânz fără etichetă să te vadă și s-o cunoască pe Athena? Cu toții vor să se asigure că ai supraviețuit fără probleme războaielor.

Will privi spre Athena.

— Ești dispusă? Mi-ar plăcea să-mi văd colegii, și cu toții vor dori să te cunoască. Cred că se temeau să nu devin un bătrân burlac morocănos. Când ea ezită, el spuse: Gândește-te că o să scapi foarte repede de tot ce-i mai rău în Londra.

— Firește că trebuie să-ți vezi prietenii, dar n-am nimic potrivit de îmbrăcat, sublinie ea, bucuroasă că își găsisse o scuză. Chiar dacă ajung aici și restul bagajelor, n-am nimic care să nu fie vechi și ieșit din modă.

Kiri se înclină în față, cu ochii luminoși.

— Athena, am renumele de a-mi face prietenele să arate superb de pe o zi pe alta. O să mă lași să te transform într-o femeie aranjată după ultima modă? Deși ești mai înaltă, avem siluete asemănătoare, și am o

rochie care ți se va potrivi foarte bine, cu doar câteva mici modificări.
Te rog?

— Nu exagerează, spuse Mackenzie. Acordă-i lui Kiri câteva ore, și te vei potrivi perfect în înalta societate londoneză.

Athena ezită, simțindu-se jenată și stingheră. Să cunoască atâția prieteni ai lui Will fără a avea timp să se pregătească mental? Reamintindu-și că putea înfrunta orice cu el alături, spuse:

— Mă las pe mâinile tale, Kiri. Va fi interesant de văzut ce poți face cu un asemenea material ce nu promite nimic bun!

capitolul 36

Cinci ore mai târziu, Athena se privea uimită în oglinda lungă.

— Kiri, te irosești ca fiică de duce. Ai putea deveni cea mai scumpă croitoreasă din Londra dacă ai vrea.

Kiri râse.

— Prefer să lucrez cu prietenele. Sunt mai puțin critice decât ar fi clienții care plătesc. Dar tu faci o reclamă foarte bună talentelor mele!

Athena încuviință din cap, admirând bogatul brocat grena al rochiei ce îi scotea în evidență tonurile de roșu din păr. Nimeni n-ar fi ghicit că banda de material superb brodată cu auriu pe care Kiri o adăugase tivului nu făcea parte din croiala originală. Părul elegant al Athenei, prins sus, o făcea și mai înaltă, dar nu prea înaltă pentru Will.

— Mulțumesc, Kiri! Acum am destulă încredere pentru orice.

— Ultimul retuș. Kiri îi înmână o sticluță aurită. Unul dintre parfumurile mele. Folosește-l dacă-ți place.

Athena deschise sticluța și miroși, apoi zâmbi.

— Minunat! Mă face să mă gândesc la pământ și la raze de soare.

— O să creez un parfum special pentru tine, după ce o să te cunosc mai bine, dar m-am gândit că ăsta ți se va potrivi pentru moment.

— Nu-i de mirare că prăvălioara ta de la Damian's merge bine.

Athena își tamponă ușor încheieturile mâinilor, apoi își dădu un strop în dosul urechilor. Cine o să vină în seara asta?

— În mare parte, colegi de clasă ai lui Will. Fratele meu, Adam, actualul duce de Ashton, și soția lui, Mariah. Lord și Lady Kirkland. Amândoi cântă superb la pian, și o să încerc să-i conving să ne cânte. Familia Randall. În afară de a fi coleg de clasă cu Will, Randall a servit în același regiment timp de ani întregi. Kiri își înclină capul, gândindu-se. Cred că asta-i tot, dar Will și Damian au ieșit împreună în după-masa asta, așa că habar n-am pe cine ar mai putea aduce acasă. Poate că vor mai găsi un oaspete sau vreo cinci.

Athena râse.

— Ești foarte relaxată în privința asta.

— După cum am spus, o cină lejeră între prieteni. Ce contează e compania. Kiri chicoti. Deși ajută și să ai un bucătar deosebit.

Athena era pe punctul de a întreba dacă era timpul să coboare, când se auzi un ciocănit în ușă, urmat de vocea lui Will:

— Ești gata de a fi admirată?

— E cât se poate de pregătită, răspunse Kiri.

Ușa se deschise, și Will intră în garderobă. Athena rămase cu gura căscată văzând cât de arătos și de elegant arăta soțul ei în costumul negru de seară, superb croit.

— Ai spus că un valet arogant te-a avertizat odată că un bărbat cu aspectul tău nu va putea fi niciodată elegant! Tu ai dovedit că s-a înșelat.

— Ajută atunci când împrumut haine de-ale lui Mac, explică Will. El e cu mult mai elegant decât mine, și efectul se transmite. Dar uită-te la tine, fată dragă! Bufnița mea, cu penajul cel mai lucitor!

Athena roși. Știa că Will o plăcea în orice și cel mai mult când nu avea nimic pe ea, dar admirația din privirea lui era dovada tăcută că nu avea să se jeneze niciodată s-o aibă la brațul lui.

Înaintă spre ea și îi dădu un sărut ușor, înainte de a scoate o cutie îmbrăcată în catifea.

— Am mers la un bijutier, deoarece Kiri mi-a poruncit să-ți cumpăr granate. Sper că-ți plac granatele. O să arate bine cu rochia asta.

Athena deschise cutia și icni văzând splendoarea colierului bogat și a cerceilor.

— Sunt superbe!

Nimeni nu-i mai dăruise vreo bijuterie până acum. Își lăsă capul pe spate și îi dădu lui Will un sărut ce era mult mai mult decât unul obișnuit.

— Ești cel mai bun dintre soți. Vrei să-mi prinzi tu colierul?

— Cu plăcere. Will veni în spatele ei și îi prinse închizătoarea, iar ea își scoase cerceii simpli de aur și își puse cerceii lungi cu granate. Punându-i mâinile pe umeri, se uită în oglindă în vreme ce ea își studia imaginea.

— Sunt împăcată cu gândul că ei nu vor fi șocați de greșeala ta, spuse Athena sec. Și acum, la luptă, camarazi!

Râzând, Kiri îi conduse jos, unde Mackenzie întâmpina oaspeții. Se făcură prezentările la un pahar de vin de Xeres, și prietenii lui Will se dovediră așa primitivi cum îi spusese el că aveau să fie. Ea știa că nu toată lumea avea să-i accepte trecutul, dar prietenii buni ca aceștia erau de ajuns.

Cu toții fură fericiți să-l știe pe Will acasă și sănătos și o salutară pe Athena cu entuziasm. Fratele lui Kiri, Ashton, avea aceleași trăsături exotice, date de sângele amestecat, dar soția lui, Mariah, era o englezoaică blondă, caldă și fermecătoare. Lord Kirkland era brunet și reținut, dar evident încântat să-l salute pe Will, și blonda lui soție avea o căldură calmă ce o făcu pe Athena să toarcă precum o pisică.

Ultimii care sosiră fură soții Randall. El era un bărbat înalt și blond care avea același aer militar ca Will, în vreme ce soția lui era o brunetă minionă care o făcu pe Athena să se gândească la Sofia, deși era mai în vârstă și radia o serenitate calmă, spre deosebire de farmecul strălucitor al Sofiei. Însoțind perechea, era un bărbat brunet care putea fi fratele doamnei Randall.

Mackenzie îi conduse pe nou-veniți. Randall îi prinse mâna lui Will într-o strânsoare puternică, spunând:

— Au fost momente în care m-am gândit că nu vom părăsi niciodată amândoi în viață peninsula!

— Și eu credeam același lucru, spuse Will râzând. Și, mult mai recent, la fel!

Pe când cei doi bărbați se retraseră să vorbească între patru ochi, Mackenzie adăugă:

— Athena, aceștia sunt Lady Julia Randall și fratele ei.

Încă o doamnă din înalta societate, și aceasta o fixa cu privirea pe Athena cu o intensitate deosebită. Poate că nu toți prietenii lui Will aveau să o accepte totuși...

Lady Julia spuse cu o încordare ce-i vibra în voce:

— Scuzați-mă, Lady Masterson, nu cumva tatăl dumneavoastră a fost ducele de Castleton?

Athena se dădu în spate, șocată. Cum de era posibil ca femeia asta să știe...?

Într-o clipă, înțelese. Lady Julia și fratele ei semănau cu Athena. Forma trăsăturilor, coloritul erau reflectarea a ceea ce Athena vedea în oglindă în fiecare dimineață. Înghiți greu, apoi încuviință din cap, paralizată de teamă.

— Nu trebuia să spun niciodată nimănui despre această legătură.

— Cât de caracteristic lui! exclamă Lady Julia iritată, pe când se întindea s-o ia pe Athena de mână. Sunt atât de fericită să te cunosc. Întotdeauna mi-am dorit o soră, și, din ce mi-a scris Will despre tine, ai avut o viață fascinantă.

Ochii Athenei se umplură de lacrimi.

— Nu mă disprețuiești? șopti ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce am face asta? spuse fratele ei, întinzând și el mâna. Mai degrabă tu ai putea să te faci că nu ne cunoști. Tata a murit cu câteva luni în urmă, și a fost *cel* mai dificil om. Acum, eu sunt Castleton, și am aflat de existența unei surori vitrege

când m-am văzut cu avocații tatălui meu. Noul duce scutură din cap. Te-a tratat îngrozitor! Sper să nu ne porți pică, mie și Juliei, din cauza purtării lui.

Uimită, Athena spuse:

— Voi ierta păcatele tatălui vostru dacă și voi veți face la fel față de păcatele mamei mele. Sunt sigură că nu era cea neprihănită în toată treaba asta.

— În cazul ăsta, suntem liberi să devenim prieteni. Îi oferi un zâmbet cald, la fel ca al surorii lui. Eu țin foarte tare la sora pe care o știam, așa că îmi pare bine că mai am una.

— Eu n-am avut niciodată un frate, dar se pare că am căpătat câțiva, Excelență.

Făcu semn către Mac, care îi privea cu o tăcută satisfacție.

— Te rog să-mi spui Anthony, zise fratele ei. Doar faci parte din familie.

— Ești atât de amabil!

Athena nu-și mai putu stăpâni lacrimile și acceptă recunoscătoare batista pe care i-o întinse Mackenzie.

— Asta-i pentru că semănăm cu mama noastră, care era o femeie foarte bună, spuse Julia râzând. Și tu semeni probabil cu mama ta, pentru că Will nu s-ar fi însurat niciodată cu o femeie care să aibă caracterul răposatului meu tată. Îi atinse mâna Athenei. Trebuie să vorbesc cu Kiri, pentru că vreau să văd copilașul, dar am putea ca eu și cu Anthony să venim și mâine? Avem atâtea de aflat unii despre alții!

Athena șopti:

— Abia aștept vizita voastră. Sper să nu vă dezamăgesc, odată ce mă veți cunoaște mai bine.

— N-o s-o faci, spuse Anthony încrezător, înainte de a-i urma pe sora și pe cumnatul lui în cealaltă parte a încăperii.

Will apăru lângă ea și o luă de mijloc.

— Mi se permite să spun: „Ți-am spus eu“ despre primirea ta în rândul prietenilor mei?

Ea râse.

— Ți se permite. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina că ceilalți copii ai tatălui meu m-ar primi cu bucurie! Cum de s-a întâmplat asta?

— Justin a observat asemănarea, și, din ce știam despre răposatul Castleton, povestea se potrivea, explică Will. I-am scris lui Randall și l-am rugat să discutăm despre posibila ta legătură de rudenie cu Julia. Ea și fratele ei aflaseră deja că aveau o soră vitregă, așa că au fost încântați să te găsească. Nici unul din ei n-avea multe motive să țină la tatăl lor, și am observat că părinții dificili reușesc să-i facă pe copii să fie mai apropiați unii de alții.

— Cât de înțelept ești. Își apropie capul de al lui, convinsă că prietenii lui aveau să-i ierte indecența gestului, pe motiv că ea și Will erau proaspăt căsătoriți. Înțelept, și bun, și chipeș, și foarte, *foarte* răbdător! Ți-am spus în ultimul timp cât de mult te iubesc?

Lui Will i se tăie răsufarea.

— Nu, nu cred că mi-ai spus.

Uimită, ea se uită în ochii lui și își dădu seama că, subjucată de teamă și de atitudinea ei defensivă, nu-i spusese de fapt niciodată că-l iubea.

— Îmi pare rău că mi-a trebuit atât timp să-mi găsesc cuvintele, iubitele, șopti ea. Te iubesc, trup și suflet, acum și pentru totdeauna, până când moartea ne va despărți. Și dea Domnul ca asta să fie peste cel puțin cincizeci de ani!

Will îi zâmbi într-un fel ce-i tăie răsufarea.

— Bine ai venit acasă, draga mea mică bufniță. În sfârșit ești acolo unde-ți e locul.

Și, cu o flagrantă lipsă de bună-cuviință, o sărută.

nota autoarei

Cu câțiva ani în urmă, am navigat pe râul Douro din nordul Portugaliei, din Porto până pe coasta Atlanticului, la granița cu Spania,

la care se adaugă o excursie la Salamanca, marele oraș universitar spaniol. Am văzut viile terasate ce coborau dealurile abrupte spre râu și am fost copleșită de efectul aromelor concentrate de vin de Porto când am vizitat un depozit de vinuri pentru export din Gaia, pe celălalt mal al râului Douro din Porto.

Această parte a țării a fost intens implicată în războaiele din peninsula în care au fost angrenate trupe franceze, portugheze, engleze și spaniole. Am aflat despre catastrofa podului plutitor când francezii au invadat orașul Porto și am făcut un popas la ruinele pitorești ale castelului Rodrigo, o fortăreață medievală aflată pe un deal ce a fost restaurată, fiind acum o piață de arte și meșteșuguri. Ghidul croazierei noastre știa că sunt scriitoare de romane istorice și a arătat spre deal spunând: „Clădirea aceea e o mănăstire. După bătălie, Wellington a folosit-o drept spital pentru oamenii lui“. Este, oare, de mirare că am vrut să plasez o poveste în această parte a lumii?

Eroul trebuia să fie Will Masterson, care a fost prezent în seria mea Lorzii Pierduți încă de la început, dar, în calitate de ofițer ce activa în peninsula, era de obicei în afara acțiunii și a avut scurte apariții în *O nouă viață* și în cartea fratelui său vitreg, *Pasiune și onoare*.

Dar, în aprilie 1814, Napoleon a abdicat, și lungile războaie s-au sfârșit. (Sau așa a crezut toată lumea. Evadarea împăratului din insula Elba și cele o sută de zile de domnie în Franța, culminând cu bătălia de la Waterloo, se vor petrece în viitor.) Will era pregătit să plece acasă, și eu eram gata să-i complic foarte mult viața.

Micuțul regat din San Gabriel e imaginar și i-am atribuit în mod voit atât limba, cât și caracteristici deopotrivă din Portugalia și din Spania. Interesant, a existat un mic stat numit Couto Misto la granița dintre cele două țări, și acesta a dăinuit până când, prin Tratatul de la Lisabona din 1864, țara a fost împărțită între Spania și Portugalia.

N-am putut folosi acest mic stat, Couto Misto, pentru că își avea propria istorie și, de asemenea, pentru că se găsea la granița de nord a Portugaliei, în vreme ce eu aveam nevoie de o locație la granița de est.

Dar am împrumutat totuși legenda țării despre fugara prințesă însărcinată (Sfânta) Ilduara Eriz, care și-a găsit refugiu în Couto Misto și l-a născut pe (Sfântul) Rudesind Guterrie. Ce grozavă poveste din trecut pentru San Gabriel, țara mea inventată!

Nici unul dintre evenimentele din acest roman nu s-a întâmplat în realitate. Dar poate că s-ar fi putut întâmpla.